

హిందూమత పవిత్ర గ్రంథం

| హిందూ మతపు పుట్టుపూర్వోత్తరాలు
| హిందూ మతపు ప్రాథమిక నూత్రాలు
| స్మృతిశాస్త్రం - తరచూ చినిపించే ప్రశ్నలు
| హిందూమతం & వేదమంత్రాలు
| కృష్ణుడు & భగవద్గీత ఛోకాలు
| చైనాదీని ప్రార్థన
- ప్రతి హిందువు నిర్వహించవలసినది
| భజన - భగవంతుని కీర్తించటం

| స్వర్గం & నరకం
| విగ్రహారాధన
| కులవ్యవస్థ
| మనుస్మృతి
| ఉపనిషత్లు
| భగవాన్ మహావీరుడు
| శంకరాచార్యుడు
| స్వామివేదానందుని వేదాంతం

హిందూమత పవిత్ర గ్రంథం

హిందూమత పుట్టుకూర్పేతరాలు • హిందూమతపు ప్రాథమిక స్తూత్రాలు • స్మృతిశాస్త్రం
• తరచూ వినిపించే ప్రశ్నలు • వైదిక విశ్వాసపు హిందూమతం & వేదమంత్రాలు
• కృష్ణభగవానుడు, భగవద్గీత, భగవద్గీత శ్లోకాలు • వైసందిగ ప్రార్థన - ప్రతి
హిందువు నిర్వహించవలసినది • భజన - భగవంతుని యశోహృదు పీఠించటం
• స్వర్గం, నరకం • విగ్రహారాధన • కులవ్యవస్థ • మనుస్మృతి • ఉపనిషత్లు
• విష్ణువు దళావతారాలు • భగవాన్ మహావీరుడు • శంకరాచార్యుడు • హిందూ
సన్యాసి స్వామి వివేకానందుడు - ఆతని వేదాంతం • ముఖ్యమైన హిందూమత పదాల
అర్థం.

హిందూ మత, భార్యుక సంస్థ

విషయ సూచిక

పేజీ నెం.

1. హిందూమత పుట్టుపూర్వోత్తరాలు	6
2. హిందూమతపు ప్రాథమిక సూత్రాలు	10
3. స్మృతిశాస్త్రం-తరమ వివరించే ప్రశ్నలు	12
4. వైదిక చిత్తావస్థ హిందూమతం	48
5. వేదమంత్రాలు	52
6. కృష్ణభగవానుడు, భగవద్గీత	83
7. భగవద్గీత శ్లోకాలు	91
8. లైనందిన ప్రార్థన - ప్రతి హిందువు నిర్వహించవలసినది	105
9. భజన-భగవంతుని యశస్సును కీర్తించటం	110
10. స్వర్గము & నరకము	111
11. విగ్రహారాధన	113
12. కుల వ్యవస్థ	118
13. మనుస్మృతి	126
14. ఉపనిషత్లు	129
15. విష్ణువు దశావతారాలు	131
16. భగవాన్ మహావీరుడు	135
17. శంకరాచార్యుడు	136
18. హిందూసన్యాసి స్వామి వివేకానందుడు & ఆయన వేదాంతం	139
19. ముఖ్యమైన హిందూమత వచాలకు ఆర్థం	143

రచయిత తొలిపలుకులు

“హిందూమత పవిత్ర గ్రంథం” అనబడే ఈ రచన హిందూ పవిత్ర గ్రంథాల అవలోకనం. ఇది విస్తృత హిందూ మత సాహిత్యం నుండి సేకరించటానికి చేసిన కృషి ఫలితం. దీనిలో మముక్షు హిందువుకు దైనందిన ఈశ్వర ప్రార్థనలో అవసరమైన ముఖ్య సుభాషితాలు పొందుపరచబడ్డాయి. వీటిని పవిత్ర గ్రంథాల నుండి సేకరించటం జరిగింది. ఎవరి దగ్గరైనా హిందూ మతసంబంధమైన మౌలిక, ప్రామాణిక రచనలు ఉంటే వాటిని ప్రచురణకర్తకు పంపిస్తే తదుపరి ముద్రణలో చేర్చటానికి వీలుంటుంది.

సనాతన ధర్మం, చాలామంది ఋషులు, మునుల దివ్యసంజ్ఞల ద్వారా మానవాళికి ఈశ్వరుడందించిన కానుక. ఇతర మతాలన్నీ వ్యక్తిగత ప్రతేకాకర్షణల పైన, మద్దతుదారుల ప్రాతిపదికను పెంపొందించుకొంటూ, యితర ఆధ్యాత్మిక మార్గాలను గుర్తించకుండా మనుగడ కొనసాగిస్తుంటే, హిందూమతంలో మాత్రం తద్విష్ణంగా ఉదార సంప్రదాయం ఉంది. కానీ హిందూ మతానుయాయులకు, కుహనామతాంధుల తోక్కానికీ తావులేకుండా అర్చనను తమ యిష్టం వచ్చిన రీతిలో నిర్వహించుకొనటానికి సంపూర్ణమైన స్వేచ్ఛ ఉంది. ఈ గ్రంథం అశేష మానవాళి ప్రయోజనాన్ని ఆకాంక్షిస్తూ ఈశ్వరానుగ్రహంతో రచించబడింది. ఈ రచన ద్వారా రచయిత ఎలాంటి కీర్తి ప్రతిష్ఠలనాకాంక్షించటం లేదు.

భగవంతుడు ఈ గ్రంథ పాఠకులకు సచ్చిదానందాన్ని, చారి చారి నిజ జీవితాల్లో విజయాన్ని ప్రసాదించు గాక!

ప్రొఫెసర్ డా. సత్యజిత్ చక్రవర్తి

ధర్మకర్త

హిందూ మత, ధార్మిక సంస్థ

అనువాదకుని మనవి

ఈ రచనను తెలిగించటం చాలా నీర్ణమైన పని. అయినా నా ఓపినంత మేరకు ప్రయత్నించి పూర్తి చేశాను. ఇందులో లోపాలుండవచ్చు. తెలియజేస్తే వాటిని సరిచేసుకొంటానని మనవి చేస్తున్నాను.

నాకు యీ అనువాదం చేసేందుకు అవకాశం కల్పించిన డా. చేతురి రామారావు గారికి, వారి మిత్రులు శ్రీ పి.యస్. రెడ్డి గారికి, ప్రొ.డా. సర్వజిత్ చక్రండ్రి గారికి, శ్రీ కె. రాజేష్ లాల్ గారికి కృతజ్ఞతాభివందనాలు.

ఈ అనువాద నిర్వహణలో సహాయించిన శ్రీ కె.వి. పూర్ణేశ్వరరావు గారికి వేసే సదా ఋణ్యమిస్తున్నది.

అనువాదం చేసే సమయంలో అన్ని విధాల నాకు సహకరించిన నా జీవిత సహచరి, శ్రీమతి ఎం.యస్. రాజ్యంకు; కొంచెం అలస్యంగానైనా, చక్కగా డి.టి.పి. చేసి యిచ్చిన చి. విజయ శేఖర్ కు నా కృతజ్ఞతలు.

- ఎం.వి. చలపతిరావు

హిందూ మతం పుట్టుపూర్వోత్తరాలు

హిందూమతానికి 20,000 సంవత్సరాల ఉనికి ఉంది. అది మానవ చాగరికతలో అవిచ్ఛిన్నమైన మొదటి మతం. ఈశ్వరుని ఉపదేశాలు ప్రపంచానికి అందించిన వారు ముగ్గురు ప్రవక్తలు: వారు మర్త్య భారతదేశపు బ్రహ్మ, దక్షిణ భారతపు విష్ణువు, (వాయుఋషుడు, వేంకటేశ్వరస్వామి లేక బాలాజీ అని ప్రసిద్ధిచెందినవారు), ఉత్తర భారతంలోని కౌశీరపు మహేశ్వరుడు, (అయనను శివుడని, రుద్రుడని, కుంకరుడని కూడా అంటారు) ఈ త్రిమూర్తుల అదేశాలు చాలా క్లిష్టమంతమైనవి: వారి కృషి చాలా విస్తారం: దానిని పునరుద్ధరించుకొని వారి సందేశాలు భారత ఉపఖండాన్ని, యింకా చాలా దేశాలను ప్రభావితం చేశాయి. ఎలాంటి ప్రసార సాధనాలు లేని ఆ పురాతన కాలంలో వారి సందేశాలు విస్తారంగా వ్యాప్తి చెంది సనాతన ధర్మంగా వెలకొన్నాయి.

ఈ ముగ్గురు మహాపురుషులను అదీదేవతలంటారు: యీ ముగ్గురు తర్వాతికాలంలో హిందూమతంగా ప్రసిద్ధిచెందిన సనాతన ధర్మానికి ప్రధాన ప్రతిపాదకులు. వారు వేదాలను అవిష్కరించారు.

హిందూమతం ఒక క్రమత ఆధారం కాదు: అలాగే దాని అచిత్తావం ఏ మానవ వ్యక్తికి సంబంధించింది కాదు. హిందువులు వేదాలను అపారంపియాలంటారు — అంటే ఏ పురుషుడు, మోసపుడు వాటిని రచించలేదని, భగవంతుని వాక్యాలను వ్యాప్తి చేయుటలో మోసపుడు ఉపకరణం మోత్రమే అని ఆధారం.

హిందూమతం అన్న పేరు సింధునది తూర్పుతీర ప్రాంతంలో వెలకొన్న చాగరికతను వర్ణించేందుకు మర్త్యఅసియా వారు వాడిన పేరు. వాళ్ళు 'ప' కబ్బాన్ని 'హ'గా పఠిశేవారు: అందువల్ల సింధునది తీర ప్రాంతవాసులను హిందువులనెవారు. వాళ్ళు భారతదేశం మీద దండయాత్రలు చేసి యీ దేశ పాలకులయ్యారు: వాళ్ళు పెట్టిన పేరు ప్రజాదరణ పొందింది. క్రీ.పూ.4500 నుండి 3500 మర్త్య భారతదేశ వాయవ్యవర్తిపాడ్చు. అక్కరూడులైన ఆశ్రమజీవారుల దాడులకు గురైంది. శ్రమంగా వాళ్ళు చాలా ప్రాంతాలపై దాడిచేసి, వాటిని జయించారు.

హిందూమతపు మొదటి పేరు సనాతన ధర్మం: దాని ప్రధానతత్వ మూత్రాలే వైదిక మతానికి ప్రాథమిక. దండయాత్రలు చేసిన వారిగా, పాలకులుగా భారతదేశం వచ్చిన వారు శ్రమంగా స్థానిక జనాభాలో కలిసిపోయి, హిందూ వేదాంతపు ప్రాథమిక మూత్రాలను అనుసరించి, వారి విదేశీ వ్యక్తిత్వాన్ని కోల్పోయారు.

హిందువులు భగవంతుని ఉత్తరుడని పిలుస్తారు. ఉత్తరుడు సర్వోన్నత వ్యక్తి; ఆయన పరివ్రాజుడు, పర్యవ్యాపి, కాళ్ళతుడు; అది, అంతం లేనివాడు; రూపం, రంగులేనివాడు; వర్ణవారీతుడు. ఆయన సర్వశక్తిమంతుడు; తన ఆలీష్చలను వెలవేర్చుకొనేందుకు ఆయనకు ఎలాంటి సేవకులు అవసరం లేదు.

ఉత్తరుడు మహాపురుషులను తన ఔన్నత్య ప్రదర్శన కొరకు, స్వస్థి ప్రయోజనం కొరకు భూమి మీదున్న విలీన్యతాంతరాలు మానవ రూపంలో వంపుతాడు. ఈ మహాపురుషులను కొన్ని భారతీయ భాషల్లో దేవతలు అంటారు.

దక్షులు ఉత్తరుని గురించి ప్రార్థనలు చేసి, దేవాలయాల్లో దేవతల కవిత్వం, కార్యకలాపాలు, భోదనలను గురించి ఉత్సవాలు జరుపుకొంటారు. దేవతలు మొఖ్యంగా అతీంద్రియ శక్తులు గల మానవులు. అయినప్పటికీ వారి అవతారాల దారిశ్రోకకాలం, సామాజిక పరిస్థితులు, భౌగోళిక ఉచితితో పెనవేసుకొని ఉన్నాయి.

సాధారణ మానవులు దేవాలయాల్లోని రూపాలను పూజిస్తారు. దేవతా రూపం దక్షునికి పూజ్యనియమైన వస్తువేకాక, అది ఉత్తరుని గురించిన గాఢమైన ప్రార్థనలకు ఏకాగ్రతా కేంద్రం అవుతుంది.

దేవాలమే దేవీవి, అర్థం చేసుకొన్న వ్యక్తికి, అసగా మతపరమైన దేవాలమే అంతర్యామి గురించి పరిజ్ఞానం గల వ్యక్తికి ఎగ్రహారాధన అవసరం లేదు. అతడు లేదా ఆమె ఉత్తరుని నిజస్వభావాన్ని ముందే పూర్తిగా అవగాహన చేసుకోవటం వల్ల ఎగ్రహారాధన నిరర్థకం అని భావిస్తారు.

ఉత్తరుడొక్కడే ప్రార్థనార్థుడు. ఉత్తరుడు సర్వవ్యాపి, సర్వశక్తిమంతుడు; భౌగోళిక హద్దులు లేక సౌరవ్యవస్థ ఆయన శక్తిని నియంత్రించలేవు. మానవులందరూ ప్రార్థనలతో, కర్మశాంతలతో ఆయనను చేరుకొంటారు.

సేవాతన దర్శన ప్రారంభ దారిశ్రోక కాలంలో హిందువులు ఏకేశ్వరోపాసకులు; ఒకే ఉత్తరుని పట్ల ఏకాగ్రత కలిగి ఉండేవారు. హిందువులు హారప్పి, మొహంజదారో వాగరికతల నుండి ఎగ్రహారాధనను నేర్చుకొన్నారు. మొహంజదారో, హారప్పివాసులు మార్కుషి, శివలింగాప్పి, మాత్యుదేవతలను, మరొకప్పుడు అంతుదిహ్మలను ఆరాధించేవారు.

ఎగ్రహారాధన మెనపాదేమియా, (అజిప్) సుమేరియా (పర్షియా) వాగరికతల ప్రభావ పరితం, అ రోజుల్లో హారప్పి, మొహంజదారోలోను, మెనపాదేమియా (అజిప్)లోను చాలా

ప్రసాదాలకు దిశ్రుతిని వినియోగించబడేది. పాఠశ్రా, మొహంబదాలో నాగరికతలు శ్రీ.పూ.3430కు ముందు విలసిల్లాయి. శ్రీ.పూ. 3430వ సంవత్సరంలో ఓ పెద్ద సముద్రాంతర్గత భూకంపం ఉన్నత తరంగాలలో ముందెత్తటంలో సింధునదికి పరదలు దాపటం, ఆ తీర ప్రాంతాలు వరదలకు గురికావటం జరిగిందని హిందూ పవిత్ర గ్రంథం తెల్పింది. పాఠశ్రా, మొహంబదాలోలు బురదలో కప్పివేయబడ్డాయి. ఆ జలాల ఉర్బతి తగ్గిన తర్వాత మానవులు, అంతువులు, వృక్షాలు వెంటనే నశించి, దట్టమైన బురద పాఠశ్రా దిక్కుకొని పోవటం జరిగింది.

పాఠశ్రా, మొహంబదాలో నాగరికత విలసిల్లిన ప్రదేశాలు, నిర్మాణాలు, గృహోపకరణాలకు అధికంగా కలవను వినియోగించాయి. నిర్మాణాల కొరకు, వాటి విధ్వంసాలకు కలవ విస్తారంగా ఉపయోగించటం జరిగింది. దానివల్ల అడవులను నరికి వేయటం జరిగింది. అడవులను నరికివేయటంలో పర్వతరణ సమశోల్యానికి ముప్పు కలిగింది; ప్రకృతి కాపం పాఠశ్రా, మొహంబదాలో నాగరికతలు అంతరించటానికి కారణంగా పరిణమించింది.

విగ్రహారాధన వాస్తవంగా దేవతలు లేక మహాపురుషులైన నాయకులను అర్చించటమే. దేవతలు ప్రధానంగా మానవులు; అంతువల్ల కొన్ని సందర్భాల్లో ఒక ప్రాంతదేవతను యితర ప్రాంతాల్లో అర్చించటం జరిగింది కాదు. అయినప్పటికీ, ఈశ్వరుడు ఏ విధంగా ఉన్నా, ఏ పేరున ఉన్నా, అన్ని ప్రాధ్వలను స్వీకరిస్తాడు.

ఋగ్వేదకాలం ప్రారంభంలో, శ్రమ నితజన అమలులో ఉన్నప్పటికీ కులవ్యవస్థ, బాల్యవివాహాలు, వతీనపాగమనం లాంటివి లేవు. కుటుంబంలో ఒక వ్యక్తి అధ్యాపకునిగాకాని, మతబోధకునిగా కాని ఉండవచ్చు; మరొకడు యుద్ధతంత్రంలో విమగ్నమై ఉండవచ్చు; అదే కుటుంబానికి సంబంధించిన మరొకడు పార్శ్వకలాకారుడు కావచ్చు. ఒక వ్యక్తిలో ఉన్న వారు మరో వ్యక్తిలోని వాళ్లను వివారం చేసుకోవటం, వృక్షులు మారటాన్ని సమాజం పాఠారణంగా అమోదించేది.

వేదార్యయనంలో స్త్రీలు పురుషులతో సమానస్థాయిలో పాల్గొనేవారు. అపల, హోష విశ్రవర, లోపాముద్ర, వికాణ, యింకా మరికొంతమంది వేదయుగ ప్రారంభకాలానికి సంబంధించిన ప్రసిద్ధ వేదీతులార్యుడు. వివాహ విధియంలో స్త్రీల అరీష్టిపికీ ప్రాముఖ్యత ఉండేది. స్త్రీలు కూడా అయులాలను వాడటం వేర్బుకొని, యుద్ధంలో పాల్గొనేవారు. ముద్గలిని యుద్ధతంత్రంలో ప్రసిద్ధి పొందిన శ్రీ సైవార్యక్షులార్యలో ఒకడు. తపితానికి సంబంధించిన అన్ని రంగాల్లోను స్త్రీలు తమ భర్తలతో బాగోస్వామ్యం పహించేవారు.

హిందువులు ప్రాథమికంగా ఏకేశ్వరోపాసకులు; వారు నిర్వకశ్రమంతుడైన ఉశ్వురుని విశ్వసించేవారు. ఉశ్వురుణ్ణి దేవత, దేవుడు, ఉశ్వురస్, కవచుక, ఇరైవాస్ అని కూడా అనేవారు. దేవతలు, ఉశ్వురుని గుణగణాలు కలిగిన మానవాతీతశక్తులున్న వాయుకావాయికలుగా గౌరవించబడేవారు.

వట్ట:

1. భారతదేశంలో కొరకతా-700 009లో, మహాత్మాగాంధీలో5లో 78/1లో ఉన్న మండలేరుక్ వాస్ ప్రచురించిన ప్రసిద్ధ చరిత్రకారుడు, రచయిత, కాలేకూల్ రచించిన చారిత్రక సిద్ధాంత వ్యాసంలో 26వపుటలో కలియుగం 3179 సంవత్సరాల శ్రేణం ప్రారంభమైందని ప్రాకారు. శకాబ్దానికి సంబంధించిన భారతీయ కాలమాన గణనం, అంటే సంవత్సరాల గణనం కనిష్ఠ చక్రవర్తి కాలం నుండి ప్రారంభమైంది. శ్రీ.శ. 2005వ సంవత్సరం అంటే శకాబ్దంలో 1927. దీన్ని బట్టి యిప్పటికి కలియుగ కాలం సుమారు 5106 సంవత్సరాలు. (3179+1927 సంవత్సరాలు) బ్రహ్మ, విష్ణువు, మహేశ్వరులకు ఉశ్వురాదేశం లభించి, నవాతన దర్శన ప్రతిపాదించబడినప్పుడు నత్యయుగం ప్రారంభమైందని మనకు తెలుసు. మానవ పరిణామశ్రమంలో వాలుగు యుగాలువ్వాఱు: యువి అవ్యతమోతుంటాయి. అవి నత్యయుగం, శ్రేణాయుగం, ద్వాపరయుగం, కలియుగం. ప్రతి యుగంలో సుమారు 5,000 సంవత్సరాలకు పైబడి ఉంటాయి. దీన్నిబట్టి నవాతన దర్శన సుమారు 20,000 సంవత్సరాల కంటే కొంచెం అధిక కాలం నుండి ఉన్నట్లు తెలుస్తోంది. మనం కలియుగాంతంలో ఉవ్వా: హిందువులు విముచితంగా నత్యయుగారంభాన్ని అశించవచ్చు. నత్యయుగంలో మానవులందరికీ తిండి, యిల్లు, బట్టల్లాంటి ప్రాథమికావసరాల విషయంలో కొరత ఉండేదికారు. స్త్రీ, పురుషులందరి కార్యకలాపాల్లో విజాయితి, నత్యనిందత ఉండేది; వారికి వాస్తవిక దృక్పథం ఉండేది. ప్రజలందరు పరస్పర గౌరవంతో కొంతియుతంగా, పరస్పర ప్రేమాతిమావాలతో జవించేవారు.
2. కొంతమంది హిందూఱుషులు, తత్వవేత్తలు, బ్రహ్మ, విష్ణు, మహేశ్వరులు ఒకే రూపరహిత ఉశ్వురుని మూడు అవతారాలని దృఢంగా విశ్వసిస్తారు.

హిందూమత ప్రాథమిక సూత్రాలు

1. విజ్ఞాన సముపార్జన చేయాలి: ఆమాయకత్వం ఒక విధంగా నెరవే. ప్రతి వ్యక్తికి తన శక్తి సామర్థ్యాలకు అనుగుణంగా అనుబంధాన్ని వివనాచీ కర్తవ్యాన్ని నిర్వహించే పాళ్ళు మోక్షమే ఉంది. పరితం, కృషికి, పరిస్థితులకు అనుగుణంగా ఉంటుంది.
2. ఎలాంటి ప్రతిఫలం ఆశించకుండా దానం చేయాలి. ఆ దానం పరిష్కరించే సమయంలో, ప్రదేశంలో అర్చనైన వ్యక్తికి లేక అర్చనవిషయాన్ని గురించి చేయాలి.
3. మానవదేహం వదవలాంటిది: ఈ మానవుని జీవన సముద్రాన్ని తరించడేసి అమరత్వం దరికి చేర్చటమే దాని ప్రధాన ఉపయోగం. ఈశ్వరుడు అత్యున్నత పునర్జన్మను ఆదేశించాడు. అంటే మానవుడు మరల మరలా జన్మించి యీ జీవితంలోను, గత జన్మలలోను చేసిన కర్మల ఫలితంగా ప్రారబ్ధాన్ని అనుభవిస్తాడు. ఒక వ్యక్తికి లేక వర్గానికి సంబంధించే ప్రమాదాలు, అనూహ్యమైన విపత్తులు, మహాస్పృత విషయాలు పూర్వజన్మల సంచిత పాపపుణ్యాల ఫలితమే.
4. ప్రతి వ్యక్తి హృదయపూర్వకంగాను, అత్యపూర్వకంగాను, శక్తికొలది ఈశ్వరుని ప్రేమించాలి. ఈశ్వరుని పట్ల ఉపేక్ష ప్రదర్శించే వ్యక్తి మానవాళికి శత్రువు.
5. ఏ వ్యక్తి పాత్య చేయకూడదు: వ్యతిరేకం దూరం. దొంగతనం చేయకూడదు, అలర్థం చెప్పకూడదు, ఇతరుల అస్తిని అపేక్షించకూడదు; విజాయితిగా జీవించాలి; స్నేహాస్మిదానం కరిగి ఉండాలి, కష్టించాలి.
6. ఎవరు యితరుల దర్శింపించునలను, పాపాలను క్షమించగలరో వారి పాపాలను ఈశ్వరుడు క్షమిస్తాడు.
7. దుఃఖకారణాన్ని చేదించటమే అంతిమలక్ష్యంగా ప్రతి వ్యక్తి తన మానసిక శక్తిని అలక్ష్యాన్ని చేరే బాణం లాగ విడుదల పెట్టాలి.
8. ప్రార్థన చేయటానికి మంత్రం, స్తోత్రం తెలియనవసరం లేదు. ప్రార్థన, ధ్యానం, విధులక్షం కాదు. ప్రతి వ్యక్తి ఈశ్వరుని కొరకు తన హృదయాన్ని తెరచి ఉంచాలి. దీనికి పురోహతుడు అవసరం లేదు.

9. ఆత్మకు మృతి లేదు. అంటే జీవితం వైసరావృతం అవుతుంది. మరణంలో కరీరం అంతమౌతుంది కాని ఆత్మ చెదరకుండా ఉంటుంది. ఆత్మ శస్త్రంనే చేరించబడదు; అగ్ని చేత దహించబడదు.
10. జీవితం, మంచి, చెడుల నిరంతర సంఘర్షణ. ప్రతి వ్యక్తి తన ఆలోచనలు, మాటలలో మంచి వ్యక్తిని గాయపరచకుండా జాగ్రత్తగా వ్యవహరించాలి.
11. ఎవరైనా కోపం, ఆనూయ, భయం, విచారం లాంటి ప్రాణాంతక ఉద్దేశాలకు లోనుకారదు. ఈశ్వరుని దీర్ఘకాలిక ప్రణాళికను గురించి అణచిపొంగా ఉంటే, దివరకు అంతా సత్యమంగానే బయగుతుందని విశ్వసించాలి.
12. ప్రతి వ్యక్తి నగ్నంగానే ప్రపంచంలోకి ప్రవేశిస్తారు, అలాగే నిష్క్రమిస్తారు. అందువల్ల యీ అల్ప జీవితకాలంలో తన పరిసరాలను మెరుగుపరచేందుకు శ్రమి చేయాలి; అంటే తన పరిసరాలను, ప్రస్తుత స్థితి కంటే దునిపోయేముందు మెరుగుపరచాలి.
13. ఈ విశ్వంలోని ప్రతిదీ ఈశ్వర సృష్టి; ప్రతి వ్యక్తికీ ఈశ్వరుని కానుకలను ఎనియోగిండుకొనే విషయంలో సమాన హక్కులు, బాధ్యతలున్నాయి. ఈశ్వరుని రాజ్యంలో ఏ ఒక్కరికీ ప్రత్యేక హక్కు లేదు.
14. పది సంవత్సరాలు పైబడిన వారందరు రోజుకు రెండుమార్లు ఈశ్వరుని గురించి ప్రార్థన చేయటం అవశ్యం. ఉదయం మంత్రాలను పఠించి ఆ రోజు చేయబోయే పనుల్లో విజయం లభించేందుకు ప్రార్థన చేసి, సాయంత్రం మంత్రాన్ని పఠించి విఫలమైన వాటినిన్నిటి గురించి ఆత్మకౌఠన చేసుకవాలి. ప్రతి వ్యక్తి రోజులో ఒకమారు పదినిమిషాలపాటు ప్రాణాయామం చేయాలి. నెలకొమారు పార్శమి రోజు రాత్రి బోబోళ్ళువాన్ని నిర్వహించాలి. లేని పక్షంలో ఆ ఉళ్ళువానికి హాజరు కవాలి. వారానికొమారు సమిష్టి ప్రదేశానికి, అంటే దేవాలయానికి వెళ్లి సమాజసభలలో సంయుక్తంగా ప్రార్థనలు చేయాలి. పురోహితుడు ప్రార్థనను నిర్వహించి గీతలోదిపిగాని, వేదకాస్త్రాల్లోదిపిగాని, ఉపనిషత్తులలోదిపి గాని కునిసం బదు శ్లోకాల అధ్యాన్ని గురించి వివరించి, వాటి సౌతం ఏవిధంగా వేటి మానవాళికి ఉపయోగకరంగా ఉండగలదో వివరించాలి.

స్వేతి శాస్త్రం

(తరతూ వివిధించి ప్రశ్నలు)

స్వేతి శాస్త్రం, చైనీసీన జీవన విధానాన్ని గురించి ప్రశ్నలు, సమాధాన రూపంలో ఉన్న గ్రంథం. ఈ గ్రంథం, విరివి ప్రాచీనాశాస్త్రాలను గురించి స్వేతికుల రూపంలో గొప్ప ప్రాచీనా ఋషుల సూక్ష్మలు కలిగినట్టిది. ఈ స్వేతి శాస్త్రానికి చాలా రూపాంతరాలున్నాయి.

ప్రశ్న 1. ఈశ్వరుని పట్ల విశ్వాసానికి నిదర్శనం ఏమిటి?

సమాధానం: విశ్వాసపాత్రులైన భక్తులకి చైతన్యం జీవనవిధానంగా ఉంటుంది. చైతన్యం, వ్యక్తి హృదయంలోకి అవసరమైన క్షణంలోనో లేక అత్యవసర సమయాల్లోనో అనూహ్యంగా ప్రవేశించింది కాదు. ఏ వ్యక్తికైనా పాతాలు చైతన్యాన్ని బోధించలేవు. అది మిగతా విషయాలాగే మన జలవాట పంటిది. చైతన్యం, వ్యక్తి జీవితంలో భాగం: ప్రార్థన ద్వారా, ఈశ్వరేచ్ఛకు విధేయంగా ఉండటం ద్వారా చైతన్యాన్ని పెంపొందించుకోవచ్చు. ఈశ్వరుని విజయంగా విశ్వసించి వ్యక్తి, చైతన్య ప్రతికూలంగా ఏదీ నిలవలేదని, చివరికి అంతా సత్యమంగా జరుగుతుందని తెలుసుకోవచ్చు. వాస్తవంగా మతం పట్ల పూర్తి విశ్వాసం గల వ్యక్తి భయాన్ని అధిగమించి, చైతన్యంగా కార్యోన్ముఖుడౌతాడు.

ప్రశ్న 2. భగవంతుడంటే ఎవరు?

సమాధానం: ఈశ్వరుడే భగవంతుడు. హిందూమతంలో భగవంతుణ్ణి 'ఓం' అని నిర్వచించారు. అయినకు ప్రతిక **౩**. ఈశ్వరుడు అవిభాజ్యుడు: అయిన నిర్వశక్తిమంతుడు: అన్నింటినీ నిర్వహిస్తాడు: అన్ని కారణాలకు కారణం. అయిన నిర్వశక్తిమంతుడు కావటం చేత తన అవినీతినికే ఎవరి పాపం అవసరం లేదు. అయిన కాలం ప్రారంభమైనప్పటి నుండి ఉన్నాడు: అనంతం. ఈశ్వరుని పుట్టుకకు తల్లిదండ్రుల అవసరం లేదు. అయినకు ఏ తల్లిదండ్రులు చామకరణం చేయలేదు. అయినకు భక్తులే ఆ పేరు పెట్టారు. అందువల్ల ఈశ్వరుని పేరు అంత ముఖ్యం కాదు.

ప్రశ్న 3. ఈశ్వరునికి, దేవతకు భేదం ఏమిటి?

సమాధానం: ఈశ్వరుడు అన్నింటినీ నిర్వహించగల నిర్వశక్తిమంతుడైన అవిభాజ్యుడు: అన్ని కారణాలకు కారణుడు. దేవతలు ప్రధానంగా, ప్రవక్తలుగా ఈశ్వరుని చేత భూమికి వంపబడిన మానవ వ్యక్తులు. ఈశ్వరుడు తన దయ, ప్రేమను ప్రకటించుకుని తన దూతలను భూమికి అభిషేకాలుగా రక్షకులుగా పంపిస్తాడు: వాళ్లు తమ కార్యకలాపాలే ఉదాహరణలుగా ప్రజాబాహుళ్యానికి మార్గదర్శకులుగా వ్యవహరించి, వారి మనసులను

తేజోవంశం చేసి, ప్రపంచాన్ని జీవించేందుకు సుగమమూ, సురక్షితమూ అయిన ప్రదేశంగా చేస్తారు. వాళ్లలో భగవంతుని వైభవం ప్రతిబింబిస్తాయింటుంది. దేవతానుయాయులు, వాస్తవంగా ఈశ్వరానుయాయులే. దేవత రూపంలోని ఈ రూతను ఈశ్వరుని వారాహరునిగా పరిగణించి ప్రజలు తమ గౌరవాన్ని, కృతజ్ఞతను, ప్రశంసను విధిస్తూ రూపాల్లో ప్రదర్శిస్తారు. కొంతమంది విగ్రహాలను తయారుచేస్తారు: కొంతమంది వాళ్ల పేరును జపిస్తారు: మరి కొంతమంది వాళ్లపట్ల పూజ్యతావంతో జానపద గీతాలను రచిస్తారు. దేవతలను ఈశ్వరుని దూతలని విశ్వసించటం జరుగుతోంది. ఈశ్వరుని దూతలు ఈశ్వరునికి యిష్టమైన వారు. ఏళ్లు తమ ప్రార్థనలకు సమాధానారీస్తారని కూడా ప్రజలు విశ్వసిస్తారు. ఏదీ ఏమైనప్పటికీ ఉదయం, సాయంత్రం శ్రమం తప్పకుండా ఈశ్వరుని గురించి దీర్ఘగా ప్రార్థనా మంత్రాలను పఠిస్తే చాలామంది పరిణాలు లభిస్తాయి. మంత్రాలను దడవటానికి రోజూకే పది నిమిషాలు పట్టవచ్చు: అయినప్పటికీ అలా చేయటం మానవైనికి స్వర్గంలో జీవించే విషయంలో రక్షణ కల్పిస్తుంది.

ప్రశ్న 4. ఈశ్వరుడు నిర్వృత్తుడైతే, దేవతలవారాధించటం ఈశ్వరుని అవమానించటం కాదా?

సమాధానం: భగవద్దీతలో ఈశ్వరుడు నిర్వృత్తుడవని, నిర్వకశ్రమంతుడవని చెప్పబడింది. ఆయన ఎంత గొప్పవారంటే, వ్యక్తులు ఆయన స్థానంలో ఆయనకు సంబంధించిన దూతలను పూజించినా ఆయన ఏవిధంగాను పట్టించుకోడు.

నోట్: ఉపాసారణ - గౌరవనీయుడు, శ్రీమంతుడైన వ్యక్తి తనకు, తన శ్రీంధి ఉద్యోగులకు, దీమలాంటి చిన్న ప్రాణి గౌరవం చూపకపోయినా ఏమీ పట్టించుకోడు. అలాగే వ్యక్తులు దేవత వల్ల గౌరవం ప్రదర్శించినా ఈశ్వరుడు పట్టించుకోడు. అయినా, మానవునికి, దీమకు మధ్య పోలిక వర్ధిల్లింది కాదు. ఈశ్వరుడు మానవుని కంటే అవంతమైన విధాలుగా గొప్పవాడు. ఆయన దయను చూపిస్తాడు కాని కొవం ప్రదర్శించడు. ఏదీ ఏమైనా సలాసరి భగవంతుని ప్రార్థించటం ఉత్పన్నం, సత్కరితవాయకం.

ప్రశ్న 5. మనం యీ స్వర్ణపూరిత ప్రపంచం వల్ల చెదారగ్రస్తులమైనప్పుడు, పూర్తిగా అధ్యాత్మికంగా ఉండటానికి ఉత్తమమమైన మార్గం ఏమిటి?

సమాధానం: ఈ ప్రపంచంలో మానవుని మనుగడకు కార్యకలాపాలకు, అధ్యాత్మికత మధ్య సమన్వయమే ముఖ్య సూత్రం. మన కార్యకలాపాలలోను, పరిశ్రమలోను మనం మేరాలను అధిగమించే ఈశ్వర దేవాలయాన్ని నిర్మించవచ్చు. ఈశ్వరుడు అన్ని రకాల వైభవాలతో ఆ

దేవాలయంలో అధివసించవచ్చు. ఈశ్వరుడు ప్రతివ్యక్తికి జ్ఞానాన్ని, శక్తిని దైవ్యాన్ని, బలాన్ని, అవేళాలను కల్పించాడు. ఈ ప్రపంచాన్ని యిన్ని వైవిధ్యాలతో, విభిన్నతలతో ఈశ్వరుడు ఎంచుకు స్పష్టించాడు? ఈశ్వరునికి ఏదో లక్ష్యం, ఉద్దేశం ఉంది. వ్యక్తి తన దైనందిన కార్యకలాపాలు, ప్రయాణాల నుండి వేరువేడటానికి ప్రయత్నిస్తే అది తీవ్రమైన స్వార్థమౌతుంది. అలా చేస్తే, వ్యక్తి, ఈశ్వరుని ప్రేమను కోల్పోతాడు. ఈశ్వరుని దేవాలయంలో వ్యక్తులకు శాంతి లభిస్తుంది; పుణ్యం నుండి పరిపూర్ణ భావాన్ని పొందవచ్చు, ఈశ్వరునికి ప్రతిమలు, విగ్రహాలు లేవు.

ప్రశ్న 6. కాలస్థారంబంలో ఈశ్వరుని అభివ్యక్తికరణ ఎలా ఉంది?

సమాధానం. ఎట్టిదలా అందకారం అవరించి ఉంది: ఉన్నదంతా అన్యులమైన అభివ్యక్తత. ఈ పుణ్యం చేత అవరించబడిన వ్యక్తి అవతరించాడు. ఆ వ్యక్తి ఈశ్వరుడు; ఆయన కృప వల్ల చలనం ఉన్న అన్ని వస్తువులు, భలనం లేనివి, పడిచేవి, తడచేవి, ఎగనేవి — బహుశరూప స్పష్టి స్వకంఠబద్ధాయి. ఆ అందకారంలో అంతర్నిహితంగా ఉన్న రూపరహిత వాస్తవం ఈశ్వరుడు.

ప్రశ్న 7. ఈశ్వరుని వాస్తవవామం ఏమిటి? ఆయన తన స్పృశిని ఎలా కానిస్తాడు?

సమాధానం. ఎక్కడ ఎక్కడుంతుడికి ఒకే ఒక వివాసం లభిస్తుందో, అక్కడ రహస్యంలో అంతర్నిహితంగా ఉన్న వాస్తవమే ఈశ్వరుని వామం. ప్రతి వస్తువు లేక జీవి అందులో విలీనమౌతుంది. దానినుండి అవిచ్ఛిన్నమవుతుంది. ఆ ఏకైక దైవానికి పేరులేదు. ఋషులు ఆయనను ఈశ్వరుడన్నారు. భగవంతుని కెన్నుత్యానికి ప్రతిబింబంగా ఆయన చేసిన స్పృశికి మేలుచేసేందుకు మానవరూపంలో ప్రవక్తలు భూమి మీద అవతరించారు; వారిచే దేవతలంటారు. పవిత్రమైన వ్యక్తులు ఈశ్వరుని ప్రార్థించి, దేవాలయాల్లో దేవతల జీవితాన్ని గురించి, వాళ్ల కార్యకలాపాలు, బోధనల గురించి ఈశ్వరాలు విద్యుహస్తారు.

ప్రశ్న 8. హిందూ వివాహ విధానం ఎలా ఉందా?

సమాధానం. ఏజమైన హిందూ వివాహం ఒక పురుషునికి, స్త్రీకి మధ్య సంకచించే సంఘటన; అది శ్వావికాదావాస్తునుసరించి. ఆ దేశపు చట్టానికి అనుగుణంగా విధి విధాతంగా నిర్వహించబడుతుంది.

ప్రశ్న 9. మనం రోజూ దేవాలయానికి వెళ్లవలసిన అవసరం ఉందా? పూజారి ఎమి దియ్యారి?

సమాధానం: మనం ప్రతిరోజూ అలయాన్ని సందర్శించి, భగవంతుని గూర్చి బృందగాద రూపంలో ప్రార్థన చేయటం మానసిక శక్తినిస్తుంది; దైవసంబంధమైన రక్షణకు మార్గాన్ని సుగమం చేస్తుంది.

పురోహితుడు ప్రార్థనా బృందగాదాన్ని నిర్వహించి, భక్తులకు తమ సమస్యలను పరిష్కరించుకోవటంలో మార్గదర్శకంగా ఉంచేందుకు వేదాల నుండిగాని, ఉపనిషత్తుల నుండిగాని, భగవద్గీత నుండి గాని, యింకా యితర హిందూ పవిత్రగ్రంథాల నుండిగాని ఐదు శ్లోకాల అధ్యాపనం చేసేవారిని, పురోహితుడు స్పృహితునిగా, తత్త్వవేత్తగా వ్యవహరించి, హిందూ సమాజానికి మార్గదర్శకత్వం వహించి, సీతలకరం సమాజాన్ని నైతిక, లౌకిక సాకార్యాల స్థాయిని అభివృద్ధి చేయడానికి ప్రయత్నించాలి.

ప్రశ్న 10. మనం దైవాన్ని పూజించి, పూజారికి దక్షిణ చెల్లించాలా?

సమాధానం: దైవాన్ని పూజించటంలో పొర్చితే ప్రార్థన చేయటం మరింత ప్రయోజనకారి. పూజించటం విద్యుక్తం కాదు. పూజారి అధికారిత్వంను తెలుసుకోని, ఉన్నతార్థతలున్న వ్యక్తులు పూజారి వృత్తిని చేపట్టేందుకు వీలుగా తగిన ద్రవ్యాన్ని పూజారికి యివ్వాలి. మంచి పూజారులు, మంచి సమాజం రూపొందటానికి కారకులౌతారు.

ప్రశ్న 11. ముముక్షులైన హిందువుని అంత్యశ్రేయలు ఎలా ఉండాలి?

సమాధానం: అగ్ని పరమాత్ముని మరోరూపంగా పరిగణించబడుతోంది. అందువల్ల అత్యు పరమాత్మలో ఐక్యం చెందటానికి దేవాన్ని అగ్నిమేద పెట్టాలి. అయినప్పటికీ దేశంలో ఉన్న నియమాన్ని పాటించాలి.

ప్రశ్న 12. దాంపత్య భాగస్వామి పట్ల ద్రోహపూరితంగా పరిగణించిన వ్యక్తిని ఏ విధంగా శిక్షించాలి? వ్యర్థపరిగణించినందుకు వ్యక్తిని ఏ విధంగా శిక్షించాలి?

సమాధానం: భాగస్వామి పట్ల ద్రోహం విశ్వాసభంగం, యజమాని - ఉద్యోగి, పిచ్చు చెల్లించువారుడు - పిచ్చు పనిచేసిన వాడు ఉద్యోగి, ప్రభుత్వ కార్యాలయం - ప్రజలు లాంటి ప్రజాసంబంధాల పరమైన దాదా రకాల విశ్వాసభంగాలున్నాయి. విశ్వాసద్రోహానికి వర్తించే శిక్ష యీ విషయంలో కూడా వర్తిస్తుంది. పట్నానికి ప్రాధాన్యం యివ్వాలి. వ్యర్థపరిగణం, భాగస్వామిని మోసం చేసిన వేరంగా పరిగణించబడుతుంది; అందువల్ల మోసానికి సంబంధించిన చట్టం యీ విషయంలో కూడా వర్తిస్తుంది.

ప్రశ్న 13. మానభంగం జరిగితే ఏ క్షేత్ర విరిందారి?

సమాధానం: మానభంగం అత్యంత తీవ్రమైన హింస, అందువల్ల క్షేత్ర దానికి అనుగుణంగానే ఉంది.

ప్రశ్న 14. ఏ వ్యక్తి స్వర్ణప్రవేశానికి అయ్యారు?

సమాధానం: స్వర్ణప్రాప్తికి హిందువు లోకా వెండుసార్లు మంత్రాలను పఠించారు. కపిలం పేరి నిముషాల పాటు ప్రాణాయామం చేయాలి. లోబోళ్ళవంట్లో లాగస్వామి కావాలి.

తన జీవనోపాధికి కష్టపడి పనిచేసే వ్యక్తి, జీవనోపాధి విషయంలో యితరులకు సాయంచేసే వ్యక్తి, దురాకాపరుడు కాని వాడు, భక్తిభావంతో పనిత్రోగంజాలను గురించిన పరిజ్ఞానం సాధించే వ్యక్తి, జీవితంలో ఆ పరిజ్ఞానాన్ని పాటించే వ్యక్తి స్వర్ణప్రాప్తికి అయ్యరైన వ్యక్తి.

ప్రశ్న 15. ప్రజల ఉపయోగం కొరకు దేవాలయ నిర్మాణానికి సాయం చేసిన వ్యక్తిని లేక దాని పిర్వహణకు సాయం చేసిన వ్యక్తిని స్వర్ణంలో ఎలా సంభావించాలి?

సమాధానం: ప్రజల ఉపయోగం కొరకు దేవాలయం నిర్మించిన వ్యక్తి కొరకు లేదా దేవాలయ నిర్వహణకు తన ధనాన్ని లేక కేక్కిని వినియోగించే వ్యక్తి కొరకు ఈశ్వరుడు స్వర్ణంలో ఒక గ్రూహాన్ని కేటాయిస్తాడు.

ప్రశ్న 16. ఏళ్ళంలో ఈశ్వరుని స్థానం, సైతాన్ స్థానం ఏమిటి?

సమాధానం: ఈశ్వరుడు అంతిమ, పరిపూర్ణ ఆనందం, సైతాన్ బాధ. ఈశ్వరుని అనుచరులు సుఖమయ జీవితాన్ని గడుపుతూ అందరికీ ఆనందాన్నిస్తారు, కాళ్ళతమైన స్వర్ణసుఖాన్ని అనుభవిస్తారు. సైతాన్ అనుచరులు హింసాపూరితమైన, రహస్యమైన, మరీనమైన జీవితాన్ని గడుపుతూ, వారితో సంబంధం ఏర్పరచుకొన్న వారికందరికీ బాధను సంక్రమింపజేస్తారు: వాళ్ళందరూ నరకం పోలేతారు. సైతాన్ అనుచరులు సంపదను పొందుతారు. ఈశ్వరుని అనుయాయులు కష్టపడి పనిచేసి, ఈశ్వరుని స్పృశి సేవచేయుటం ద్వారా తమ జీవనోపాధిని సంపాదించుకొంటారు. సైతాన్ మానవ భావన, దానికి తిస్రంగా ఈశ్వరుడు కాళ్ళత సత్కం.

ప్రశ్న 17. పురోహతుడు కావాలంటే ఏవేవైనా బ్రహ్మచారిగానే ఉండాలా?

సమాధానం: పూజారి ఉన్నతమైన విద్యనభ్యసించి, నిర్విఘ్నమైన, స్థిరమైన ప్రవృత్తి కలిగి, సమర్థులను ఏసీటానికి ఓర్పు కలిగిఉండాలి. అతనికి సమస్యలతో సతమతమోతుస్తూ

వ్యక్తికి పరిష్కారాలను చూపించి, ఓదార్పును చేకూర్చే విజ్ఞానం ఉండాలి. బ్రహ్మచర్యం అదనపు అర్హత కాదు. మంత్రాలు వేల్చించటానికి మరురమైన కంఠం అదనపు అర్హత. బ్రహ్మచర్యం జీవన దృక్పథం, అంతకంటే మరొకటి కాదు.

ప్రశ్న 18. పురాతన కాలంలో ఋషులు ఎందుకు బ్రహ్మచర్యాన్ని ఆవలంబించారు?

సమాధానం: ఋషులు అతిక విజ్ఞాన తృప్తి కలవారు. వారు విజ్ఞానం కలిగి ఉన్న ఉచితమైన గురువును అన్వేషిస్తూ ప్రపంచంలోని చాలా ప్రాంతాలకు వెళ్లారు. ఆ రోజుల్లో పాఠశాలలు, కళాశాలలు, పుస్తకాలు ఉండేవికావు. గురువులు, తమ అశ్రమాల్లో విద్యార్థులకు మౌఖికంగా దీర్ఘకాలం పాటు బోధించేవారు. పలు సందర్భాల్లో, గురువు తన విద్యార్థులతో పాటు, దీప్రమైన వాతావరణాన్ని, అదవుల్లో నంచరించే శ్రూరమ్యుగాలను, నరచక్షకులను తట్టుకొంటూ బేకుంలోని మారుమూల ప్రాంతాలకు వెళ్తు వుండేవారు. ఇలాంటి పరిస్థితుల్లో కుటుంబమూ, సంతానంతో అదవులను, నదులను దాటుకొంటూ వెళ్లటం కష్టంగా ఉండేది. చాలామంది ప్రజలు, అల్పారాయ వర్గాలుగా ఉండేవారు. పాదువు స్వల్పంగా ఉండేది. విజ్ఞానాన్ని అన్వేషిస్తూ దీర్ఘకాలంపాటు సుదూర ప్రాంతాలకు వెళ్లినప్పుడు కుటుంబపోషణ కొరకు పెర్నాట్లు చేయటం కష్టంగా ఉండేది. అందువల్ల విజ్ఞానాన్వేషకులు, కుటుంబ జీవితం వల్ల నంభవించే అర్థికావసరాలను తొలగించుకోవటానికి సాధారణంగా బ్రహ్మచర్యాన్ని ఆవలంబించేవారు. ప్రజలు బ్రహ్మచర్యాన్ని పాటించిన ఋషులను, వారి ఉన్నతమైన విజ్ఞానాన్ని పురస్కరించుకోవి అతికరంగా గౌరవించేవారు.

ప్రశ్న 19. మతపరమైన వివిధశ్రీంశాలను ఎందుకు చదవాలి?

సమాధానం: వివిధ శ్రీంశాలన్నీ ఈశ్వరుని స్పూర్తితోనే రచించబడ్డాయి. ఈ శ్రీంశాలు జీవితానికి ధృవతారలాగా, మార్గదర్శకాలుగా పనిచేసి, వ్యక్తిని విడు నిర్ణయాలు తీసుకోకుండా ఉండేలాగ రక్షణను కల్పిస్తాయి.

ప్రశ్న 20. ఈశ్వరుడు విపత్తులను ఎందుకు కలిగిస్తాడు?

సమాధానం: ఈశ్వరుడు మానవులకు, అవయవాలను, వివేకాన్ని, అంతరాత్మను యిచ్చాడు. విపత్తులు కొంతమంది మానవులను ఈశ్వరుని వల్ల విక్రాసాన్ని కోల్పోయేలా చేస్తాయి. విపత్తుల ద్వారా ఈశ్వరుడు మానవులను పరీక్షిస్తాడు.

ప్రశ్న 21. సమాజంలోని చాలామంది ప్రముఖులు విదేశీ శిక్షలు చూపిన తొలిక లాభాలకు ఆకర్షితులయ్యా లేక భూమినలే రాజు వట్ల వ్యక్తిగత ప్రతికారపు కొరక విస్తృత ప్రజాచాపకళ్యణి ప్రయోజనాలను, భద్రతను విరక్షం చేశారు. అలాంటి వాళ్లను ఏమి చెయ్యాలి?

సమాధానం: దురదృష్టం కొద్దీ యిలాంటివాళ్లు మోసపూరితంగాను, శక్తివంతంగాను, లేక ప్రలాపకాలురుగాను ఉంటారు: వాళ్లు మోసపూరితమైన తమ వాక్యాతుర్యంతో ప్రజాచాపకళ్యాన్ని అయోమయానికి గురిచేయగలరు. అలాంటి వీరమైన, మోసపూరితమైన వ్యక్తులకు వ్యతిరేకం కొరకు తర్ఫీది విశ్రయించే వ్యక్తులకు విరించే శక్తిను విరించాలి. ఎవరైనా అలాంటి వైర్యం లేనట్లైతే అలాంటి వ్యక్తి కొరకు వరకంలో అందకారకూపం ఎదురు చూస్తుంటుంది.

ప్రశ్న 22. అవినీతిపరుడైన వ్యక్తి చక్కగా జీవిస్తుంటే, అత్యుదుడు వ్యక్తులను ఎందుకు నిజాయితీగా జీవించాలని అడేశాడు?

సమాధానం: అవినీతిపరుడైన వ్యక్తి మంచి అహంకారాన్ని చూపిస్తాడు. చిత్తతుద్ది గల నిజాయితీపరుడు అనందమయ జీవితాన్ని గడుపుతాడు. అలాంటి వ్యక్తుల సంశాసానికి భగవంతుని అశిష్యులు ఉంటాయి.

ప్రశ్న 23. ఉన్నతమైన పాఠకులు ఎలా ప్రవర్తించాలి?

సమాధానం: ఉన్నతమైన పాఠకులు "నేను ఎవరికీ కొపం కలిగించే ఎలాంటి మాటను చెలకతుండా ఉండేటట్లు, మీకు అగ్రహం కలిగించే పనిని చేయకుండా ఉండేటట్లు చేయండి" అని అత్యుదుని ప్రార్థించాలి.

ప్రశ్న 24. కుటుంబంలోను, సమాజంలోను స్త్రీ స్థానం ఎలా ఉండాలి?

సమాధానం: వక్త్రీ సైకి ఎగరటానికి దాని రెండు రెక్కల్లోను సమానమైన చతుత్వం ఉండాలి. అలాగే అన్ని విదాలైన అనందం కొరకు కుటుంబవీరమైన, సాంఘికవీరమైన అన్ని విషయాల్లోను స్త్రీకి, పురుషునికి సమానమైన స్థానం ఉండాలి.

ప్రశ్న 25. సన్యాసం స్వీకరించడం ద్వారా అంటే ప్రాపంచిక విషయాలను పరిత్యజించడం వల్ల మనం అత్యుదుని సంశోషణవరదగలమా?

సమాధానం: సన్యాసం అంటే ప్రాపంచిక విషయాలను నిరసించి, వ్యక్తి స్వీయాధ్యాత్మికస్పృతికి కృషి చేయటం. అధ్యాత్మిక స్వార్థం ఆత్మంత తీవ్రపాపమైన స్వార్థం. అన్ని సమాజాల్లోను

వ్యక్తి ఘోరంగా స్వార్థపూరితంగా మారటాన్ని నిరోధించే అనుపమాన విధానం అంతర్నిహితంగా ఉంది. ఈ వ్యతిరేక వ్యతిరేక విధానమే, వ్యక్తి తన ప్రయోజనాలను కాపాడుకోవటానికి ప్రయత్నించినప్పటికీ, యితరుల సంక్షేమం పట్ల అసక్తిని ప్రదర్శించేలా చేస్తుంది. వాస్తవంగా, యితరుల ప్రయోజనాల పట్ల జాగ్రత్త వహించకుండా వ్యక్తిగత ప్రయోజనాలను పరిరక్షించుకోవటం సాధ్యం కాదు. సామూహిక ప్రయోజనమే ఎల్లప్పుడూ వ్యక్తిగత ప్రయోజనాన్ని, యితరుల ప్రయోజనాలను పరిరక్షించేటట్లు చేస్తుంది. పంతుడితమ్మైవ వ్యక్తిగత ప్రయోజనం కూడా క్రమంగా వ్యక్తుల సంకానానికి, కుటుంబానికి, పొరుగువారికి, దేశానికి, అంతిమంగా ప్రపంచానికి విస్తరించి, అందులో విలీనమైపోయి, ఒక్కమైపోతుంది. ఈ ప్రపంచంలో ఈశ్వరునికి పంతుష్టి కలిగించేది — పనిని అలాగించటమే. సన్యాసం స్వార్థపూరిత పరిణామం.

ప్రశ్న 26. బ్రహ్మచర్యం అవసరం ఏమిటి? అది ఎవరికి అవసరం?

సమాధానం: విద్యార్థన సమయంలో మనసులో ఏకాగ్రత ఉండాలి. బ్రహ్మచర్యం ఏకాగ్రతకు సహాయకారి అవుతుంది.

జీవితానికి సంబంధించిన అన్ని ప్రాపంచిక అకర్మణ్యాలకు దూరంగా ఉంటానని ప్రమాణం చేసిన వ్యక్తికి తన ఇంద్రియాలను, విభిన్న భైసందినావసరాలను నియంత్రించవలసి ఉంటుంది. బ్రహ్మచర్యం ప్రాపంచిక సౌఖ్యాలను, జ్ఞానేంద్రియాల అవసరాలను త్యజించటంలో ఒక భాగం.

ప్రశ్న 27. ఈశ్వరుడు ఎందుకు అందరూ క్రమశిక్షణ కలిగిఉండాలని భావిస్తాడు?

సమాధానం: క్రమశిక్షణ బాధాకరమైనప్పటికీ, దాన్ని పాటించే వారికి దర్శనపరాయణత్వం అలవడి, కాంతి కలుగుతుంది. ఈశ్వరుడు క్రమశిక్షణ గల వ్యక్తిని ప్రేమిస్తాడు.

ప్రశ్న 28. పరిస్థితుల మార్పులో మానవుడు ఎందుకు మారతాడు?

సమాధానం: ఈ ప్రపంచం, వాస్తవాలకు అనుగుణంగా తన మనసును మార్పు చేసుకోవే తెలివితగల వ్యక్తి అవుతుంది. ఏవేం గల మనస్సుని ఈశ్వరుడు ప్రేమిస్తాడు. జీవితంలో ఏమీ చేయనివారు కార్మికా చేసిన వారిని గురించి తీర్పు చెప్పటానికి అనర్హులు.

ప్రశ్న 29. వ్యక్తి తన వాలుకను ఎలా వియంజ్రించుకోవాలి?

సమాధానం: ఉచితమైన ప్రదేశంలో ఉచితమైన మాటలాడటం ముఖ్యం. అలాగే ప్రలోచనాన్ని కఠిగించే క్షణంలో పొరపాటు విషయాన్ని చెప్పకుండా ఉండటం కూడా ముఖ్యమే. ఆప్రియమైన సత్యం ఎనే వ్యక్తిని దాధిస్తుంది. అధికారంలో ఉన్న ఏ వ్యక్తివైనా గౌరవించాలి.

ప్రశ్న 30. జీవనపాధి కొరకు వ్యక్తి ప్రమాదకరమైన పనులను చేపట్టాలా?

సమాధానం: పనులమైతే వ్యక్తి నిరుత్సాహానికి గురౌతాడు కాని ప్రయత్నించకపోతే నష్టపోతాడు. ఓటమి పొనమైన వైఫల్యం కాదు. మన పనులే మనలను నిర్ణయిస్తాయి. అలాగే మనమే మన పనులను నిర్ణయిస్తాము.

ప్రశ్న 31. చైర్యం అంటే ఏమిటి?

సమాధానం: చైర్యం దయానికి ప్రతిఘటన. భయం లేకుండా ఉండటం కాదు - భయంపై ఆధిపత్యం.

ప్రశ్న 32. విజితను ఎలా ఎంపిక చేసుకోవాలి?

సమాధానం: విచేకవంతునితో సాపాచర్యం చేసే వ్యక్తి విజ్ఞానవంతుడౌతాడు. మూర్ఖుల సాపాచర్యం పొని కఠిగిస్తుంది.

ప్రశ్న 33. ఈశ్వరుడు ఎవరికి జీవితంలో విజయాన్ని బేకూరుస్తాడు?

సమాధానం: శ్రమించటం విజయానికి మూల్యం. బేయవలసిన పని పెట్ట అంకితలావం. విజయం లభించినా లేక వైఫల్యం ఎదురైనా దృఢనిశ్చయం కఠిగి ఉండటం, మనం బేయవలసిన పనికి ఉన్నత వైష్ణుతత్వాల నస్పించిపి వినియోగించటం విజయానికి సాపాచాలు. మనకు లభించే ఫలితం కృపికి అనుగుణంగా ఉంటుందని, అన్ని కష్టాల ఫలితంగా ఉంటుందని నిర్దేశించబడి ఉంటుంది కాబట్టి ఫలితం కొరకు అలాటపడకూడదు. శ్రద్ధే మంచి అర్జుష్టానికి కారణంగా పరిణమిస్తుంది.

ప్రశ్న 34. ఋషిగా రూపొందాలంటే కుటుంబాన్ని సామాజిక జీవనాన్ని వదులుకోవాలా?

సమాధానం: మన అత్కల అనందం కొరకు అధ్యాత్మిక కార్యక్రమాల్లో నిమగ్నపటం కంటే మన పనులను, బాధ్యతలను నిర్వహించటం ఉత్తమం. మన పనులను విస్కరించి పూర్తిగా

అధ్యాత్మిక కార్యక్రమాల్లో నిమగ్నమవటం మంచిదికాదు. అలాంటి కార్యక్రమాపాలు అధ్యాత్మిక విలాసాలుగా పరిగణించబడతాయి. అవి తీవ్రమని సేవకు ఉపయోగించవచ్చి.

ప్రశ్న 35. బ్రహ్మచర్యం అంటే ఏమిటి?

సమాధానం: బ్రహ్మచర్యం అంటే ఆత్మనియంత్రణను పొందించటం; లక్ష్యం పెట్ట దృష్టిని కేంద్రీకరించటం. బ్రహ్మచర్యం అంటే కామ వియంత్రణ మూలమే కాదు. కామం తీవ్రమయి ప్రసాదించిన వరం, దానిని సరియైన విధంగా వినియోగించటం పాపం కాదు.

ప్రశ్న 36. మతం జంతువులను దంపటాన్ని అనుమతిస్తుందా?

సమాధానం: అత్యంతక్షణ కొరకు, అపారం కొరకు కనీస స్థాయిలో జంతువులను వధించటం అంగీకార యోగ్యమే. కాని కనీసస్థాయిని మించి జంతువులను వధించటం హింసగాను, పాపంగాను పరిగణించ బడుతుంది. చాలా జంతువులు, కీటకాలు, ఉదాహరణకు, పులి, బల్లి, సాలిపుడుగు లాంటివి యితర జీవులను దంపటం ద్వారానే జీవిస్తాయి. అపారం కొరకు అన్ని విధాలైన వరను తీవ్రమయి విపేదించినట్లైతే మాంసాహారంతో జీవించే జంతువులు పులి, చిరుతపులి, సాలిపుడుగు లాంటి వాటిని అయిన స్వస్థించి ఉంచేవారు కాదు.

ప్రశ్న 37. భర్త మరణం తర్వాత హిందూ స్త్రీ వివాహం చేసుకోవచ్చునా?

సమాధానం: భర్త మరణించినప్పటికీ హిందూ స్త్రీ వివాహం చేసుకోవటానికి అనుమతి ఉంది. ఉదాహరణ: మహాభారతంలో హస్తినాపురపు రాజు, ధృతరాష్ట్రుని తండ్రి, విదితపీఠ్యుడు యౌవనంలోనే చనిపోతే ధృతరాష్ట్రుని పితామహి, సత్యవతి, గతించిన విదితపీఠ్యుని భార్య అంబిక, విదితపీఠ్యుని పెద్దసోదరుడు ధీమ్నునితో వైవాహిక జీవితం నెరపాలని పట్టుబట్టించి, అయినప్పటికీ ధీమ్నుడు యౌవనంలోనే వివాహం చేసుకోకుండా యౌవచ్ఛవితం బ్రహ్మచారిగానే ఉంటానని ప్రతిజ్ఞ చేయటం వల్ల, అయిన తన సవతి తల్లి కొరికను మెప్పించలేదు. అయినా సత్యవతికి జన్మించిన మరో పుత్రుడు, అదేగా వ్యాసుడు అమె కొరికను మెప్పించి అంబికతో సంగమించటంతో ధృతరాష్ట్రుడు జన్మించాడు.

ప్రశ్న 38. నా సహచరుడు పాపం చేసాడని తెలిస్తే, హిందువుగా నేను అతణ్ణి పరిత్యజించాలా?

సమాధానం: నీ సహచరుడు పాపం చేసినా నీవు అతనికి సాయం చేయాలి. మరిన్ని పాపాలు చేయకుండా పాపం చేసిన వ్యక్తిని సరిదిద్దాలి.

ప్రశ్న 39. పవిత్ర వ్యక్తి జీవనోపాధి కొరకు కష్టించి వసించేయాలా లేక చిక్రాటన చేయవచ్చునా?

సమాధానం: పవిత్ర చేయటానికి శక్తి, సామర్థ్యాలున్న ప్రతి వ్యక్తి తన కొరకు, యితరుల కొరకు వసించేయాలి. అలాంటి వ్యక్తి పట్ల ఈశ్వరుడు దయతో వ్యవహరిస్తాడు. చిక్రాటనతో కాకుండా తన శ్రమతో జీవనోపాధి సంపాదించుకొనే వ్యక్తి పట్ల ఈశ్వరుడు దయాపూరితంగా ఉంటాడు.

ప్రశ్న 40. యజమాని పట్ల ఉద్యోగి ఎలా వ్యవహరించాలి?

సమాధానం: ఉద్యోగి కుటుంబానికి అవసరమైన అవసరాలన్నీ యజమాని విజ్ఞాపిస్తాడు; అలాంటి వ్యక్తి పట్ల తిరుగుబాటు చేయటం ఈశ్వరునికి దిశాకుల కలిగిస్తుంది.

ప్రశ్న 41. అసూయను ఎలా నియంత్రించాలి? వాన్ని ఎలా అధ్యర్థించాలి?

సమాధానం: ఈశ్వరుని దయను పొందటానికి సంపన్న వ్యక్తి తనకంటే తక్కువ సంపద ఉన్న వ్యక్తిని పరిశీలించాలి. పెద వ్యక్తి తనకంటే పెదరికంలో ఉన్న వ్యక్తిని పరిశీలించాలి.

నీవు మంచిదని భావించిన దాన్ని ప్రసాదించమని ఈశ్వరుని ప్రార్థించకూడదు. ఈశ్వరుడు పెద్ద నీకు మంచిదని భావిస్తావో దాన్ని గురించి ప్రార్థించు.

ప్రశ్న 42. విజ్ఞానాన్వేషణ ఫలితం ఏమిటి?

సమాధానం: జీవితాన్ని పాపశుభ్ర నిమిషాల్లో కొరకు వెచ్చించి, బాల్యం నుండి, చితి పైకి చేరేంత వరకు విజ్ఞానాన్ని అన్వేషించే వ్యక్తి ఈశ్వరుని చక్కగా సేవించే వ్యక్తిగా పరిగణించబడటం వల్ల భాగోకప్పు రూర మూలాల వరకు విజ్ఞానాల్లో కొరకు సేవించాలి. ఈశ్వరుణ్ణి తెలుసుకొనేందుకు ముందుగా నీ గురించి నీవు తెలుసుకోవాలి. ప్రతి పవిత్ర ప్రీతి, పురుషునికి విజ్ఞానాల్లో విద్యుక్త పరి, విజ్ఞాన నిమిషాల్లో వల్ల, దాన్ని పొందిన వ్యక్తికి మంచిని, చెడును గుర్తించటానికి వీలౌతుంది; అలాగే స్వర్గాన్వేషణలో ఆ నిమిషాల్లో సరియైన మార్గాన్ని ఎంచుకోవటానికి సహాయకారిగా ఉపకరిస్తుంది.

ప్రశ్న 43. సంవదను కూడబెట్టిన వ్యక్తి అనాగరికంగాను, గర్విష్టగాను మారిపోతాడు. అలాంటివ్యక్తుల సంవదను కూడబెట్టడానికి వేరుగులు తీయటం పాపంగా పరిగణించబడుతుందా? ఈ బౌద్ధిక ప్రపంచంలో వయోజనుడు ఏలా ప్రవర్తించాలి?

సమాధానం: ఈశ్వరుని రాజ్యంలో అన్ని చర్యలు వాటిని ప్రేరేపించిన లక్ష్యాలను అనుసరించి విచారించబడతాయి. గర్విష్టులుగాని, పరుషంగా మాట్లాడేవ్యక్తిగాని ఈశ్వరుని రాజ్యంలోకి ప్రవేశించలేదు. ఈశ్వరుని దృష్టిలో తప్పగల మానవుడే సవిశ్రమైన వ్యక్తి; పుష్కలంగా ఉన్న ప్రాపంచిక వస్తువులు తప్పనివ్వలేవు. వ్యక్తి, ప్రపంచంలో తామరాకు మీద నీటిదింపులా ఉండాలి. ఈశ్వరుడు యీ ప్రపంచాన్ని సంవత్సరం చేయటానికి నిన్ను పంపించాడు కాబట్టి సంవదను స్వీకరించు. కాని దానిలో అనుబంధం పెంచుకోకు. ఏమీ ఏలాంటి విచిత్ర సంభవించినా, అది నీ చర్యల ఫలితం కాదు. అయినను క్షమాచిక్ష కోరకు ప్రార్థించు.

ప్రశ్న 44. ఏ దేవాలయంలోనైనా ప్రధానార్చకుడిగా వ్యవహరించటానికి బ్రహ్మచర్యం తప్పనిసరా?

సమాధానం: కాదు. బ్రహ్మచర్యం పాటించనవసరం లేదు. విద్యార్థికి అధ్యయనం చేసే విషయాలపై కేంద్రీకరించటానికి సహాయకారిగా ఉంటుంది కాబట్టి విద్యార్థి జీవితంలో బ్రహ్మచర్యం ప్రయోజనకారిగా ఉంటుంది. వయోజన జీవితంలో వ్యక్తి సాధారణ జైనం దిన జీవనాన్ని నెరవేరుతున్నప్పటికీ బ్రహ్మచర్యం మనస్సుపై తీవ్రమైన ఒత్తిడిని కలుగజేస్తుంది.

ప్రశ్న 45. తిక్షణ యివ్వటం విరుద్ధమా?

సమాధానం: తిక్షణ యివ్వటం మంచిది. కాని హిందువులకు విరుద్ధం కాదు. మతపరమైన తక్షణకాండం, ప్రస్తుత ఆర్థిక పరిస్థితులకు సంబంధించింది కాదు. అసంతకాలానికి సంబంధించింది. ఈశ్వరుడు హిందువుల పట్ల దయాపూరుడు; తిక్షణపై ఆధారపడే వ్యక్తులు త్వరితగతినే హిందూ సమాజం నుండి ఆదృశ్యమౌతున్నారు. ప్రపంచం సంవత్సరంగా ఉండటానికి ప్రతి ఒక్కరు పనిచేయాలి; దానిలో తిక్షకులకు దానం చేయవలసిన అవసరం అంతరిస్తుంది. అయినప్పటికీ సంఘ విమిష్టి కార్యకలాపాల కోరకు, దేవాలయ నిర్వహణకు హిందువులు వారి అదాయంలో కనీసం ఒక శాతం దానం చేయాలి.

ప్రశ్న 46. హిందూమతం విజ్ఞానశాస్త్ర అవిష్కరణలను ఎలా పరిగణించాలి?

సమాధానం: హిందూమత బోధనలు, విజ్ఞానశాస్త్ర బోధనలు వాస్తవానికి ఒకే వాణివు రెండు పార్తాలలు. ఉదాహరణకు అదర్శ వేదంలోని 19/5/2/3-5వ మొత్తంలో 'గగన రుహిత వర్షవంశు దదివితే మనకు 99, 88, 77, 66, 55, 44, 33, 22, 11 మొదలైన అంకగణిత అనుపాతంలో భద్రతా సిద్ధాంతి వియోమతం మోదన కనిపిస్తుంది. ఇలాంటి అంకగణిత అనుపాతశ్రేణి అర్కభట్టు, బ్రహ్మస్మృతుడు, సిద్ధార్థ శేఖరుడు, రీలావతి లాంటి వారు ప్రతిపాదించిన గ్రంథాల్లో వర్ణించబడింది. బ్రహ్మగుప్తుడు రచించిన బ్రహ్మస్మృత సిద్ధాంతపు 17వ శ్లోకంలో అంకగణిత అనుపాతం దీగువ మోదించిన విధంగా వర్ణించబడింది.

पदमेकहीनमुत्तरगुणिता संयुक्तमादिनाऽन्त्यधनम्
आदियुतान्त्यधनार्धं मध्यधनं पदगुणनं गणितम् ॥

- ब्रह्मगुप्त
- ब्राम्हस्फुटसिद्धान्त गणिताध्याय १७ सूत्र ॥

పదమేకహీనముత్తరగుణితా సంయుక్తమాదివాస్త్యధనమ్ ।
ఆదియుతాన్త్యధనార్థమే మధ్యధనమ్ పదగుణనమ్ గణితమ్ ॥

— బ్రహ్మగుప్తు

— బ్రహ్మస్మృత సిద్ధాంత, గణితాధ్యాయ 17వ మూత్రమే

ఈ శ్లోకం ప్రకారం ఎన్ సంఖ్య ల్లో $[n+(n-1)బి]$

$$\text{మధ్య సంఖ్య ఎమ్} = \frac{2n+(n-1)బి}{2}$$

$$\text{అన్ని సంఖ్యల మొత్తం ఎన్} = \frac{n}{2}[2n+(n-1)బి]$$

హిందూ మతానికి విజ్ఞాన శాస్త్రపు అన్ని నూతనావిష్కరణలను విలీనం చేసుకొని, నూతన చిత్కంఠ మోర్పుచెంది సరళస్వరూపం ఉంది. హిందూమతపు యీ సరళ స్వరూపం దానికి బలాన్నిచ్చి, మత మార్పులను ప్రోత్సహించే విదేశీమతాల దండయాత్రలను, ప్రతిఘటించే పాటకులను, మత ప్రాతిపదికన అరిగిన గొప్ప యుద్ధాలను తట్టుకొని దాని ప్రధాన సూత్రాలను యథావిధంగా కాపాడుకొని, మార్పుకులోను గాకుండా ఉండే శక్తినిచ్చింది. విజ్ఞానశాస్త్రపు అవిష్కరణలు, హిందువులచే ఉత్పరుని కానుకలుగా పరిగణించబడ్డాయి. అనగా, యుంతకు పూర్వమే ఉద్భవించిన ప్రపాదించబడిన విషయం విజ్ఞాన శాస్త్రవేత్తల చేత ఋషుల చేత అవిష్కరించబడుతోంది అని హిందువులు భావిస్తారు.

ప్రశ్న 47. హిందూపురోహతునికి ఎలాంటి వస్త్రాలు ఆదర్శపూర్వకమైనవి?

సమాధానం: సమకాలీన ప్రపంచంలో పనిచేయటానికి సౌకర్యంగా ఉండే ఎలాంటి వస్త్రాలైనా పురోహతునికి అనుకూలమే. కృష్ణుని కాలంలో ధౌవతి, కాయ్యతో చేసిన పాపుకోళ్లు ఉపయోగంలో ఉండేవి; పురోహతులు ఆ వస్త్రాలనే వాడేవారు. మంచివి, బాగా లభించే వస్త్రాలు అందుబాటులోకి రావటంలో పురోహతులకు సమకాలీన ప్రపంచంలో పనిచేయటానికి అనుకూలమైన వస్త్రాలను ఎంచుకొవటానికి అవకాశం ఉంది. హిందూ పురోహతునికి వస్త్రాలు ప్రయోజనకరంగా ఉండాలి.

ప్రశ్న 48. పురోహతుడు డ్రాజర్, జాకెట్ లాంటి అంతర్జాతీయ దుస్తులను ధరించవచ్చునా?

సమాధానం: శిష్యుగతిని పనిచేసే విధానంలోను, శిథిల వాతావరణంలోను డ్రాజర్, జాకెట్ ఉచితమే. ఉష్ణ ప్రాంతంలో, ధౌవతి, తేలికపాటి పాదరక్షలు ఉచితమే. అయినప్పటికీ పురోహతుడు అతని విజ్ఞానం, అతను చేసే ప్రసంగాలు, ప్రజలు అతని నుండి పొందే సాంత్వన దృష్ట్యా పురోహతుడు సమాజానికి ఉపయోగకరమే. పురోహతుని యీ గుణాలేపి అయిన ధరించే వస్త్రాల వల్ల ప్రభావితం కావు. అందువల్ల పురోహతుని వస్త్రాల ప్రాముఖ్యం స్వల్పం; అందువల్ల వస్త్రాల విషయాన్ని వ్యక్తిగత ఆధిరుచికే వదలివేయాలి.

ప్రశ్న 49. హిందువుల వస్త్రాల్లో బాగమైన ధౌవతికి సామాజిక, సాంస్కృతిక, మతజీవనంలో ప్రాముఖ్యం ఏమిటి?

సమాధానం: ధౌవతి తక్కువ ఖరీదైన వస్త్రం; దాని చెవియోగం సామాజిక జీవనంలో నిరాదరణరత్యాన్ని సూచిస్తుంది. అయినప్పటికీ ధౌవతిని ధరించే వ్యక్తి శిష్యుగతిని పనిచేయలేదు; అలాగే అత్యుత్తమ చేసుకోలేదు. ధౌవతిని ధరించిన హిందువులు అన్ని సందర్భాల్లోను డ్రాజర్ ధరించిన మధ్య అసీయా ముట్టడిచారుల చేతిలో ఓడిపోయారు.

ప్రశ్న 50. జాతీయాభిమానానికి సంబంధించిన ముఖ్య కార్యక్రమాలను నిర్వహించే విషయంలో ధౌవతిని ఆదర్శమైన వస్త్రం క్రింద పరిగణించవచ్చునా?

సమాధానం: ధౌవతిని ధరించిన హిందువులు సాధారణంగా వేసులను నిర్వహించే వారిగా మారిపోయారు; వ్యక్తిగత చోదాలోను లేక చెమిష్టగా చేశాంగాను. ఉదాహరణకు, సంపద, అధికారం, కీర్తి, అలోగ్యం లాంటి అన్ని రంగాల్లోను నిర్వహించబడిన పోటీల్లో ఓటమి

పాలయ్యారు. మంచి ఆహారం, మంచి గృహవసతి, దృఢమైన ఆరోగ్యం లేక యింకా ఎలాంటి సౌకర్యమయినా దుస్సౌకర్యమైంది. హిందువులు తమకు తాము పట్టుకొన్నాము రూపొందించుకొని, ఎవరూ పొట్టి చేయని రంగంలో కుహనాగర్వాన్ని పెంపొందించుకున్నారు: ఉదాహరణకు, చాలావరకు ఆహారం, సౌకర్యం, సంచిత లాంటివి లేకుండా జీవించటం.

ప్రశ్న 51. హిందువులు ఇలా విగ్రహాన్ని క్షేమంతుడైన ఈశ్వరుని ప్రతీకగా భావించి గౌరవించటాన్ని ఈశ్వరుడు వాపంగా పరిగణిస్తాడా లేక సైతానకు ప్రతీకగా భావిస్తాడా?

సమాధానం: ఇలా విగ్రహాన్ని గౌరవించటం పాపం శ్రీంద పరిగణించబడదు. కానీ ఇంకా గానీ, విగ్రహాన్ని కానీ ఈశ్వరుని ప్రతీకగా భావించటం లేక సైతాన ప్రతీకగా భావించటం అనవసరం. అయినప్పటికీ జవాబ్ని ఒక ప్రదేశంలో సమావేశపరచటానికి ఉపయోగకరమైన వర్తకే. అన్ని మతాలకు సంబంధించిన మత బోధకులు ఏదో ఒక వర్తకంలో యీ వర్తకులనే ఉపయోగించి ప్రజలను ఒక ప్రదేశంలో సమావేశపరచారు. ఒక మార్గానుయాయులు, తత్వరచావన పట్ల గౌరవం ప్రదర్శించటానికి విగ్రహం, దేవాలయం, శ్రీమంతం లాంటి ప్రతీకలను ఉపయోగిస్తారు; యితరులు సైతాన భావన పట్ల అగౌరవం ప్రదర్శించటానికి రాతి స్తంభ ప్రతీకను ఉపయోగిస్తారు. అయినప్పటికీ ఉన్నతమైన వారిలో అందరికంటే ఉన్నతుడైన ఈశ్వరుని విషయంలో యివి చాలా స్వల్ప విషయాలు.

ప్రశ్న 52. దొంగతనం చేసిన వ్యక్తి హస్తాన్ని కుంచించటం లాంటి కఠినమైన వ్యాయామాన్ని అమలు చేయటం మానవాళికి మేలు చేస్తుందా? ఈశ్వరునికి సంతోషమా?

సమాధానం: ఈశ్వరుడు అన్ని వస్తువులను, వ్యక్తులందరినీ సృష్టించాడు; ఆయన తన సృష్టి పట్ల నిర్లక్ష్యాంగా ఉండలేడు. దొంగ దయనీయమైన పెదరికం వల్ల దొంగతానానికి పాల్పడతాడు. జీవనోపాధిని సంపాదించు కొనేందుకు సమాజం ములభమైన అవకాశాన్ని కల్పించాడు; కనీస జీవితావసరాల విషయంలో కూడ భద్రత కల్పించాడు. ఒక దేశంలో దొంగతనం చేయవలసిన పరిస్థితులున్న వ్యక్తి మరో దేశంలో సామాజిక భద్రత పొందవచ్చు; ఆ వ్యక్తి మర్యాదకరమైన జీవితాన్ని గడపవచ్చు. ఈ విధంగా దొంగతనం ఈశ్వరుని పట్ల వేరం కాదు. దొంగతనం చేసిన వ్యక్తుల చేతులు కుంచించటం సామాన్య ప్రజలను

భయపెట్టి, అణచివేయటానికి అన్యాయపూరితమైన, స్వార్థపూరిత పాలకులు అవలంబించే ఢీకొని కలిగించే యుక్తి కావచ్చు. సామాన్య ప్రజలు అలాంటిప్పుడు భయంతో కంపించిపోయి, తమ న్యాయమైన వ్యవహారము కూడా వ్యక్తం చేయరు.

ప్రశ్న 53. వివాహితర సంబంధాలు వెరసి స్త్రీలకు ఉరిశిక్ష విధించటం లాంటి న్యాయం మానవాళికి శ్రేయస్కరంగాను, ఈశ్వరునికి సంతోషదాయంగాను ఉంటుందా?

సమాధానం: స్త్రీ, పురుషులందరికీ జీవితంలో సహజమైన ఆనందాలను పొందటానికి హక్కు ఉంది. అది ఈశ్వరుడు ప్రసాదించిన హక్కు. ఏ స్త్రీకైనా నిజాయితీలేని, దూషించే, నిర్దాక్షిణ్యమైన, అనాసక్తికరమైన, దొంగపూరిత, నపుంసక భర్త లభిస్తే ఆమె యితర పురుషుల వల్ల అకర్మితులాలవటం వల్ల ఈశ్వరుని వల్ల ఏ ఏదంగాను అగౌరవం ప్రదర్శించినట్లు కాదు. ఏలు సందర్భాల్లో నిజాయితీ లోపించిన, అధికార దుర్వినియోగం చేసే, నిర్దాక్షిణ్యమైన పాలకులు, పాలనా యంత్రాగంలోని ఉన్నత పథం ఉద్యోగులు పక్షపాదాలను అనుసరించి పాలకులలోని స్త్రీలను ఈశ్వరాదేకు పేర లొంగదీసుకోవాలనుకొంటారు. అలాంటి దర్శన వల్ల ప్రభావితమైన పురుషులకు, బ్రహ్మత్వం పొందిన స్త్రీలకు విధాకులిచ్చే హక్కు ఉంది: సమాజం అలాంటి స్త్రీలను భరణం లేకుండా విధాకులకు అంగీకరించమని ఒత్తిడి చేయవచ్చు. మరేవిధమైన శిక్ష అయినా ఈశ్వరునికి ప్రతికూలమే. ఏదీఏమైనా పరస్పర విరేయక వైవాహిక జీవితంలో స్త్రీ, పురుషులకు కాశ్యతానందాన్నిస్తుంది: సంజానాన్ని వక్రంగా పెంచటానికి అనుకూలంగా ఉంటుంది. ఈశ్వరునికి సంతోషకరంగాను ఉంటుంది.

ప్రశ్న 54. హిందువులకు ఆత్మరక్షణార్థం ఆయుధం అవసరమా?

సమాధానం: వేద్యాలుగు సంవత్సరాలు పైలడిన హిందువులందరూ దేశపు దట్టం అనుమతించిన ఏదో ఒక ఆయుధాన్ని కలిగివుండాలి. అతిపెదవైనా యిందిలో ఒక కత్తిను ఉంచుకోవాలి. ఆయుధం కలిగి ఉంటే అవసరమైన సమయంలో అది రైశ్యాన్ని, ఆత్మగౌరవాన్ని, రక్షణను కల్పిస్తుంది. చైర్యవంతుడైన వ్యక్తి మాత్రమే ఈశ్వరుని ప్రేమను పొందగలడు.

ప్రశ్న 55. ఎలాంటి వర్ణాన్ని లేక ప్రజలను హిందువులు ప్రాథమికంగా?

సమాధానం: హిందువులు ఆత్మగౌరవం, శక్తి, భద్రత, ఆర్థిక సంక్షేమానికి ప్రాధాన్యాన్నిచ్చే వర్ణాన్ని లేక ప్రజలను సమర్పించాలి: హిందువుల ప్రయోజనాల వల్ల నిర్లక్ష్యంగా ఉంటే వారిని వ్యతిరేకించాలి.

ప్రశ్న 56. ఒక వ్యక్తి మఠమో లేక దేవతో ఆవమానించబడితే ఆ వ్యక్తి ఏమి చేయాలి?

సమాధానం: ఒక వ్యక్తి తల్లిని ఎవరైనా చంపితే ఆతని పట్ల ఆతడు ఎలా వ్యవహరిస్తాడో అదే విధంగా ఈశ్వరుణ్ణి గాని, దేవతనుగాని ఆవమానించిన వ్యక్తి పట్ల వ్యవహరించాలి.

ప్రశ్న 57. ఓ హిందువు యితర మతానికి చెందిన వ్యక్తిని హిందూ దేవాలయంలోకి అనుమతించాలా?

సమాధానం: పరిశుభ్రంగాలేవి వ్యక్తులు, అంటువ్వారులున్న వ్యక్తులను విరోధించాలి. మిగిలిన వ్యక్తులందరు హిందూ దేవాలయాన్ని ఆధ్యాత్మిక సాంత్వనకు ఆశ్రయంగా పరిగణించవచ్చు.

ప్రశ్న 58. భక్తుడు హిందూ దేవాలయాన్నుంచి ఏమి ఆశించవచ్చు?

సమాధానం: హిందూ దేవాలయం అన్ని వేళల తెరచి ఉంటే ప్రార్థనా ప్రదేశంగా ఉండాలి. (సూర్యోదయం నుండి సూర్యాస్తమయం వరకు) దేవాలయాలికారులు భక్తుల నుండి పొందిన చందాలతో అకలిగిస్తూ వారికి అహారాన్ని పెట్టాలి. దేవాలయం, ప్రజలకు ఎద్య, వైద్య చికిత్స, ఉపశమనాన్ని కల్పించి, భక్తుల సంక్షేమార్థం సామాజిక కృషిలో భాగస్వామి కావాలి. భక్తులు దేవాలయంలోకి ప్రవేశించి, ప్రార్థనలు చేసేందుకు ఒక పెద్ద హాలు ఉండాలి.

ప్రశ్న 59. రాజకీయాలు, మఠమూ వేరు చేయబడాలా?

సమాధానం: రాజకీయాలు ఏదైనా విషయం పట్ల ప్రజల దృక్పథం, దృక్పథం, విలువలకు సంబంధించిన భావనల వేరితం. విలువల అర్థం మతానువర్తన వేరితం. మఠం, రాజకీయాలు పరస్పరమిథిలాలు; సహజవన సంబంధాలు కలిగిఉంటాయి. ఈ సంబంధం విస్మరించబడినప్పుడు, రాజకీయాలు ప్రజల కొరకు కాకుండా, అవి నీతికరమైన వ్యక్తులు పొందుకుగా కొనసాగటానికి ఉపకరిస్తాయి.

నోట్: ఈ విషయంలో మనం భారతాన్ని పరిశీలించవచ్చు. బీష్ముడు రాజకీయాలను నిర్లక్ష్యం చేసి మతాన్ని అనుసరించాడు; పరిశుభ్రంగా కొరవలు వ్యక్తమార్గాలు వట్టారు. అయిన మతాన్ని, రాజకీయాలను మేళవించి ఉంటే ఆతని తండ్రి నిత్యవతిని చెందవ వివాహం చేసుకోవడానికి అంగీకరించి ఉండేవారు; కాని రాజకీయవరంగా చతురుడైన నిత్యవతి తండ్రి చేసిన అనంబద్ధమైన ఒత్తిడికి లొంగిపోయేవాడు కాదు. నిత్యవతి తండ్రి, బీష్ముడు సంహాననం

పట్ల తనకున్న హక్కును త్యాగం చేస్తేనే శంకనుని (భీష్ముని తండ్రి)కో నత్యంత వివాహానికి అంగీకరిస్తానని అన్నాడు. పరితంకా భీష్ముడు రాజకీయాలను విడచాడే. ధర్మవరాయణంగా తన తండ్రి, శంకన మహారాజా కామనను సంశ్చివరచేందుకు ఆ వరతుకు అంగీకరించాడు. దానివల్ల అవర్ణం నందమించి కొరవే వంశం వివాహం జరిగింది. మహాలాత యుద్ధంలో కొన్ని అక్షోహణుల అమోయక సైనికులు, యోధులు మరణించారు. భీష్ముడు అలా అంగీకరించకున్నట్లైతే అయినే ఉన్నతమైన, బలీయమైన, ధర్మవరాయణుడైన రాజాగా ఉండేవాడు. భీష్ముడు మలాస్తి, రాజకీయాలను మేళవించడంలో విఫలమయ్యాడు: అలా చేయటం వల్ల అయిన భారతదేశానికి ఒక శక్తివంతమైన, ఉన్నతమైన రాజనందించలేకపోయాడు. భీష్ముడు రాజై ఉంటే, అయిన కొన్ని లక్షల మందికి విహాయం చేసిన వాడయ్యేవాడు.

కృష్ణ భగవానుడు మరో ఉదాహరణ, అయిన విద్యహించిన అన్ని వ్యవహారాల్లోను రాజకీయాలను, మలాస్తి మేళవించాడు: భగవద్దీత దాని పరితమే. కృష్ణభగవానుడు రాజకీయాలను, మలాస్తి మేళవించడం ద్వారా కొరవే సామ్రాజ్యాన్ని రూపుమాపి, సాంకేతిక ఉన్నతమైన, ధర్మవరాయణ ప్రభుత్వాన్ని నెలకొల్పగలిగాడు.

ప్రశ్న 60. రాజాగారి పట్ల ఎవరైనా ఎలా ప్రవర్తించాలి?

సమాధానం: ఎవరైనా రాజాగారి పట్ల విశ్వాసం కలిగి ఉండాలి. అలా ఉంటే రాజా దేశాన్ని సంఘటితం చేసే శాక్యాన్ని విద్యహించగలడు. దేశాన్ని సంఘటితం చేయటానికి చాలా మార్గాలున్నాయి. వాటిలో మంచి మార్గాలుండవచ్చు. కాని రాజాను తన వర్తకులను విడచలేకట్లు చేయటం వల్ల ఏమీ సాధించటానికి ఏలుకాదు. రాజా విస్వర్థంగా కృషి చేసేవారైన పక్షంలో అయిన పట్ల పరిష్కార విశ్వాసం ఉండాలి. రాజాగారి ప్రజాసంబంధమైన కృషి ముఖ్యం కాని అయిన పక్షిగత జీవితం ముఖ్యం కాదు.

ప్రశ్న 61. ఎవరైనా దేవాలయంలో జరిగే నమావేశాన్ని తన వ్యాపారాభివృద్ధికి వినియోగించుకోవచ్చునా?

సమాధానం: దేవాలయం వ్యక్తుల వ్యాపారానికి ప్రచారం చేసుకొనటానికి ఉపయోగించే ప్రదేశం కాదు. దేవాలయం, ఉక్తులని గురించి ప్రార్థన చేయటానికి, సమిష్టి సామాజిక సమన్వయం దర్శించటానికి ఉపయోగించే ప్రదేశం.

ప్రశ్న 62. పురోహతుడు శ్లోకాలను దోషపూరితంగా ఉచ్చరిస్తే ఏమి జరుగుతుంది?

సమాధానం: ఈశ్వరుడు అలాంటి తప్పిదాన్ని అర్థం చేసుకొని, తన అనుయాయుల పట్ల దయాపూరితంగా వ్యవహరిస్తాడు కానీ పూజారికి ప్రార్థనా ఫలం లభించదు. విచేతనంతుడైన వ్యక్తికి సరియైన ఉద్ధారణ తెలిసి ఉంటే, పురోహతుడు ఒంటరిగా ఉన్నప్పుడు అతనికి సరియైన ఉద్ధారణ వేర్కాదు. పురోహతునికి ప్రజల సమక్షంలో యిబ్బంది కల్పించకూడదు.

ప్రశ్న 63. ఎలాంటి పని చాలా గౌరవనీయమైనది?

సమాధానం: శ్రమలో అధికార పొందిన విరంపర లేదని భగవద్గీత బోధిస్తుంది. ఎలాంటి పని హీనమైనది కాదు. చేయవలసిన పని ఉంటే అది మంచిదేనని, గౌరవనీయమైనదని పరిగణించాలి.

ప్రశ్న 64. ఈ ప్రపంచాన్ని ఎలా సుఖమయంగా మార్చవచ్చు?

సమాధానం: ప్రతి ఒక్కరూ ప్రపంచాన్ని మార్చాలని భావిస్తారు: కానీ తనను తాను మార్చుకోకుండానే భావించటం ఈశ్వరునికి అధిక ప్రీతిపాత్రంగా ఉంటుంది.

ప్రశ్న 65. ఈశ్వరుని భక్తులు విగ్రహారాధన చేయటానికి దేవాలయానికి ఎందుకు వెళతారు?

సమాధానం: విగ్రహారాధనకు సంబంధించిన మంత్రాలు దేవతల కృపిని గురించి పూర్తిగా పొగడ్డలతోను, ప్రశంసలతోను కూడి ఉంటాయి. దేవతలు ఈశ్వరుని దూతలుగా వచ్చిన హిందూ ప్రవక్తలు, విగ్రహారాధన, వాయుకారాధనకు నిరర్థనం. అయినప్పటికీ చిత్కం ఈశ్వరుని గురించిన మంత్రాలను జపించటం ద్వారా సత్కృత్యాలు లభిస్తాయి.

ప్రశ్న 66. ఏ దేవతైవా హిందువుల చివరి ప్రవక్తనని ప్రకటించుకోగలరా?

సమాధానం: ప్రవక్తలందరూ మోసపులే. తాను మరో ప్రవక్తను పంపించాలా లేదా అన్న విషయంలో ఈశ్వరునిదే అంతిమ నిర్ణయం. ఏ మోసపురూ ఆ పాక్కును, ఈశ్వరుణ్ణించి అవహరించటానికి ఏలులేదు. నేటి వరకు కృష్ణభగవానుడే హిందువుల చివరి ప్రవక్తగా పరిగణించబడుతున్నాడు.

ప్రశ్న 67. దేవాలయపు ప్రధానాధికారిని ఏ విధంగా గౌరవించాలి?

సమాధానం: ఏ దేవాలయ ప్రధానాధికారి అయినా సాధారణంగా సంరక్షకుడు / దర్శకర్ష / పాలకుడు లేక పూజారి అయి వుంటాడు. అలాంటి అధికారి భక్తులందరికీ ప్రయోజకరంగాను, తద్వారా ఏమాజ్ఞేమానికీ అనుగుణంగా వ్యవహరించేందుకు భక్తులందరు దేవాలయ ప్రధానాధికారి వట్ల గౌరవనీయుడైన విధంగా సహకరించాలి.

ప్రశ్న 68. హిందువులు ఆధర్వాన్ని నిరూపిత సత్యంగా సహిస్తారా?

సమాధానం: హిందూమతం పూర్తిగా నిర్దేశిత విధికి తిన్నగా స్వేచ్ఛాచింతనను సమర్పిస్తుంది. నిజమైన హిందువులు తమ పరిపి నిర్ణయించుకొనే విషయంలో తొలుత తాము అభిప్రాయమిచ్చి విశ్వసించని పక్షంలో ఆధర్వాన్ని ఎప్పుడూ సొమ్మంగా సహించరు. "మనుష్యులు తమ స్వభావాన్ని ఉన్న దాన్ని మార్చు చేసుకొనంత వరకు, వాస్తవంగా తాళ్ళయడు వాళ్ళ పరిస్థితిలో మార్పు కలిగించడు." అని వేదాలు చెప్తున్నాయి. పాలనా వ్యవస్థాపరమైన వ్యాయాప్తి రక్షించే కార్యకలాపాన్ని చేపాస్తున్న రాజు అ వ్యాయాప్తి దుర్వినియోగం చేసే ప్రక్రియకు ప్రధానాధారం అని నమ్మకం కలిగినప్పుడు హిందువులు తిరుగుబాటు చేయవలసి ఉంటుంది.

ప్రశ్న 69. హిందువులకు ఎలాంటి రాజకీయ వ్యవస్థ అనుకూలం?

సమాధానం: రాజకీయాలు, ప్రభుత్వాన్ని ఏర్పరచి, నిర్వహించే కళ. రాజకీయ వ్యవస్థలో హిందూ వేదాంత వ్యాప్తి పౌర్యం కావాలి. హిందూపౌరుల సంక్షేమం కొరకు కృషిచేసే రాజు అత్యంత అభిలషణీయుడు. పూర్తిగా హిందూత్వం వట్ల అంకిత భావం లేకపోయినప్పటికీ, కనీసం దాని లక్ష్యాల వట్ల సానుభూతి గల రాజు అంగీకారయోగ్యుడు. ఇలాంటి నిదర్శనాన్ని పురస్కరించుకొని హిందూత్వం వట్ల అంకితభావం గల పాలనలో గాని లేక హిందూత్వం వట్ల అనుకూలత గల పాలనలో నివసించే హిందువు అలాంటి ప్రభుత్వం మనుగడకు. హిందూ వేదాంత వ్యాప్తి కొరకు యుతుగా పనిచేయాలి. హిందూత్వం వట్ల వ్యతిరేకత ఉన్న పాలనలో నివసించే ఏ హిందువైనా, ఎలాంటి అవకాశం లభించినా, దానిని కూర్చోండుకు పోరాటం ఎప్పుడూవాలి.

ప్రశ్న 70. హిందువు ఎప్పుడు, ఎలా పాలకుని వట్ల అవిధేయత ప్రదర్శించాలి?

సమాధానం: ఎవడు రాజు కావాలి లేక ఎందుకు రాజు వట్ల విధేయత ప్రదర్శించాలి అన్న వివాదాలు ఉత్పన్నమైనప్పుడు హిందువు పాలకుని వట్ల అవిధేయత ప్రదర్శించవచ్చు.

వివేకవంతులైన హిందువులందరు చరిత్రను వరికిలించి తోటి మతానుయాయులతో దర్శించాలి. ఆధిక సంఖ్యాక హిందువులు చాలా కఠాష్టాలపాటు వివేకిపాలకుల హస్తాల్లోను లేక వారి సంబంధితుల హస్తాల్లోను బారలను అనుభవించారు. అందువల్ల అవిరేయిత ప్రదర్శించేందుకు ప్రేరణ అలాంటి వారి కంటే మరింత క్రోధవంతమైనదిగా ఉందారి. వర్ణసహకారంతోనైనా అధర్మాన్ని, నిర్లక్ష్యాన్ని ప్రతిఘటించే హక్కును వినియోగించడంలో హిందువులు ఒక ముఖ్యపరిస్థితిని గమనించాలి. అలా ప్రతిఘటించడం వల్ల సంభవించే ప్రయోజనం, నష్టాల కంటే ఆధిక ప్రాధాన్యం కలిగి ఉందారి.

ప్రశ్న 71. హిందూనాయకుడు హోదాను, కులాన్ని, వర్గాన్ని తన రాజకీయ ప్రాముఖ్యాన్ని పెంచుకోవేందుకు ఉపయోగించవచ్చునా? ఎలాంటి పని హీనమైనది?

సమాధానం: హిందువులలో ఏ రూపంలోనైనా ఎలాంటి విభజననైనా ప్రోత్సహించేందుకు రాజకీయ విధానాలను లేక సిద్ధాంతాన్ని ఉపయోగించే వ్యక్తి ఎవ్వరైనా అశ్రువునికి శత్రువు: అలాంటి వ్యక్తి నిర్మూలనార్హుడు. అశ్రువుని దృష్టిలో, శ్రమ విషయంలో ఆధికార సాధనం లేదు. ఏ పని హీనమైనది కాదు. చేయవలసిన పని ఉంటే అది మంచి పనే అని భావించవలసి ఉంటుంది.

ప్రశ్న 72. ఎగ్రహారాధనను వ్యతిరేకించే ఏకేశ్వర సిద్ధాంతానుయాయులు ప్రపంచాన్ని మంచి ప్రదేశంగా మార్చుచేస్తున్నారా? ఉపవాసం వ్యక్తిని పాపం నుండి విముక్తి చేస్తుందా?

సమాధానం: వైద్యకాష్టం, అహారసంబంధమైన విఘ్నం, భౌతికకాష్టం, రసాయనకాష్టం, గణితకాష్టం లాంటి వారి విషయంలో ఎగ్రహారాధన వ్యతిరేకుల కృషి కొంచెమే. వాళ్ల మతసంబంధమైన అత్యుత్సాహం, అమాయకులు, బలహీనులు, స్త్రీలు, జంతువుల పట్ల వాళ్ల హింస, శ్రోత్యానికి, బట్ట సమ్మతిని కల్పించింది. వాళ్ల విరేయపరులైన వారందరి మానసిక, భౌతిక లానినత్వాన్ని మూత్రమే ప్రోత్సహించారు. నేరస్తులు కొద్దిరోజులపాటు తమ అహారపు అలవాట్లను నియంత్రించుకొంటేనే లేక చేప్పినికి మంచి కానుకలు సమర్పించుకుంటేనే ఆయన వాళ్ల పాపాలన్నిటినీ క్షమన చేస్తాడనే ఆసంగతమైన వాగ్దానాలతో వేరస్తులను అన్ని రకాల పాపాలు చేయటానికి ప్రేరేపించారు.

ప్రశ్న 73. త్రూరమైన శత్రువులు, మాతుకమైన సైన్యాలు అశ్రువుని పేరుతో దేశాలనన్నింటినీ ఎలా వశపరచుకోగలవు?

సమాధానం: తమ ప్రభావాన్ని అంగీకరించే భూభాగాన్ని విస్తరించే కేసుకోవటానికి తమ

ప్రజలు ఈశ్వరుణ్ణి సంతోషపరచటానికి కృషి చేస్తున్నారని చెప్పి ప్రజలను మోసం చేయటానికి మహాత్మాగాంధీలు ఎప్పుడు వర్ణాంతర, వర్గబాహ్య మనస్తత్వ కార్యాన్ని నైపుణ్యంగా వినయోగిస్తారు. విస్తరణవాదులు తమ ప్రాబల్యాన్ని వెలకొల్పుకోవటానికి ప్రాపంచిక విషయానికొచ్చిన ప్రజలను అకర్పించటానికి లేక భయపెట్టటానికి ఈశ్వరుని పేరు వాడుకొంటారు. సిద్ధాక్షికమైన ఆలోచనా విధానాన్ని అడ్డుకనెందుకు. తరువాతి కాలంలో ఎలాంటి సైనిక తిరుగుబాటు సంభవించకుండా ఉండెందుకు వాళ్లు ఈశ్వరుని పేరు వాడుకొంటారు.

ప్రశ్న 74. మేధావులను, నిపుణులను నిరంతరం సంప్రదించే నిరంకుశులైన రాజు ఉత్తమమైన ఎంపిక కాగలడా?

సమాధానం: రాజు, పాలకులు, పాలితుల మధ్య సంప్రదింపులు ప్రారంభిస్తే, వాటికిమైన వ్యాయకాస్తంలోని ఆధర్మాన్ని ప్రతిఘటించే హక్కును ప్రాధాన్యం లభిస్తుంది; స్వతస్సిద్ధంగానే ప్రజాబాహుళ్యానికి ప్రజాస్వామ్యం అందుబాటులోకి వస్తుంది.

అయినప్పటికీ సంప్రదింపులు, నిరంకుశులైన రాజు చిత్తభ్రష్టిపై ఆధారపడి ఉంటాయి కాబట్టి, అన్యాయానికి సంబంధించిన అంశాలు కొద్దిమంది పెందలితుల మేలోపరిచిలో ఉంటాయి కాబట్టి ప్రజాస్వామ్యం ఎప్పుడూ అమలులోకి రాదు. అందువల్ల నిరంకుశులైన రాజు వాంఛనీయం కాదు.

ప్రశ్న 75. విజ్ఞానవంతుల సభ నిరంకుశులైన పాలకునికి వ్యతిరేకంగా రక్షణగా పనిచేయగలదా?

సమాధానం: అన్యాయపూరిత పరిపాలకుడు ఎప్పుడూ మేలోపరంగాను, నైతికంగాను ప్రకృష్ట పహించిన ఉన్నత స్థాయి పురోహతుల సభను ఏర్పాటుచేసి, ఖర్చుకట్టి ప్రదర్శన ద్వారానే లేక కానుకలు యివ్వటంతోనో, అనుగ్రహం ప్రదర్శించటం ద్వారానో తన నిరంకుశపాలనకు ఆమోదాన్ని పొందుతాడు. తర్వాత తన పాలన చైవేఘటితం అని చాటుకోని ప్రజలు ఆ పాలనను అంగీకరించవలసిన ఈశ్వరరక్ష నిరూపిత సత్యం అని చెప్పకొంటారు.

ప్రశ్న 76. నిరంకుశ పాలన కఠిని ఉండటం మంచిదా లేక మొత్తం సమాజపు ఏకాభిప్రాయంతో వెలకొన్న పాలన మంచిదా?

సమాధానం: చాగరికత ప్రారంభం నుండి పెంపందిన వాస్తవ చారిత్రక దాహారణలను పరిశీలిస్తే సమాజం మొత్తం పొలకుని ప్రతిష్ఠించటంలో ఎలాంటి పాత్రను నిర్వహించనట్లు తెలుస్తోంది. పొలకును అన్ని సందర్భాల్లోను బలప్రయోగం ద్వారానే ప్రతిష్ఠించబడి, దనుసకాండనే పొలను నిర్వహించినట్లు తెలుస్తోంది. నిరంకుక రాజరికాన్ని ఏమర్పించిన వారు సమాజపు వ్యాయనిపుణులే. (మత, రాజకీయ వాయకులు) వారందరు దాన్ని నిశ్శబ్ద ఏకాధిప్తాయంగా అంగీకరించేవారు.

ప్రశ్న 77. మతము, రాజకీయాలు ఎలా పరస్పర సంబంధాలు కలిగి ఉన్నాయి?

సమాధానం: ప్రజాబాహుళ్యం మనస్తత్వం ప్రకారం మతము, రాజకీయాలు కలిసి ఉంటాయి. అవి ఒక దాని నుండి మరొకటి పెడవడి ఉండటం అసహజం. అవి పూర్తిగా విడివిడిగా ఉంటే మతం రాజకీయ పోషణ లేక కృశిస్తుంది; మతపరమైన నైతిక విలువల హద్దులు లేని రాజకీయాలు, అనైతికంగాను, స్వార్థ పూరితంగాను, రాక్షసి ప్రిభావం కలవిగాను మారిపోతాయి.

ప్రశ్న 78. ఏ వ్యక్తి అయినా ఎలా వూణ చేయాలి?

సమాధానం: ఉళ్ళరుని ప్రార్థిస్తూ జపం చేయటం మంచి వూణగా పరిగణించబడుతుంది. వూణ చేసేటప్పుడు నీటిని, యితర ద్రవ్యాలను వినియోగించటాన్ని పరిహరించాలి. అలా చేయటం అపరిశుభ్రం; ఉళ్ళరునికి చికాకు కలిగిస్తుంది.

ప్రశ్న 79. వూణ ద్వారా ఉత్తమ ప్రతిఫలాన్ని పొందటానికి ఉపవాసం చేయాలా?

సమాధానం: ప్రతి వ్యక్తి తీర్థమి రోజు సూర్యోదయం నుండి సూర్యాస్తమయం వరకు ఉపవాసం వుండి, దంబ్రోదయం తర్వాత వెంతులవారిగా నిర్వహించబడే 'భోజోత్సవం' అనబడే సామాహిక వెండుకు పోజును కావాలి. ఆ వెండుకు ప్రిహారులను, పరిచయస్థులను అహ్వానించాలి. దీని వలన ఉళ్ళరుని ఆశీర్వదనం అభిస్తుంది; భక్తులకు మంచి ఆరోగ్యం, సంపద వెనుకూరుతాయి. ఇతర దినాల్లో కుభ్రమైన వస్త్రాలు ధరించి, అందోకనా రహిత మనస్తూతో వూణచేయాలి. సామాజిక కార్యక్రమాలు నిర్వహించటానికి ఉపవాసం అవసరం లేదు. 'భోజోత్సవం'లో పాల్గొనటానికి అహ్వానింపబడే వారి సంఖ్యకు సమానమైన పితరులు అహారాన్ని పొందుతారని విశ్వసించటం జరుగుతోంది. మనం యితర వ్యక్తులను

అపొవించడచ్చు. లేదా వారి మంచి అపొవనాన్ని స్వీకరించడచ్చు; పరితం ఎల్లప్పుడు మంచిదిగానే ఉంటుంది.

ప్రశ్న 80. ఎవరు పురోహతుడు కావచ్చును?

సమాధానం: ఇరవై సంవత్సరాలు పైబడిన మంచి స్త్రీ, పురుషుడెవరైనా పురోహతుడు కావచ్చు. పురోహతుడు విద్యావంతుడు, నైతిక వ్యక్తిత్వం, కఠిగివుండి, హిందూమత పవిత్రగ్రంథాలను గురించి మంచి పరిజ్ఞానం కలిగిఉండి మంచి వక్త అయివుండాలి. పురోహతుడు భక్తుల సమావేశంలో వేదాలు, ఉపనిషత్తులు, భగవద్గీత లాంటి వాటిని వివరించగలగాలి. భజన పాటలు పాడగల వైష్ణవ్యం ఉండాలి. పురోహతుడు, తన సంతానాన్ని, భక్తులను ఒకే విధంగా ప్రేమి పూరితంగాను, జాగ్రత్తగాను ఆదరించాలి. పురోహతుడు, భక్తులకు ప్రార్థన చేయటంలో మార్గదర్శకుడిగా వ్యవహరించి, సామాజికోద్ధరణకు నాయకుడిగా వుండాలి.

ప్రశ్న 81. వ్యక్తులు ఎరీన్న దేవతలను ఎలా పూజించాలి?

సమాధానం: కనీసం పదిహేను మంత్రాలతో పూజించాలి. పదిహేను మంత్రాలు పఠించిన తర్వాత వ్యక్తిగత దేవత చేసిన ఘనకార్యాలను వర్ణించి, ఆ దేవత చేసిన ఉన్నతమైన కృపిని కొనియాడాలి. దీనివలన భక్తులు వాటిని అనుసరిస్తారు. పురోహతుడు వాటిని వుష్ణకంలోంచి కాని, తన జ్ఞాపకంలోంచి కాని స్వీకరించి చదవాలి. ప్రార్థనలో పాటు ఎలాంటి కానుకలు సమర్పించినా అవి భక్తుని సంపదను ప్రదర్శించేవే కాని ఈశ్వరునికి ఎవరిరంగాను ఉపయోగకరం కాదు. ఈశ్వరుడు ఎలాంటి యితర వస్తువులను అంగీకరించడు.

ప్రశ్న 82. పురోహతుని ఆదాయం ఎలా ఉండాలి?

సమాధానం: పురోహతుడు తన జీతాన్ని దేవాలయ నిధుల నుండి పొందాలి. భక్తులు తమ వెలసరి ఆదాయంలో నూరవ భాగాన్ని దేవాలయ నిధిలో లేక హిందూ సామాజిక సంస్థలకో, మనకు మనవ తదితాన్ని, సంపదను యిచ్చినందుకు ఈశ్వరునికి కృతజ్ఞతాభావంతో దానంగా యివ్వాలి.

ప్రశ్న 83. భక్తులు దేవాలయానికి గాని లేక యితర సామాజిక సమస్యలకు గాని ఎందుకు దనసిహాయం చేయాలి?

సమాధానం: ఈ ప్రపంచంలోని మనుష్యులందరినీ ఈశ్వరుడు సమానంగా ప్రేమిస్తాడు. అయినప్పటికీ విభిన్న కారణాలను పురస్కరించుకొని ఒక వ్యక్తికి, యితరులతో పోలిస్తే, అధికాదాయం ఉంటుంది. ఒక వ్యక్తి ప్రపంచ సంపదలో అధిక భాగాన్ని అనుభవిస్తుంటాడు; అది వాస్తవంగా అందరూ సమానంగా పండుకోవలసింది. ఏ వ్యక్తి అయినా తన ఆదాయాన్ని యితరులతో పంచుకొంటే అధికాదాయం, సంపదోత్పత్తి వరమైన పాపం నుండి విముక్తుడౌతాడు. ఏ వ్యక్తి అయినా తన వెలసరి ఆదాయంలో కనీసం సూరవ వంతును దేవాలయానికి గాని లేక యితర సామాజిక కారణాలకు గాని దానం చేయుటం ద్వారా అధిక సంపదను అనుభవించటం అన్న పాపం నుండి విముక్తుడౌతాడు.

ప్రశ్న 84. మంచి దానాలు చేయటానికి అనుగుణమైన విషయాలేవి?

సమాధానం: దేవాలయ నిర్మాణానికి భూమి యివ్వటం, అకలిగొన్న వారికి అన్నం పెట్టటం, రోగులకు, వృద్ధులకు మందులు, సాంత్వనం చేతూర్చటం, ప్రజాబాహుళ్యానికి విద్యాసౌకర్యాలు ఏర్పాటు చేయటం, ఉద్యోగాన్వేషకులకు జీవనపాధి కొరకు శిక్షణ ఏర్పాటు చేయటం, భయభ్రష్టులకు రక్షణ, భద్రత కల్పించటం లాంటివి మంచి దానాలకు అనువైన విషయాలు.

ప్రశ్న 85. ఏ వ్యక్తి అయినా ప్రార్థన చేయటానికి ఎంత సమయం వినియోగించాలి?

సమాధానం: ప్రతి వ్యక్తి రోజులో రెండుమార్లు అనేగా ప్రాతఃకాలంలోను పిడిందలోయే ముందు, ప్రార్థన చేయాలి. ఈశ్వరుని గురించి కనీసం ఐదు నిమిషాలు ప్రార్థన చేయాలి. శ్రమం తప్పకుండా కనీసం పది నిమిషాలపాటు ప్రాణాయామం అవిచ్ఛిన్నంగా చేయాలి. అయినప్పటికీ, ఈశ్వరుని ప్రార్థించిన తర్వాత కాన్సి గంటలపాటు విభిన్న దేవతలను గురించి ప్రార్థనలు చేయవచ్చు. పురోహతుడు ప్రార్థనా సమయం దీర్ఘతను నిర్ణయించటంలో వృద్ధులు, బాలురు, రోగిభ్రష్టులకు శ్రమ కల్గించని రీతిలో ఉండే విధంగా జాగ్రత్త వహించాలి. స్వర్ణప్రాప్తికి రోజుకు రెండుమార్లు, ఐదు నిమిషాల పాటు ప్రార్థన, ప్రతిరోజు ప్రాణాయామం, వెలకోసాని 'టోకోళ్ళవం' అవసరం.

ప్రశ్న 86. దేవాలయ ప్రార్థనా సమావేశంలో భక్తులు ఎలా నిర్వహించాలి?

సమాధానం: సమావేశమందిరం వరిమాతాన్ని, భక్తుల సంఖ్యను బట్టి భక్తులు భతురప్రాకారంలో ఎటు యాసినా తొమ్మిదిమంది కాని, పన్నెండుమంది కాని ఉండేలాగా

విలబడాలి. ఇందుకు పురోహితుడు సాయపడతాడు. అంటే ఒక వరుసలో తొమ్మిదిమంది ప్రశ్నప్రశ్ననే విలబడాలి; మొదటి వ్యక్తి తర్వాత తొమ్మిదిమంది ఉండాలి; అనగా ఒక వరుసలో తొమ్మిదిమంది చొప్పున, సమావేశంలో 81 మంది వ్యక్తులు ఉండవచ్చు. ఒకవేళ 22 మంది అంటే మొదటి, రెండవ వరుసలో తొమ్మిది మంది చొప్పున 18 మంది, మూడవ వరుసలో నలుగురు ఉంటారు. దీనివల్ల 22 మంది, అంతకంటే అధికంగా సమావేశం ఉంటుంది.

ప్రశ్న 87. దేవాలయ సమావేశంలో స్త్రీలకు ఏ స్థానం ఉత్తమం?

సమాధానం: సమావేశాన్ని బట్టి ఎవమవైపు వరుసలలో సగభాగాన్ని స్త్రీలు వెనియోగించవచ్చు.

ప్రశ్న 88. ఎందువల్ల చైనీసీ ప్రార్థన ముఖ్యం?

సమాధానం: ప్రార్థన కంటికి కనిపించని పరికరం; అది సంపద ప్రాప్తికి సహకారి; ప్రాచీనిక జీవనంలోను, స్వర్గ జీవనంలోను సర్వోత్తమముఖ విజయానికి హామీనిస్తుంది. నూరు సంవత్సరాల తర్వాత ఒక వ్యక్తికి సంబంధించిన విజయం, వైచేల్యం లాంటివన్నీ విస్మరించబడతాయి కాని యీ రోజు చేసే ప్రార్థన అతని లేక ఆమె స్వర్గ జీవితంలో మార్గనిర్దేశం చేస్తుంది.

ప్రశ్న 89. ఈశ్వరుణ్ణి ఎలా కలుసుకోవాలి?

సమాధానం: ఈశ్వరుణ్ణి ఎవరైనా కలుసుకోవాలని ఆదింపిస్తే, ఈశ్వరుడు ఆలాంటి వ్యక్తిని కలుసుకోవాలని ఆదింపిస్తాడు.

ప్రశ్న 90. ఈశ్వరుని గౌరవాన్ని కాపాడేందుకు ఏ హిందువైనా యితర ధర్మ వ్యక్తులకు శత్రువు కావాలా?

సమాధానం: అవివేకులైన మహాత్ములు మాత్రమే ఒకే ఈశ్వరుని గౌరవాన్ని వేరక్షించే వ్యక్తులుగా అధికారాన్ని అపహరిస్తారు. ఈశ్వరుడే అన్ని జాతులను సృష్టించి, తన దూత ద్వారా వారికి కర్మకాండను ఏర్పాటు చేశాడు. అయిన అంగీకరించకపోతే ఎవరు మనుగడ కొనసాగించగలరు.

ప్రశ్న 91. ఎవరు స్వర్గానికి వెళతారు? ఎవరు నరకానికి వెళతారు?

సమాధానం: ఈ ప్రపంచంలో సుఖము, అమరులని రెండు రకాల వ్యక్తులున్నారు. సుఖము

సంపదను సృష్టించడానికి కష్టపడి పనిచేసి, యీ ప్రపంచాన్ని కాంతియుతంగా చేసి, అందరూ సుఖవంశంగా జీవించడానికి అనుగుణంగా ఉండేందుకు తమ సంపదను యితరులతో పంచుకొంటారు. వాళ్లు తాళ్ళనుచే సృష్టించబడినవారు. వాళ్లకు స్వర్గంలో శాశ్వతస్థానం ఉంటుంది. తాళ్ళును మనుష్యుల సంపదను హరించి, ద్వేషాన్ని, భయాన్ని వ్యాప్తిచేసేవారు అనురులు. అనురులు సైతానుకు సంబంధించిన ప్రవృత్తుల యాపాలు; కాళ్ళుతంగా వరకంబో దర్శమవ్వాలని చైవంచే సన్నేకించబడినవారు.

ప్రశ్న 92. ఎవరైనా వేరమో, పావమో చేస్తే, పూజచేయటం వల్లగానీ, లేక దేవతకు కానుకలు సమర్పిస్తే ఇళ్ల తగ్గుతుందా?

సమాధానం: తాళ్ళరుడు గానీ, ఏ దేవతగానీ ఎలాంటి అందం వల్ల ప్రలాపితం కాదు. పూజ చేయటం, అవసరమున్న పురోహితులకు మాత్రమే సహాయపడుతుంది. హృదయపూర్వక పశ్చాత్తాపం, బారీతునకు నరియైన పరిహారం, నిత్యప్రార్థన మాత్రమే తాళ్ళరుని ప్రేమను, దయను పొందేటట్లు చేస్తాయి.

ప్రశ్న 93. విష్ణువానికి తిన్నంగా హిందువులు కిర్చుకు యాపాలు కారా?

సమాధానం: హిందువులు గత వేయి పంచత్రురాలుగా విరేకిపాలకులకు రాసాహమయ్యారు. వాళ్లు లక్ష్యంగా లేకపోవటం వల్ల చైర్యంగా ఎదురుతిరిగి పారాదలేకపోయారు. విష్ణువానికి బదులు వాళ్లు తమ చైవంచిన అవమానపూరిత జీవనాన్ని అహింసతో, కాంతికాముకత్వంలో దిగ్భావం చేశారు. వాళ్లు, హిందూసమాజం పంచత్వాన్ని సమర్పించే పిరంగా బాలా వాదాలను ప్రతిపాదించారు. తమ పిరికితవాన్ని, జానపది దేకహోదాను సమర్పించుకోవడానికి, శ్రోత్వాన్ని సహించుకొనే విషయంలో తమకున్న అపారమైన పహనబావాన్ని గురించి గర్వపడటం ప్రారంభించారు.

ప్రశ్న 94. తాళ్ళరునికి నమస్కలు సృష్టించే సైతానను నిరూపించడానికి హిందువులు ఏమి చేయాలి?

సమాధానం: హిందువులు తాళ్ళరునికి అనంతమైన క్షత్తి ఉండని, సైతాన్ తాళ్ళరునికి పిరికాబోదని విశ్వసిస్తారు. ఎవరైనా తాళ్ళరుని రాజ్యంలో సైతాన్ ఉచ్చాదని, తాళ్ళరునికి నమస్కలు సృష్టిస్తున్నాడని అంగీకరిస్తే అలాంటి వ్యక్తి వాస్తవంగా తాళ్ళరుడు పరిమిత క్షత్తి గలిగి, సన్నహాయుడని విశ్వసించే వ్యక్తి. కానీ తాళ్ళరుడు సర్వక్షేమంతుడు. అలా తాళ్ళరుడు సర్వక్షేమంతుడైన పక్షంలో, హేతుబద్ధంగా సైతాన్, తాళ్ళరునితో పాటు జీవనం కొనసాగిస్తూ అయినకు సమస్కలు సృష్టించలేడు.

సైతాన్ స్వభావం, వేష్టలు, నిశ్చయంగా మానవ మటనలే. ఈశ్వరుడు మనకు వివేకాన్ని, లోకజ్ఞానాన్ని, వివేచనాశక్తిని ప్రసాదించాడు. మానవులు వారి భౌతిక సంతృప్తి, ఆధికారం, సంపద మొదలైన వాటి చేట్ల బాలనచేల్చే సైతాన్ గా వ్యవహరించాలని నిర్ణయించుకొంటారు.

ప్రశ్న 95. ఎవరైనా ఈశ్వరుని గురించి నిత్యం ప్రార్థన చేయకపోతే ఆయనకు కొపం వస్తుందా?

సమాధానం: మానవుడు విరంతుడాయంగా ఈశ్వరుణ్ణి గురించి ప్రార్థన చేయాలని ఆయన బావించి ఉంటే, ఆయన మానవుణ్ణి యామీదకు పంపించి ఉండేవాడు కాదు. అలా బావించి ఉంటే ఆయన మానవుడు విరంతుడాయంగా తనను ప్రార్థించే విధంగా ఆతణ్ణి తన దగ్గరే ఉంచుకొనే వాడు. ఈశ్వరుడు యిలాంటి దివ్య విషయాలను గురించి బాధపడని మహాస్మృత వ్యక్తి. ఆయనప్పటికీ మానవుడు వివేకవంతుడు కావటం వల్ల ఆతనికి ప్రార్థించే అవకాశం లభించింది. ప్రార్థన వల్ల జీవితంలో అన్ని ప్రాపంచిక రంగాల్లోను, ఆమెర జీవనంలోను విజయం సాధించటానికి ప్రేరణ కలుగుతుంది. ఏ వ్యక్తి అయినా భగవంతుని ప్రార్థించకుండా ఒక జీవిత కాలంలో సాధించిన విజయాల కంటే, ఒక గంట ఆయనను ప్రార్థిస్తూ గడిపితే ఆధిక విజయాలు సాధించవచ్చు. ఉదాహరణకు సముద్రతీరంలో జీవించే వ్యక్తి ప్రతిరోజూ సముద్రంలో స్నానం చేయకుంటే సముద్రం ఏ విధంగాను నష్టపోదు కాని, ఎవరైనా నిత్యం సముద్రంలో స్నానం చేస్తే ఆతను దృఢమైన ఆరోగ్యాన్ని పొందగలడు.

ప్రశ్న 96. ఈశ్వరుని రాజ్యంలో కొంతమంది మంచివాళ్లు, కొంతమంది చెడ్డవాళ్లు, కొంతమంది ఋషులు, కొంతమంది ఉల్లంబారులు ఉండటం ఎలా సాధ్యం?

సమాధానం: ఈ భూమ్మీద జీవితకాలం స్వల్పమైన శిక్షణా సమయం. మానవునికి తెలివితేటలు, వివేచనా శక్తి యివ్వబడ్డాయి. ఇక్కడ మనకు మనం శిక్షణ పొంది, జీవన విధానాన్ని గురించి నిర్ణయించుకొంటాం. భూమ్మీద యీ స్వల్ప జీవితకాలంలో మన కార్యకలాపాల ప్రాతిపదికపై, స్వర్గంలోను, నరకంలోను మన స్థానం నిర్ణయించబడుతుంది.

ప్రశ్న 97. మానవులందరూ ఈశ్వరుని విశ్వసించే వారిగా మారితే అది ఈశ్వరునికి సంతోషకరంగా ఉంటుందా?

సమాధానం: మానవులందరూ తన వచ్చే భక్తిని ప్రదర్శించాలని ఈశ్వరుడు కోరుకున్నట్లయితే, ఆయన విద్యుశక్తిమంతుడు కాబట్టి ఆ పనిని ఒక్క క్షణంలో చేసి ఉండేవాడు. ఆయన అభిప్రాయం వెరవేరకుండా ఉండవు. ఇతర విశ్వాసాలకు సంబంధించిన ప్రజలను ప్రలోభపెట్టటం ద్వారానో, లేక బలప్రయోగం ద్వారానో తమ విశ్వాసంలోకి మారేస్తే

వాస్తవంగా ఈశ్వరుని అవమానించటమే. వితిన్న అర్చనా విధానాలున్న వితిన్న మానవ జాతులు ఈశ్వరునికి అనుకుప్పికడమైతే యిన్ని వైవిధ్యాలను ఆయన కాపాడేవారు కాదు. సహజశక్తి ద్వారా అందరూ ఈశ్వరుని నామాన్ని జపించి ఉండేవారు. వితిన్న విశ్వాసాల ప్రజలు. వాళ్ల అర్చనా విధానాలను అనుసరించాలన్నది ఈశ్వరీచ్ఛ. అయినప్పటికీ, ఏ రూపంలో ప్రార్థన చేసినా అన్ని ఆయనకే చెందుతాయి.

ప్రశ్న 98. మానవుల వ్యక్తిగత మోక్షానికి ఈశ్వరుడు ఏ విధంగా బాధ్యత వహిస్తారు?

సమాధానం: వేద సూక్తాలు, ఈశ్వరుణ్ణి, వ్యక్తిగత మానవ మోక్ష సంబంధమైన బాధ్యతల నుండి విముక్తి చేశాయి. మోక్షం, ప్రధానంగా మానవుని స్వీయచర్య వారితం.

ప్రశ్న 99. కృష్ణ భగవానుడి లాంటి దేవత హిందూ ప్రజాబాహుళ్యాన్నంతదీని పెదరికం, అవారోగ్యం లేని అధునిక జాతిగా మార్చటానికి తన శక్తిని ఎందుకు ఉపయోగించలేదు?

సమాధానం: వివేకవంతమైన మాటలు, ప్రసంగాల ద్వారా దైవసందేశాన్ని అందించటం, ధర్మప్రచారణలాంటి వాటికి ఉదాహరణలుగా ఉపకరించే ప్రధాన విధికి సరిమితం చేయటం ద్వారా సూక్తాలు దేవతలందరిని (అనగా దూతలను) పలుమార్లు 'ప్రతినిధి'గా, 'సందర్శకుని'గా లేక మానవాళిపై సంపూర్ణాధికారిగా వ్యవహరించరాదని హెచ్చరించాయి. కృష్ణ భగవానుడితో పాటు ఏ దేవత ఈశ్వరుని అధికారాన్ని అపహరించ లేదు.

ప్రశ్న 100. హిందూ స్త్రీ సంప్రదాయ విధానంలో వస్త్రాలు ధరించకపోతే ఈశ్వరుడు అసంతుష్టికి లోనౌతాడా?

సమాధానం: ఈశ్వరుని సంతుష్టి, అసంతుష్టులతో వస్త్రాలకెలాంటి సంబంధం లేదు. స్త్రీలకు వస్త్రధారణను గురించి పిలవాలివ్వటం సమాజంలోని పురుషుల స్వభావ ప్రతిబింబం. పురుషులు, విద్యావంతులు, వాగవిశులైన సమాజంలోని స్త్రీలకు తమ జీవన విధానం, వస్త్రధారణ విషయంలో స్వేచ్ఛనిచ్చారు.

ప్రశ్న 101. మనం హిందూ విశ్వాసానికి చెందిన వాళ్లం అని ఎదైనా గుర్తును ప్రదర్శించాలా?

సమాధానం: తాను హిందువును అని తెలియజేసుకోవటానికి ప్రతి హిందువు తర్జునలంది గుర్తును ప్రదర్శించటానికి అన్ని అవకాశాలు పనియోగించుకోవాలి. అలాగే ప్రతి హిందువు తన విశ్వాసాన్ని గురించి మాట్లాడటానికి, హిందూమత సందేశం వ్యాప్తి చేయటానికి ఉన్న

అవకాశాలను వివిధయోగిండుకోవారి, అలా చేయటం వల్ల ఈశ్వరునికి సంతుష్టికరమైన సేవ చేసినట్లు అవుతుంది.

ప్రశ్న 102. హిందువుడు ఏ ఆచారపు అలవాట్లు వాంఛనీయం, వైతికం?

సమాధానం: వేదకాలంనుండి శాశాచార, మాంసాచార హిందువులువ్వారు. అధికంగా కూరగాయలు, పెండ్లు లభించే ప్రదేశాల్లో శాశాచారాన్ని స్వీకరించేవారు. గద్దీపరక కూడా పెదగవి ప్రదేశాల్లో, ప్రజలు మనుగడ కొనసాగించటానికి తప్పనిసరిగా మాంసాచారాన్నే స్వీకరించేవారు. జీవితానికి సంబంధించిన వైతిక నియమాలకు ఆచారానికి ఎలాంటి సంబంధం లేదు.

ప్రశ్న 103. భారతదేశంలో గౌరమానాన్ని వక్షించే వారికి ఎలాంటి శిక్ష ప్రత్యేకించబడింది?

సమాధానం: భారతదేశంలో వ్యవసాయానికి, దేశ ఆర్థిక వ్యవస్థకు గొప్ప ప్రధానాధారం కాబట్టి గౌరవము విషేధించవలసి ఉంటుంది. ఆర్థిక జవాబాను కలిగి, పేదరికంతో సత్మతమోతున్న భారతదేశంలో ఆచారం కొరకు గౌరవము అనుమతిస్తే, అవశికాలంలోనే గొప్పలన్నీ వక్షించబడతాయి: దానివల్ల పెంటలు పెండకపోవటం, పేదప్రజలు అకలితో మరణించటం జరుగుతుంది. పేద, బ్రాహ్మణ ప్రజలను రక్షించేందుకు, వ్యవసాయా వసరాలకు గొప్పను రక్షించాలి. ప్రజాబాహుళ్యాన్ని రక్షించటానికి, మతపరంగా గౌరవము విషేధించటం.

ప్రశ్న 104. ఎందువల్ల కొంతమంది హిందూదేవతలకు ఆధికపాస్త్రాలు, శిరస్సులు ఉన్నట్లు యాచించటం జరిగింది?

సమాధానం: ఆయుధాలను ఉపయోగించటంలోను లేక ఏజ్జానతంగంలోను మానవారీతమైన విజయాలు కథాగానం చేసేవారి పాస్త్రాల్లో అత్యుత్కృతిలోనై, దేవతలను గురించిన పౌరాణిక గాథలుగా యాచించాయి. అత్యుత్పాపం గల కళాకారులు, శిల్పిలు వాళ్ల చిత్తంబలమైన, యాచకపూరిత ఊహలకు అనుగుణంగా అవిపాజమైన యాచాన్ని కల్పించారు. దేవతలు మానవులే: ఏవయా సహజ వ్యాయానికి అలీతులుగాయ. అందరి దేవతలకు ఒక శిరస్సు, రెండు పాస్త్రాలు ఉండేవి, దానిని హిందూ మంత్రాలు యీ శ్రీంది విరంగా ఏవరిస్తువాయి.

त्रिमस्तकानां ज्ञानम् एकशिरे अवस्थितं
 चतुर्बाहुतुल्यबलं द्विहस्ते रोपितम् ॥
 भक्तेच्छापूरणार्थं पुनः पुनः आविर्भूतम्
 प्रणमामि त्वां हि ईश्वरप्रेरितदूतम् ।

శ్రీమద్వికానం జ్ఞానం ఏకశిరే అవస్థితమ్
 చతుర్బాహుతుల్యబలమ్ ద్విహస్తే రోపితమ్ ॥

భక్తేచ్ఛా పూరణార్థం పునఃపునః అవిర్భూతమ్
 ప్రణమామి త్వామ్ హి ఈశ్వర ప్రేరిత దూతమ్ ।

2. ఈశ్వరా! నీవు మానవ రూపంలో రూతలను పంపివావు. ఈ రూతలు చాలా విజ్ఞానవంతులు: వారి ఒక శిరసులో, మూడు శిరసుల సామర్థ్యం ఉంది. వారి రెండు హస్తాలు, నాలుగు హస్తాలు చేసే విధిని విద్యహించే శక్తి గలవి.

ప్రశ్న 105. ఒక దేవతను వ్యధిచారిగా పేర్కొనటం జరిగింది. దీనికి ఇంద్రుడు ఉదాహరణ. అయినప్పటికీ హిందువులు అయినను ఎందుకు గౌరవిస్తారు?

సమాధానం: కారీరక దార్శనక, యుద్ధకోశలంలోను ఇంద్రుడు ఉన్నాడు. అయిన మంచి దూరదృష్టిగల, సూక్ష్మబుద్ధిగల రాజకీయ నాయకుడు, కాని అయినకు తన కామవాంఛలపై నియంత్రణ చాలా స్వల్పం: అందువలన అయినకు చాలా కళంకాలు అంటుకొచ్చాయి. హిందువులు ఇంద్రుని మానవాతీత శక్తులను గౌరవిస్తారు కాని అయినకు సంబంధించిన కళంకాలను గౌరవించరు. సూక్ష్మబుద్ధి గల మానవుడు అన్ని సందర్భాల్లోను పరిపూర్ణమైన మానవుడిగా వ్యవహరించడు అని ఇంద్రుని కథ తెలియజేస్తుంది.*

*వోట్: 1) శస్త్రవికేత్రామందిరంలో గొప్ప శస్త్రవికేత్రాకారునిగా వ్యవహరించిన వైద్యుడు చాలా సందర్భాల్లో వస్తు చిల్లించకుండా దేశాన్ని వందించిన ఉదాహరణలున్నాయి.

2) అల్బర్ట్ ఎన్స్టీన్ మహోన్నత విజ్ఞాన శాస్త్రవేత్తలో ఒకరు. కాని అయిన మరో ప్రీని వివాహం చేసుకోవటానికి తన భార్యను వందించాడు.

పైన పేర్కొన్న ఉదాహరణల్లో వ్యక్తిగత బలహీనతలున్న మానవులు వాళ్ల సూక్ష్మబుద్ధి,

శ్రీషిని పురిస్కరించుకొని ప్రజాబాహుళ్యపు గౌరవాన్ని పొందారు. ఇందుని కథ దీనికి ఆతీతం కాదు.

ప్రశ్న 106. ఇతర మోక్షమార్గాన్ని విశ్వసించే ప్రజలను హిందువులు ఎలా ఆదరించారు?

సమాధానం: ఇతర మోక్షమార్గాన్ని విశ్వసించే ప్రజల పట్ల హిందువులు గౌరవపూర్వకంగా వ్యవహరించారు.

ప్రశ్న 107. ఏ వృత్తి హిందువుకు అత్యంత గౌరవప్రదమైంది?

సమాధానం: అత్యున్నత సామర్థ్యం, నిజాయితీతో నిర్వహించే ఏ వృత్తిపరమైన విధి అయినా గౌరవనీయమే: అయినప్పటికీ కారీరక శ్రమతో జీవించే వారు ఈశ్వరునికి అత్యంత ప్రీతిపాత్రులు: అలాగే వ్యాపారం నిర్వహించే వారు సంపదను సృజించి, దాన్ని బానిసరాజులకు అందజేస్తారు కాబట్టి వాళ్లు ఈశ్వరునికి చాలా యిష్టులు.

ప్రశ్న 108. హిందూత్వం అవిచ్ఛిన్నంగా కొనసాగటానికి, అభివృద్ధి చెందటానికి ఏ సమాజం అధికంగా శ్రీషి చేసింది?

సమాధానం: ఈశ్వరుడు తన సృష్టిని ప్రేమిస్తాడు: సృష్టిలోని వారందరూ అర్ధికంగా మంచి స్థితిలో ఉండటం చూసి సంతోషిస్తాడు. శ్రామికులు, కళాకారులు యీ విషయంలో అధికంగా శ్రీషి చేశారు. వారి తర్వాత వ్యాపారవేత్తలు రెండవ స్థానంలో ఉన్నారు. విద్యావేత్తలు, రాజకీయవాయకులు మూడవస్థానంలో ఉండగా, యితర వృత్తుల వారందరూ వాలుగో స్థానంలో ఉన్నారు. అయినప్పటికీ సంపద వందితీ, అర్ధిక వ్యవస్థ నిర్మాణానికి చేసిన శ్రీషికి అనుగుణంగా లేదు. హిందువులకు ఏర్పాటుపరమైన సర్దుబాట్లు చేయవలసిన అవసరం ఉంది.

ప్రశ్న 109. మానవుడు నమ్ముటానికి ఏలు లేని ఆరు విషయాలు ఏమిటి?

సమాధానం: 1) రాజు వాగ్దానం, 2) ఆగ్ని వ్యాప్తి, 3) వాయువు విచే దీక, 4) నీటి లోతు, 5) సంప్రదాయ మతభావనలను వ్యతిరేకించే వ్యక్తి, 6) ప్రతిపక్ష విశ్వాసపు వ్యక్తిని ఎట్టి పరిస్థితుల్లోను నమ్మరాదని, అంగీకరించటానికి ఏలులేని ఆరు విషయాలని ఈశ్వరుడు నిర్దేశించాడు.

ప్రశ్న 110. విజ్ఞాన శాస్త్రానికి, మతానికి మధ్య సంఘర్షణ ఉందా?

సమాధానం: విజ్ఞాన్ని గురించి తొలికవరమైన వివరణను యాపించింది, ఆ విజ్ఞానాన్ని వినియోగించి ఉత్కరుని ప్రవచనాన్ని ఉత్కరుని ప్రవచనంగా యాపించడటానికి చేసే ప్రయత్నమే విజ్ఞానశాస్త్రం. హిందూత్వంలో విజ్ఞాన శాస్త్రానికి, మతానికి మధ్య సహేతుకమైన సంబంధం లేదు. కొంతమంది శుభాచార ప్రవక్తలు, ఉత్కరుడు, మానవుడు మాట్లాడటానికి వీలైన వ్యక్తి అన్న భావనను ప్రచారం చేసిన సందర్భాల్లోనే మతానికి, విజ్ఞాన శాస్త్రానికి మధ్య సంబంధం ఉత్పన్నమైంది. ఉత్కరునికి యాపం, లింగం, వర్ణన లేవు; అందువల్ల ఉత్కరుడు మానవులతో మాట్లాడుతాడన్న సమస్యే ఉత్పన్నం కాదు.

ప్రశ్న 111. మానవుణ్ణి ఎవరు సృష్టించారు? పురాతన మానవుడు ఎలా జీవించాడు?

సమాధానం: మానవజాతి పరిణామక్రమంలో యాపించింది, యీ యాపించం మీద కొన్ని లక్షణ సంవత్సరాలుగా మనుగడ కొనసాగుస్తోంది. పురాతన మానవునికి ఉత్కరుని గురించిగాని, కారణకారణుణ్ణి గురించి గాని పరిజ్ఞానం లేదు. వాళ్లు, జంతువులను వేటాడటం, పెండ్లు కొనుక్కోవటం, ఆహారాన్ని సంపాదించు, యితర సమూహాల్లోని స్త్రీలను పొందడం లాంటి పనులు చేస్తూ అటవిక జీవనాన్ని గడిపారు.

ప్రశ్న 112. ఉత్కరుడు ఎప్పుడు మానవుని రక్షించేందుకు వచ్చాడు?

సమాధానం: జీవనం ప్రారంభమైనప్పటి నుండి ఉత్కరుడువచ్చాడు. కానీ అవివేకమైన మానవునకు యీ పరిజ్ఞానం లేదు. ఉత్కరుడు, చాలామార్లు మహా పురుషులను పంపించాడు. కానీ జావాలు పరస్పరం తెలియజేసు కొనటానికి ఎలాంటి భాష లేకపోవటం వల్ల, విచిత్ర జాతులు భయంకరంగాను, ఉగ్రంగాను ఉండటం వల్ల వాళ్లు కార్యసాధకులు కాలేకపోయారు. అటవిక జాతులు వాళ్ల తిగ వాయుకుణ్ణి మనచో ఎవరినీ నమ్మవారు కాదు. వాళ్లు ప్రకృతి విపత్తులు, జబ్బులు, ఉగ్రమైన జంతువులు, యితర తిగల పశువులందీ భయపడేవారు. వాళ్లు ఆహారాన్నిగాని, బలులనుగాని సమర్పించుకొంటే యీ విపత్తుల నుండి వెముక్తి లభిస్తుందని భావించేవారు. వాళ్లు దేవుణ్ణి, తన అనుభవాల పరిష్కార విజ్ఞానాన్ని అభిలషించే ఉన్నతులైన రాజు లేక తిగవాయుకుడని, తన అనుభవాలు స్వేచ్ఛగా అలోచించడం ప్రారంభిస్తే ప్రతీకారేచ్ఛ పెంపొందించుకొంటాడని ఊహించుకొనేవారు. అలాంటి వాళ్లు ఉగ్రంగా ఉండే ప్రాచీన ప్రజల అసత్యమైన దేవుళ్లు. 20,000 సంవత్సరాల క్రితం ఉత్కరుడు మానవాళికి సాయం చేయాలని నిర్ణయించుకొన్నాడు. తర్వాత ముగ్గురు మహాపురుషులు, బ్రహ్మ, విష్ణువు, మహేశ్వరుడు యీ లోకంలోకి ప్రవేశించారు. వాళ్లు యీ భారత ఉపఖండాన్ని జక్కం చేసి, ఉత్కరుని

గురించిన పరిజ్ఞానాన్ని, ఆయన అజ్ఞలను వ్యాప్తి చేశారు. వాళ్ళు వినాతన దర్శాన్ని ప్రతిపాదించారు. సనాతన దర్శం స్థాపించబడటంతో, మానవుడు పశువులాగ జీవించే విధానం నుండి రక్షింపబడ్డాడు.

ప్రశ్న 113. అదివాసీల దేవుళ్ళకు, తాళ్ళరునికి మధ్యగల జేరం ఏమిటి?

సమాధానం: అదివాసీల దేవుళ్ళు అసత్యమైన వారు. వాళ్ళు అనూయోపదరులైన రాజకీయ నాయకులలాంటి వారు; తమ అనూయాయులకు వైతికమైన, అసైతికమైన ప్రయోజనాలను గురించి వాగ్దానం చేస్తారు; తద్వారా తమ నాయకత్వాన్ని విశ్వసించే వారి సంఖ్య పెరుగుతుందని ఆలా చెప్తారు. వాళ్ళ మద్దతుదారులు ఆ దేవుళ్ళను విశ్వసించని వారిని హత్యలు, మానదంగాలు లేక ప్రలోచాలతో లొంగదీసుకోవటానికి ప్రయత్నిస్తారు.

నిజమైన భగవంతుని అనూయాయుడు, వాగరికమైన, సర్వ జీవితాన్ని గడపాలన్న భగవంతుని అదేతన గురించిన పరిజ్ఞానం కలిగి ఉంటాడు. అలాంటి అనూయాయులకు స్వర్గానికి నిజమైన, దగ్గర దారిని గురించి బోధించటం జరుగుతుంది. తాళ్ళరుని విశ్వసించేవారి సంఖ్య అధికం కావటానికి ఎలాంటి బలప్రయోగము, బలవంతపు ప్రలోచాలు ఉపయోగించబడవు.

ప్రశ్న 114. బోజో ఉత్సవం అంటే ఏమిటి? దాని ప్రయోజనం ఏమిటి?

సమాధానం: బోజో ఉత్సవం అంటే రోజంతా ఉపవాసం చేసిన తర్వాత పూర్ణమి రోజు నిర్వహించబడే మేతపరమైన సామాజిక విందు. ఈ విందు స్నేహితులు, బంధువులు, శ్రేయోశీలామలు, పరిదయశ్శుల మధ్య వంతుల వారిగా నిర్వహించబడుతుంది. వెలకొకపారి, వగటి వ్యూట ఉపవాసం చేయుటం జరుగుతుంది. బోజోత్సవాన్ని నిర్వహించేవారు లేక పాల్గొనేవారు తప్పక స్వర్గంలో స్థానాన్ని పొందుతారు; అలాగే వాళ్ళ సంలాభానికి, సంపదకు రక్షణ, భద్రత కలుగుతుంది. హిందువులందరికీ యిది తప్పనిసరి. ఆహారాన్ని, తాళ్ళరునికి, గతించిన పూర్వులకు (పురుషులు, స్త్రీలు) కృతజ్ఞతావిందనాలు తెలియజేసిన తర్వాతనే తీసుకోవాలి. యజ్ఞాలు నిర్వహించటం కంటే బోజోత్సవం సత్కారితాలపరమైనది వేరులో చెప్పబడింది.

ప్రశ్న 115. ఒక వ్యక్తి మరణం తర్వాత అతని అస్తిని వారసునికి ఎలా వంచినీ చేయాలి?

సమాధానం: సంపదంతా తాళ్ళరునికి, ఆయన స్పృష్టనే చెందుతుంది. సమస్యయపూరితంగా కష్టపడి వని చేయుటం, తెలివిగా అవకాశాలను వినియోగించడం ద్వారా మానవుడు సంపదను స్పృష్టస్తాడు. ఈ విధంగా అతనికిగాని, అమెకుగాని దనిచొయిన వ్యక్తి అస్తులపై

వరిమొలకమైన హాక్కు ఉంటుంది. ఒక వ్యక్తి చనిపోయిన తర్వాత అప్పపై హాక్కు అతని జీవిత భాగస్వామికి సంక్రమిస్తుంది. ఆ జీవిత భాగస్వామి మరణం తర్వాత, అతని సంతరికి అప్పపై సమానమైన హాక్కులు సంక్రమిస్తాయి. కాని అప్ప పండుకోవటంలో ఎలాంటి అర్హతపరమైన అవకతవకలు జరుగకుండా ఉండాలి. స్థిరాస్తి కుమారులకు చెందాలి. చరాస్తి కుమార్తెలకు చెందాలి.

స్త్రీ వారసురాలు వివాహం జరిగి ఉంటుందని, మరొక కుటుంబంలో భాగంగా ఉంటుందని భావించబడుతుంది కాబట్టి అమెకు స్థిరాస్తిలో ఎలాంటి హాక్కు ఉండదు. అయినప్పటికీ స్త్రీ వారసురాలు అవివాహితురాలిగా ఉండాలని నిర్ణయించుకొన్న పక్షంలోను లేక వైదవ్యం పొందినను, అమెకు పురుష సంతానంతో సమానంగా స్థిరాస్తిలో వాటా లభిస్తుంది.

సమానత్వాన్ని పొందించటానికి ఏలులేని సందర్భాల్లో, మొత్తం అప్ప విలువను నిర్ణయించి, అప్ప హాక్కు బదలాయింపు జరగకముందే కుమార్తెకు అప్పలోని అమె భాగపు విలువను చెల్లించాలి. అప్ప పంచకాస్తి గురించి ఎలాంటి వివాదం తలెత్తకుండా ఉండేందుకు సమాజంలోని గౌరవనీయుడైన వ్యక్తులను మధ్యవేర్పరులుగా వ్యవహరించేందుకు అవ్వాలి. వారసుల్లో ఏవైనా అప్పలోని తన వాటాను అమ్మాలని నిర్ణయించుకొంటే, ఆ వాటాను కొనుగోలు చేయటానికి, వారసులకు ప్రత్యేకంగా అవకాశం యివ్వాలి.

ప్రశ్న 116. ఏ పురుషుడైనా, స్త్రీ అయినా ఎలా మంచి హిందువుగా మారటానికి ఏలుంటుంది?

సమాధానం: ఏ వ్యక్తి అయినా మంచి హిందువుగా జీవనాన్ని కొనసాగించాలని భావిస్తే లేక మంచి హిందువుగా ఉండాలని ఆశించినట్టే ఆ వ్యక్తి హిందూత్వపు ప్రాథమిక మూలాలను పొందించవలసిన అవసరం ఉంది. అలాగే 1) పురుషుడు, స్త్రీలను, ఈశ్వరుడు సమానంగా ప్రేమిస్తాడని, ఎవరికీ జీవితాన్ని అనుభవించటంలో అదనపు హక్కులేదని, 2) ఈశ్వరుడు మానవజాతిలోని అన్ని జాతులను, జంతువులను, ప్రకృతిని సృష్టించాడని, ఏ మానవజాతి అయిన అరీస్థానికి తీవ్రంగా మనుగడ కొనసాగించలేదని, ఏ మానవ జాతి అయినా ఈశ్వరునికి వ్యతిరేకం అని పరిగణించటం మూర్ఖత్వం అని భావించాలి. 3) ఈశ్వరుడు మానవులకు తెలిపింది, అవయవాలను యివ్వాడు. అందువల్ల భూమ్మీద మంచి జీవనం కొనసాగించటానికి మానవుడు కష్టపడి, బాధ్యతాయుతంగాను, విచిత్రంగాను,

దయావూరితంగాను పనిచేసి, తద్వారా స్వర్గానికి వెళ్లటానికి, మరణించిన తర్వాత కాళ్ళతానెందాన్ని పొందటానికి అర్హుడు కావచ్చు. (ఈశ్వరుడు మానవుని తప్పకుండా చేస్తలకు, మూర్ఖువు పనులకు బాధ్యుడు కాదు) 4) ప్రతి వ్యక్తి రోజూ రెండుమార్లు పదిహేను మంత్రాలు పఠించాలి. రోజూ కొకసారి పది ఏనుగులపాటు ప్రాణాయామం చేయాలి. భోజనంనాటికి పాల్నె ఏర్పాటు చేయాలి. (పొద్దు ముగిసే రోజంతా ఉపవాసం చేసిన తర్వాత సామాజిక పనులు), 5) ధైర్యంగా ఉండి, పరిశీలనాన్ని పఠించాలి. 6) ఏ వ్యక్తి అయినా జీవితంలో మార్గదర్శకత్వం అవసరమైనప్పుడు భగవద్గీతను, నేదాన్ని చదవాలి.

వారి వారి ఏకాగ్రాన్ని వ్యాప్తి చేయటానికి, వారి మతంపై దాడిచేసే వాళ్ళనుండి రక్షించటానికి కష్టపడి పనిచేసే వారందరికీ స్వర్గంలో ఖచ్చితంగా సుఖం, ఆనందం లభిస్తాయి.

వైదిక విశ్వాసపు హిందూమతం

వేదం, పాపాన్ని అంగీకరించదు. అది అవరాధాన్ని మూలమే అంగీకరిస్తుంది. ఏ వ్యక్తివైనా బలహీనుడిగాను, పాపిగాను చరిగణించటమే మహాపరాధమని వేదం చెప్తుంది. వైదిక మతం లేక వేదాలకు సంబంధించిన మతం ప్రపంచంలోనే అతిపురాతన మతమరైతే కార్యకలాపం.

భారతదేశంలో శ్రీ.పూ. 1800 నుండి వేదం పఠించబడుతూ ఉంది. హిందూమతం నుమారు 2000 సంవత్సరాల పురాతనమైన మతం; భాగవత ప్రపంచంలో మతానికి సంబంధించిన ప్రారంభ కేంద్రం. ఈ మతం అరంభంలో పవిత్రత దర్శనంగా, అంటే కాళ్ళత జీవన విధానంగా ప్రసిద్ధి.

శ్రీ.పూ. 3500 వరకు ఈ పవిత్రత దర్శనం అపిచ్చిస్తుంగా ఉంది. శ్రీ.పూ. 3500 ప్రాంతంలో భారతదేశం, దాని వాయవ్య సరిహద్దు నుండి అక్షమణులదారుల దండయాత్రలకు గురైంది. వాళ్ళ భారతీయులను "హిందువుల"వేవారు - అంటే సిందువనీ ప్రాంతంలో చిలసిల్లిన భాగవతతమ సూచించేయకు ఆ పదాన్ని వాడారు. అలా ఆ పాలకులు పెట్టిన పేరే స్థిరపడిపోయింది. అలాగే పవిత్రత దర్శనం నిధానంగా హిందూ దర్శనం లేక హిందూమతం అని ప్రసిద్ధి పొందింది. పవిత్రతనం అంటే కాళ్ళతం; దర్శనం అంటే మంచి జీవనవిధానం.

అప్పటినుండి కఠియంగం ప్రాతంభమైసెట్టు విశ్వసించబడుతోంది; వేదం, కర్మకాండలకు సంబంధించిన మంత్రాలను విలీనం చేసుకొని కొంతమేరకు కట్టి అయిపోయింది.

మౌలిక వేదానికి విజ్ఞాన శాస్త్ర ప్రాతిపదిక ఉంది. వేదమతం భారతదేశానికి విజ్ఞానశాస్త్ర, తత్వశాస్త్రపరమైన ప్రాతిపదికను కల్పించి, అత్యున్నతమైన మానవతా భావనల విలువలను, సృష్టించబడిన అస్తి జీవుల పట్ల కారుణ్యాన్ని పెంపొందింది.

వేదపటుత్వం దాని అద్భుతశక్తిలో యిమిచి ఉంది. అది జబ్బులను నయం చేస్తుంది. నిత్యం వేదపాఠాయణం చేసే కుటుంబానికి, వాళ్ళ ప్రిహారుల దుట్టు రక్షణ కవలాప్తి రూపొందిస్తుంది. వేది వరకు నిర్వహించబడిన ప్రయోగాలు, మూటిమూటికీ యీ నత్యాన్నే వెల్లడించాయి. కాని ఆ అద్భుతాలకు కారణాలు మూత్రం ఏవరించలేకపోయాయి.

చాలా సందర్భాల్లో, బహిరంగ ప్రదేశాల్లో వేదమంత్రాలను సామాహికంగా పారాయణం చేయటం వల్ల ప్రాణాంతక వ్యాధులున్న వారికి స్వస్థత చేకూరింది. వేదమంత్రాలను నిత్యం పారాయణం చేయటమూ, వేదసూక్తాలను అనుసరించటం వల్ల కాంతి, ప్రాణాంతక కలుగుతాయని, జీవితంలో అన్ని రంగాల్లోను విజయం లభిస్తుందని విశ్వసించబడింది.

వేదాల అవిరూపాన్ని గురించి విచిన్న అభిప్రాయాలున్నాయి. వేదమంత్రాలు బ్రహ్మ శాస్త్రవేదమంది వెలువడ్డాయన్నది ఒక అభిప్రాయం. అవి ఋషులకు మౌఖికంగా వెల్లడించబడ్డాయని అంగీకరించబడింది. శ్రీ.పూ.1800 నుండి శ్రీ.శ.1000 వరకు వేదాలు ఉన్నత స్థితిలో ఉన్నాయి. తర్వాత అకస్మాత్తుగా పున్యం ఏర్పడింది. ప్రస్తుతం బర్మన్లు, శ్రీలంకా వాళ్లు వ్రాసిన వేదాలు అందుబాటులో ఉన్నాయి; అవి కర్మకాండల లాగాన్ని గురించే వివరిస్తాయి. సంప్రదాయం కొన్ని వందల వైదిక కాలాలను ప్రస్తావిస్తుంది, కానీ కొంతమందివిగా భావించబడుతున్న గ్రంథాలు, ఉదాహరణకు బలరేయి, సాంఖ్యాయన కాలాలు, ఋగ్వేద, అష్టసంహితకాళి, యజుర్వేద కాలకు సంబంధించిన బౌద్ధాయనకాల మనుగడలో ఉన్నాయన్న విషయం తక్కువ మేరే తెలియదు. అతి ముఖ్యమైన ప్రతులు కూడా అతి పురాతనమైనవి. అవి వేదాలవలనే (విజ్ఞాన గ్రంథాలు), వాలుగు సంకలనాలు (సంహిత), ఏకాల ప్రాతిపదికన, వేదాలు అష్టపదంలో (పదాలు) తరువాతి కాలంలోని సాహిత్యం కూడా ఋషికి ఉంది; ఋషి అప్పే వాలుగు సంహితలలో ఏదో ఒక దాని ప్రాతిపదికన రూపొందినవే. ఋగ్వేదం, సామవేదం, యజుర్వేదం, అథర్వవేదం అవి వేదాలు వాలుగు. అసీయా మైనర్, ఐరోపా నుండి వచ్చిన దండయాత్రలు చేసిన వారు వైదికమత పతనానికి కారకులయ్యారు. వాళ్లు శ్రీ.పూ.3500 ప్రాంతంలో ఎగువ సింధునదీ ప్రాంతంపై దాడి చేశారు. ప్రాతమిక విశ్వాసాలు శ్రీ.పూ.1800 కాలానికి చెందినవి. శ్రీ.పూ.4500 నుండి 3500 మధ్య కాలంలో వేదం బౌద్ధాతుష్టియులకు ముందు ఉన్న ఇరాన్ దేశపు మతాన్ని ప్రభావితం చేసింది; ఆ వేదాంతానికి వైదిక భారతదేశ తత్వశాస్త్రానికి సన్నిహిత సారాంశం ఉంది.

ప్రారంభంలో వేదాలు సహజంగా ఏకేంద్రబాధిత స్వభావాన్ని కలిగి ఉండేవి. తర్వాత ఇరాన్ దేశపు పద్ధతులైన సూర్య, ఇంద్ర అధారన పద్ధతులు, బరియిచ్చి కర్మకాండలో సమ్మేళనం చెందాలని ఒత్తిడి చేయటం ప్రారంభమైంది. మతపరమైన లావాల మార్పిడితో భారతదేశంలోని బంగారు నిల్వలు, సంపదను గురించి విదేశీయులకు తెలియటంతో వాళ్లు భారతదేశంలోకి ముట్టడిదారులుగా ప్రవేశించారు. వాళ్లు తమ ఆచారాలను, మతాన్ని వెంట తెచ్చుకొని, స్థానికుల మీద బలవంతంగా రుద్దారు. వాళ్లు స్థానిక స్థలను మానవంకం చేశారు; ప్రజలను వికలాంగులను చేశారు; వాళ్లను వేదపరచుకొన్నారు.

హిందువులు ఎల్లప్పుడూ ఆహింసాయుతంగానే ఉన్నారు. శాంతియుత మనుగడనే సమర్పించారు: అందువల్ల వాళ్లు క్రమశిక్షణకు, యుద్ధకళకు, ఆత్మరక్షణకు ఎప్పుడూ ప్రాధాన్యమివ్వలేదు. పరితంగా, హిందువులు ఎల్లప్పుడూ బలహీనులుగానే ఉండి, దుర్భాగములదారులు పెట్టే బాధలను సహించుకోవలసి వచ్చింది. దుర్భాగములదారులు వేదంలోని ప్రధాన భాగాన్ని తగులబెట్టారు. కొంతమంది విద్వాంసులు, వేదగ్రంథాలలో దక్షిణ భాగంలో దివ్యప్రాంతానికి, ఉత్తరాన అగ్రభాగానికి పారిపోయారు.

ఋగ్వేదం లేక సూక్తాలున్న వేదం, సంహితస్థితిలోకి పురాతనమైంది: యిది 1000 మంత్రాలతో కూర్చబడింది: యివి ఉత్పయదస్సు ఒకే దేవుని సంబోధిస్తాయి, 'ఓమ్'ను సూచిస్తాయి. మంత్రాల్లో చాలా భాగం, ప్రత్యక్షంగానో, పరోక్షంగానో ఒక వ్యక్తిని సూచిస్తాయి: కానీ పాదారణంగా వాటికి కర్మకాండలో పరోక్ష సంబంధం ఉంది. ఋగ్వేద సూక్తాలు ఉత్పయని అవగాహన చేసుకోవటానికి ఉద్దేశించబడినవి.

సామవేదం లేక గీతాల వేదం, చాలా వరకు పూర్తిగా ఋగ్వేదం నుండి స్వీకరించిన సూక్తాల సంకలనం: యివి సంగీత స్వరసంకేతాలతో కూడి ఉంది. ఉత్పయని సంబోధిస్తూ ప్రజల్లో అకర్తవ్యతయంగాను, మనోపాఠంగాను వ్యాప్తి చేయటానికి ఉద్దేశించబడినవి. అదర్శవేదం చాలావరకు, ప్రాచీనదిక, వ్యక్తుల మధ్య సంబంధాలను గూర్చి వివరిస్తే, యజుర్వేదం కర్మకాండలను గురించి వివరిస్తుంది.

ఏదీ తర్వాత, కాలక్రమంలో బ్రాహ్మణాల వ్యాఖ్యానాలు వస్తాయి. బ్రాహ్మణాలు ఏ వర్గానికి చెందినవి కావు: అవి పాఠాయజానికి ఉద్దేశించిన గ్రంథాలు. ఇవి, ఏదీన్నీ వేదాలనుండి ప్రత్యేకంగా సంకలనం చేయబడి, కర్మకాండకు సంబంధించిన స్మారకాలను వివరిస్తాయి.

అరణ్యకాలు లేక 'అరణ్యగ్రంథాలు', శ్రీ.పూ.12000లో సంకలనం చేయబడి, చాలి పెగూతమైన లేక ఇంద్రబారిక స్వభావాన్ని పురస్కరించుకొని, సమాజానికి దూరంగా, అరణ్యాల్లో పఠించటానికి ఉద్దేశించబడినవి. అవి చాలావరకు కర్మకాండలకు లేక మంత్రాలకు (ఏవీత్ర స్మారాలు) సంబంధించిన ప్రతీకాత్మక వివరణలు కలిగి ఉంటాయి. చివరిగా, అతి ముఖ్యమైనవి ఉపనిషత్తులు (శ్రీ.పూ. 16000-1000).

ఈ గ్రంథాలు, పాదారణంగా చాలాకృచ్ఛంగా ఉండి, సామాన్యప్రజలు, కఠకు సంబంధించిన ఏదీని తేలికగా అర్థం చేసుకోవే ఏరంగా, ఏలు సందర్భాల్లో సీతీ కఠల రూపంలోనో లేక సంభాషణల రూపంలోనో ఉపాకర్మిక బోధనలను కలిగి ఉంటాయి. ప్రధాన వేద సంబంధ ఉపనిషత్తులు ఏదమూయ: మిగిలినవి (సుమారు 100) వేదకాలం తర్వాతవి: ఏదీలో చాలా వరకు వేదాలనే ప్రభావితమయ్యాయి.

సంహితలు, భాష్యాలు, అరణ్యకాలు, ఉపనిషత్తులను కూడా శ్రుతులంటారు. అనగా 'పవలదీన' లేక దివ్యస్మయములచే వెల్లడించబడిన సాహిత్య విలాసం. వేద పారాయణం అద్భుత శక్తినిస్తుంది. దీనికే సాక్ష్యంగా, వేల సంవత్సరాల కొలది భారతదేశం విదేశీపాలకులచే నశనరదుకొనబడినా, అది ముట్టడిదారుల మతం ఒత్తిదీని తట్టుకొని, మతవరంగా మార్పు చెందకుండా ఉండటం, వైదిక భారతదేశం హిందూమత అనుయాయుగానే ఉండిపోయిన విషయాన్ని గమనించవచ్చు. వేదపారాయణం భారతీయులకు అస్తవ్యస్తం కాకుండా ఉండేందుకు అవసరమైన నపాఠశక్తినిచ్చింది. హిందూ వేదాంశాన్ని అవగాహన చేసుకొనేందుకు దిగువన పేర్కొన్న వైదిక సూక్తాలను చదివి, అర్థం చేసుకొని పారాయణం చేయవచ్చు.

వేదమంత్రాలు

వేదోఽఖిలం ధర్మమూలమ్ ॥1॥

వేదాధిలో దర్శనమూలమ్ ॥

జీవితంలోని అన్ని అంశాలను, వాస్తవాలను గురించి వివరించే వేదాలు నిర్వచ్యాత్మకం కలిగి ఉన్నాయి.

మధు మే జిహ్వాయాం దధాతు పరమేశ్వర ।
 येनाऽहं सर्वप्रियः सर्वजनेभ्यः भूयासम् ॥2॥

మరుమే అహ్మయామ్ దధాతు పరమేశ్వర ।
 యేనాహమ్ సర్వప్రియః సర్వజనేభ్యః భూయాసమ్ ॥2॥

వెలుగుకు అందిపలిమైన భగవానుడా! నేను అనలూపాలాశ్వాసితే ప్రవచియమైన మాటలు వినిపించేందుకు నన్ను మరుమారుత్వంతో వింపు.

नासदासीन्नो सदासीत् तदानीं नासीद्रजो नो व्योमा परो यत् ।
 किमावरीवः कुह कस्य शर्मन्नम्भः किमासीद् गहनं गभीरम् ॥
 न मृत्युरासीदमृतं न तर्हि न रात्रया अह आसीत् प्रकेतः ।
 आनीदवातं स्वधया तदेकं तस्माद्धान्यत्र परः किं चनासः ॥
 तमः आसीत् तमसा गूळहमग्रे ऽप्रकेतं सलिलं सर्वमा इदम् ।
 तुच्छयेनाभ्वपिहितं यदासीत् तपसस्तन्महिनाजायतैकम् ॥3॥

నాసదాసిన్నో సదాసిత్ తదానిం నాసిద్రజో నో వ్యోమా పరోయత్ ।
 కిమావరీవః కుహ కస్య శర్మన్నమ్భః కిమాసిద్ గహనం గభీరమ్ ॥
 న మృత్యురాసిదమృతమ్ న తర్హి న రాత్రయా అహ్మ ఆసిత్ ప్రకేతమ్ ॥
 ఆనీదవాతమ్ స్వధయా తదేకమ్ తస్మాద్ధాన్యన్మ పరః కిమ్ చనాసః ॥
 తమః ఆసిత్ తమసా గూఢహమగ్రే ఽప్రకేతమ్ సలలమ్ సర్వమా యిదమ్ ।
 తుచ్ఛయోనాభ్వపిహితమ్ యదాసిత్ తపసస్తన్మహినాజాయతైకమ్ ॥3॥

అప్పుడు అస్థిత్వహితం, అస్థిత్వంగాని ప్రాప్తం కాలేదు (అనగా మృష్టికి ముందు, విఘటన సమయంలో), దూకీ (దూమి) లేదు, ఉచ్ఛ్వాసాశ్రమం, దానికావలం మహోచ్ఛ్వాస మైంద్ లేదు.

సర్వవ్యాపితమైన మహానందయాపాన్తి ఏ కప్పు ఆవరించి ఉంది? ఐంద్రజాలికుడు విరజమ్మైన ఆపారమైన జలరాళా? ఆ జలాలు ఎంత లోతు కలిగివున్నాయి? అంచనా వేయటానికి ఏలులేనంత లోతు కలిగిఉన్నాయా?

అప్పుడు మృత్యువు, అమరత్వమూ లేవు, రాత్రి, పగలుకు సంబంధించిన సంగేతాలు కూడా లేవు.

అప్పుడు అక్కడ ఒక జీవనసూత్రం అస్తిత్వం కలిగి ఉంది. కాని గాలిని క్యాపించకుండా, తన మనుగడకు సంబంధించిన క్షిణోపే మనుగడ కొనసాగిస్తూ ఉంది: దాని కంటే వేరుగా ఏదీ అస్తిత్వంలో లేదు. అప్పుడు అందకారం ఉంది. (మరొకరంగా చెప్పాలంటే అజ్ఞానం, అవిద్య, మాయ) అప్పివైపు అంతరాలు లేవి జలరాళలో గుర్తించే ఏలులేని గారాందకారం ఏదైతేలా ఆవరించి ఉంది. (అందులోంచి వేర్వేరు పేర్లు, రూపాలుగల విశ్వ రూమిక రూపాందవలసి ఉంది.)

అంతటా పరివ్యాప్తం చెందిన వాస్తవం, అజ్ఞానంతో కప్పిబడి, పారం లేకుండా, నిరర్థకంగా ఉన్నప్పుడు, అభివృద్ధి చెందుతున్న అజ్ఞానం నుండి ఒక జీవి ఉద్భవించాడు. (ప్రథమజాతు లేక హరణ్యగర్భుడు)

यत्रागिच्छन्द्रमाः सूर्यो वातस्तिष्ठन्त्यर्पिताः
 स्कम्भं तं ब्रूहि कतमः स्वदेव सः
 यस्य त्रयस्त्रिंशद्देवा अडैः सर्वे समाहिता ॥4॥

యిత్రాగ్నిశ్చంద్రమాః సూర్యో వాతాస్తిఠిఠ్ఠన్త్యర్పితాః ।
 స్కమ్భం తమ్ బ్రూహి కతమః స్వదేవ సః ।
 యస్య త్రయస్త్రింశద్దేవా అంగే సర్వే సమాహితా ॥4॥

ఏవరు ఏకాన్తి పాపిస్తున్నారు? అగ్ని, చంద్రుడు, సూర్యుడు, వాయువు అధారపడుతున్న ఆ ప్రాణి ఏవరు? ప్రతిబింబించిన అయన యశస్సులో అయన రూపాంతరతల అభివ్యక్తకరణాలుగా మనకు ముప్పా ముగ్గురు దేవతలు కనిపిస్తారు.

पुण्डरीकं नवद्वारं त्रिभिर्गुणैरावृतम् ।
 तस्मिन् यद् यक्षमात्मवत् तद् वै ब्रह्मविदो विदुः ॥5॥

పుండరీకమ్ నవద్వారమ్ త్రిభిర్గుణైరావృతమ్ ।
 తస్మిన్ యద్ యక్షమాత్మవత్ తద్ వై బ్రహ్మవిదో విదుః ॥5॥

మావచ శరీరానికి తోమ్మిది వ్యాకాలున్నాయి. (తొమ్మిది జాహ్నుమాళ్ళాలు) శరీరంలో వ్యాపించి, దానిని నియంత్రించే మూడు (సత్య, రజో, తమస్) సహజసిద్ధగుణాలున్నాయి. శరీరానికి వచ్చినచో పోల్చదగిన హృదయం ఉంది; అందులో అర్చించదగిన దివ్యశేఖం వసిస్తుంది. బ్రహ్మను గుర్తించిన వ్యక్తి ఆ దివ్యశేఖాన్ని అత్యుచితం తెలుసుకొంటాడు.

ईश्वरः परमैकस्वरूपः ॥

स नित्यः सर्वव्यापी विभुरनादिरनन्तश्च स निराकारो निरूपो वर्णनातीतो निष्कम्पश्च ।

द्व चित् शब्दरूपेण स आत्मानं प्रकाशयति स विधाता

कारणानां कारणं तथा सर्वशक्तिमान् तदिच्छापुरणाय कस्यापि सहायस्य प्रयोजनं न वर्तते

यती द्वितीयः कोऽपि नास्ति ॥6॥

తల్లూరు: పరమైక స్వరూప: ॥

స నిత్య: సర్వవ్యాపి విభురనాదిరనంతశ్చ స । నిరాకారో నిరూపో వర్ణనాతీతో నిష్కామశ్చ ।

ద్వచితో శబ్దరూపేణ స ఆత్మానం ప్రకాశయతి స విధాతా ।

కారణానాం కారణం తథా సర్వశక్తిమాన్ తదిచ్ఛాపూర్ణాయ కస్యాపి సహాయస్య ప్రయోజనం న వర్తతే ।

యతీద్వితీయ: కోఽపి నాస్తి ॥6॥

తల్లూరుడు ఒక మహోన్నత వ్యక్తి. ఆయన పరిపూర్ణుడు, సర్వవ్యాపి, శాశ్వతుడు; అది, అంతం లేదినాడు. ఆయన రూప, వర్ణ లేక వర్ణన రహితుడు. కొన్ని చింతనాల్లో ఆయన శబ్దరూపంలో అధిష్టతవోతాడు. ఆయన స్వస్థకర్త, కారణకారణుడు. ఆయన సర్వశక్తిమంతుడు; తన అధిష్టసిద్ధికి ఎవరిసాయమూ ఆయనకు అవసరం లేదు. ఆయన తక్కువేరెవరూ కాళ్లకంగా ఉండరు.

केचित् तत्सायुज्यं लभन्ते, केचिच्च विरहेण वियुज्यन्ते ।

तस्येच्छया सर्वं घटते, तेन विना कः कार्यकरणे समर्थः ? ॥7॥

కేచిత్ తత్సాయుజ్యం లభంతే కేచిచ్ఛ విరహేణ వీయుజ్యంతే ।

తస్యేచ్ఛయా సర్వం ఘటతే. తేన వినా కః కార్యకరణే సమర్థః? ॥7॥

కొంతమంది ఆయనలో ఇక్కడ పొందుతారు యితరులు వేరుగా నిష్ఠమిస్తారు. ఆయన వాంఛించినది సంపదవిస్తుంది. ఆయన తక్కువేరెవరికీ దేనివైనా నిర్వహించే సామర్థ్యం ఉంది?

स वा एष महानज आत्माऽजरोऽमरोऽमृतोऽभयो
 ब्रह्माभयं वै ब्रह्म भवति य एवं वेद ॥8॥

స వ ఏష మహానజ ఆత్మాఃజరోఃఅమృతోఃఅమృతోః
 బ్రహ్మభయమ్ వై బ్రహ్మ భవతి య ఏవం వేద ॥8॥

అత్యువాంఠలు లేనిది, ఏ విధమైన లోటు లేనిది, మరణం వట్ట భయం లేనిది;
 అత్యు వెయోచరిమితులు లేనిది, అమృతమైంది, ఎప్పుడూ యౌవనవంశం. అలాంటి
 విషయాలు తెలుసుకోవచ్చు వ్యక్తి బ్రహ్మాగా రూపొందుతాడు; అయినచోగా భయంకారుడౌతాడు.

एक एवास्ति नापरो विश्वभुवनस्य स्रष्टा ।
 पालयिता च संहती च पुनरपि सृजनाय तत्
 एतदेव दिव्यत्वमीशस्य भास्वत् वर्चसममेयम् ॥9॥

ఏక యేవాస్తి నాపరో విశ్వభువనశ్చ స్రష్టా ।
 పాలయితా చ సహతీ చ పునరపి సృజనాయ తత్ ।
 ఏతదేవ దివ్యత్వమీశస్య భాస్వత్ వర్చసమమేయమ్ ॥9॥

ఈ దివ్యాన్ని సృష్టించి, నిర్వహిస్తూ, పునఃసృష్టి చేయటానికి నాశనం చేసే ఒకే వ్యక్తి
 ఉన్నాడు. ఈ దివ్యత్వం అధిక ప్రకాశవంశంగా ఉంటే అయిన కోత.

ईश्वरस्तस्यैव दूतरूपेण पृथिव्यां प्रेरयति देवान्
 तस्माच्च प्रभवति मङ्गलं समासेनेह मनुष्यमण्डले ॥10॥

ఈశ్వరస్తస్యేవ దూతరూపేణ పృథివ్యాం ప్రేరయతి దేవాన్ ।
 తస్మాచ్చ ప్రభవతి మంగళం సమాసేనేహ మనుష్యమండలే ॥10॥

ఈశ్వరుడు దేవతలను తన దూతలుగా ప్రసించేలోకి పంపిస్తాడు; వారివల్ల
 మానవాళికి మేలు సమకూరుతుంది.

यथाकामं वा उत्तिष्ठन् वा अनन्यमनसा स्तूयमानद्वा भगवन्तं
 सायं प्रातश्च स्व-समाजेन सार्धं
 प्रार्थनां कुर्वीताहर्निशं भगवत्-सकाशम् ॥
 प्रार्थनया क्षीयते सर्वपापं प्राप्स्यते च स्वर्गं
 भुयिष्ठं परिमार्जनेन लौहमलं यथा प्रयाति
 अयद्वा भवति परिशुद्धम् ॥11॥

యథాకామం వా ఉత్తీష్ఠన్ వా అనన్యమనసా స్త్రాయమానశ్చ భగవంతమ్ ।
 సాయం ప్రాతశ్చ స్వ-సమాజీన సార్థం ।
 ప్రార్థనాం కుర్వీతాపార్శ్వాశమ్ భగవత-పాదాశం ॥
 ప్రార్థనయా క్షీయతే సర్వపాపమ్ ప్రాపిన్యతే చ స్వర్గమ్ ।
 యాయస్మై పరిమార్గనేన లోహమలం యథా ప్రయాతి ।
 అయశ్చ భవతి పరిశుద్ధమ్ ॥11॥

ఉదయం, సాయంత్రం, నిల్చున్న స్థితిలో ఈశ్వరుణ్ణి పూర్తి ఏకాగ్రతలో, నీ వర్గంకో
 భగవంతుని కీర్తిస్తూ ప్రార్థించు. ప్రార్థన స్వర్గప్రయాణానికి చెల్లించే మార్గమును, మెరుగుపెట్టడంకో త్రుప్తు తొలగిపోయినట్టు నిత్యప్రార్థనకో పాపం తగ్గించబడుతుంది.

सर्वेऽत्र जन्मना अमृतस्य पुत्रा अपापविद्धाश्च ते ।
 द्वचित् कल्मषं च कृत्वा केचिदात्मानं क्लेदयन्ति ॥12॥
 సర్వేత్ర జన్మనా అమృతస్య పుత్రా అపాపవిద్వాశ్చ తే ।
 ద్వచిత్ కల్మషమ్ చ కృత్వా కేచిదాత్మానమ్ క్లేదయన్తి ॥12॥

అన్ని జీవులు పాపరహితంగాను మరుపు వూరితంగాను జన్మిస్తాయి; వాటి
 దుష్కార్యాలు, తాత్కాలికంగా అపవిత్రమైన వాటితో మరినం చేస్తున్నప్పటికీ, జీవనంలో
 ప్రాథమిక పవిత్రతను కొనసాగిస్తాయి.

उच्चो वा नीचो वा न कोऽपि जनः ।
 न च नितरां पापकृन् न वा पवित्रस्वरूपः ॥
 ईश्वरकरुणया कश्चात् महत्त्वं लभते ।
 तदिच्छया ऋद्धद्वा जायते कश्चात्,
 श्रमेण तु कश्चादभ्येति पदमुन्नतम् ॥13॥
 ఉచ్చో వా నీచో వా న కోఽపి జనః ।
 న చ నితరాం పాపకృత్ న వా పవిత్రస్వరూపః ॥
 ఈశ్వర కరుణాయా కశ్చిత్ మహాత్మ్యమ్ లభతే ।
 తదిచ్ఛయా ఋద్ధద్వా జాయతే కశ్చిత్
 శ్రమేణ తు కశ్చిదభ్యేతి పదమున్నతమ్ ॥13॥

ఏ మానవుడు ఉన్నాడు లేక అదముడు కాదు; ఏ మానవుడు ఇల్లడు గురియైన
 పాపి లేక పవిత్రీకరించబడిన వ్యక్తి కాదు. ఈశ్వరుని కరుణ వల్ల వ్యక్తి బెన్నత్యాన్ని
 పొందుతాడు. అయిన యిచ్చ నమనరించి కొంతమంది సంపన్నులుగా జన్మిస్తారు;
 మిగిలినవారు అందుకు కృషి చేయవలసి ఉంటుంది.

यत्र यत्र मे मनो गच्छति दृश्यते प्रभुम् ।
तस्य कृपां विना न कोऽपि मुक्तिमर्हति ॥14॥

యిత్ర యిత్ర మే మనోగచ్ఛతి దృశ్యతే ప్రభుమ్ ।
తస్య కృపామ్ వినా న కోపి ముక్తిమర్హతి ॥14॥

వ్యక్తి ఎటుచూచినా భగవంతుడైన తత్త్వమని కనుగొనగలడు. అయిన కరుణ లేకుండా ఎవరూ మోక్షాన్ని పొందలేరు.

अक्लेशेन वै सम्भवति ईश्वरस्य गुणकीर्तनम्,
तद्गुणानां च निरूपणं तु क्लेशकरमेव प्रतीयते ।
गुरोः कृपया एव तज् ज्ञानमेवाधिगम्यते ॥15॥

అక్షేసేన వై సంభవతి ఐశ్వరస్య గుణకీర్తనమ్ ।
తద్గుణానాం చ నిరూపణమ్ తు క్షేషకరమేవ ప్రతీయతే ।
గురోః కృపయా ఏవ తజ్ జ్ఞానమేవాధిగమ్యతే ॥15॥

తత్త్వమని కీర్తించటాన్ని పునరుక్తి చేయటం సులభం కాని మేల్కాన్ని అంచనా వేయటం దుష్కరం. గురుకృప వల్ల (అధ్యాత్మిక గురువు) అది మనసులో అంతర్నిహితమైతే వ్యక్తి పలాన్ని సులభంగా పొందగలడు.

वेनस्तत्पश्यन्विश्वा भुवनानि विद्वान् यत्र विश्वं भवत्येकनीडम् ।
यस्मिन्निदं सं च विचैति ओतःप्रोतश्च प्रजासु ॥16॥

వేనస్తతపశ్యన్విశ్వా భువనాని విద్వాన్ యిత్ర విశ్వుమ్ భవత్యేకనీడమ్ ।
యస్మిన్మిదమ్ సం చ విచైతి ఓతః ప్రోతస్య ప్రజాసు ॥16॥

అన్ని భలనం గల జీవులకు, స్థిరంగా ఉండే వాటికి, తిర్యగ్ములకు, యీదే వాటికి, ఏగదే వాటికి ఆ ఒక్కదే స్వామి. విశ్వుంలో అన్ని చక్కమోతాయి. దాని నుండి యివి అన్ని ఆవిర్భవిస్తాయి.

अमोघाशिषस्तस्मिन्नेव सदैव सन्ति परमेश्वरस्य ।
यो जानाति दुःखत्रयजर्जरो मनुष्येह संसारे ॥
स एव ज्ञातुमर्हति दुःखत्रयस्य हेतवद्वा परानिवृत्तेरुपायद्वा तस्य
स वै विजानाति संसारसागरस्य गहनं रहस्यम् ॥17॥

అమోఘాశిషస్తస్మిన్మేవ సదైవ సంతి పరమేశ్వరస్య ।

యో జానాతి దుఃఖత్రయబద్ధం మనుష్యేహ సంసారే ||
 స ఏవ జ్ఞాతుమర్హతి దుఃఖత్రయస్య హేతవశ్చ వరా-నివృత్తయపాయశ్చ తస్య
 స వై విజానాతి సంసార సాగరస్య గహవమ రహస్యమ్ ||17||

దుఃఖం ఉపశి, దానికి కారణాలు, దాని నివారణ మార్గాలు, దాని అంతాన్ని గుర్తించిన వ్యక్తికి తత్ఫలం అశిర్యచనం లభిస్తుంది. అయిన ప్రాపంచిక జీవనపు వాస్తవ స్వరూపాన్ని అంచనా వేగడు.

वेदपठनं, पुरोहितेभ्यो दानं, यज्ञस्तापशीतादिकैरात्मपीडनम्
 अमृतत्वलाभाय तपश्चरणमित्यादिकं मोहग्रस्तं परिशुद्धं न करोति ||18||

వేదపఠనమ్ పురోహితేభ్యో దానమ్, యజ్ఞస్థాపనతాదికైరాత్మపీడనమ్ |
 అమృతత్వలాభాయ తపశ్చరణమిత్యాదికమ్ | మోహగ్రస్థమ్ పరిశుద్ధమ్ న కరోతి ||18||

వేదాలను పఠించటం, పురోహతులకు కానుకలివ్వటం, తత్ఫలం గురించి యజ్ఞాలు చేయటం, ఉష్ణ, శీతలాల ద్వారా బాధలను గురిచేసుకోవటం, అమరత్వం కొరకు నిర్వహించే అలాంటి ప్రాయశ్చిత్తాలేవీ ప్రాంతి నుండి విముక్తం కాని వ్యక్తిని పరిశుద్ధం చేయవు.

श्रद्धया पूजितो वै ईश्वरोऽस्मत्प्रार्थनां पूरयति ।
 हे प्रियतम! तवैव सुरक्षाश्रितानां श्रुभैषणां च गृहाण ||19||

శ్రద్ధయా పూజితో వై ఈశ్వరోఽస్మత్ప్రార్థనామ్ పూరయతి |
 హే ప్రియతమా! తవైవ సురక్షాశ్రితానామ్ శ్రుభైషణాం చ గృహీతా ||19||

శ్రద్ధాపరిచే పూజించబడిన ఈశ్వరుడు మన ప్రతి ప్రార్థనను స్వీకరిస్తాడు. ఓ ప్రియతమా! మమ్ముని రక్షణలో చేర్చుకొని మా పవిత్రమైన కార్యాలన్నింటినీ అంగీకరించు.

अन्तद्धारन्ति मनसि कामास्तेभ्यो उदितानि
 सर्वाणि चेष्टितानि कर्माणि इहलोके ॥
 एतान् कामान् विलोक्यते विधात्रा ईशलोके
 नराणां शुभाशुभ-कर्मफल-विधानकाले ॥
 तीक्ष्णभाषणरताद्वा ये ये चातिदर्पपरायणाः

तेषां कृते स्वर्गो भवति पराङ्मुखः सर्वदा ॥20॥

అంతర్ముఖులకు మనసు కామాస్త్రాల్లో ఉందిలాని ।

నిర్వాణం చేస్తుంటే కర్మాణి యిహలోకే ॥

ఏలాన కామాన విలోక్యతే విద్యాలా ఈలోకే ।

నేరాజామి కుట్రకుట్ర-కర్మఫల-విధాన కాలే ॥

రీక్షణకాపణరలాళ్ళ యే, యే చారిత్రపుస్తకాయణాః ।

తేషామ్ కృతే స్వర్గో భవతి పరాఙ్ముఖః సర్వదా ॥20॥

ఈశ్వరుని రాజ్యంలో ఆస్తి చర్యలు వాటిని ప్రేరేపించిన ఉద్దేశాలను బట్టి విచారించబడతాయి. గర్విష్టగాని, పదుపంగా మాట్లాడేవ్యక్తిగాని స్వర్గంలోకి ప్రవేశించలేడు.

नायमात्मा प्रवचनेन लभ्यः न मेधया न बहुधा श्रुतेन ।
यमेवैष वृणुते तेन लभ्यस्तस्यैष आत्मा विवृणुते तनुं स्वाम् ॥21॥

చాయమాత్మా ప్రవచనేన లభ్యః న మేధయా న బహుధా శ్రుతేన ।

యమేవైష వృణుతే తేన లభ్యస్తస్యైష ఆత్మా వివృణుతే తనుమ్ స్వామ్ ॥21॥

ఏ వ్యక్తి, వివరణాత్మక ప్రవచనాల ద్వారా గాని, మేధాశక్తితో గాని, అపాపిదాలైన సూక్తులను వినటం ద్వారా గాని ఈశ్వరుణ్ణి ఆర్థం చేసుకోలేడు. ప్రేమతో ఆయన అనుగ్రహం పొందిన వ్యక్తికి ఆయన సంపూర్ణ కోవతో కనిపిస్తాడు. అతడే ఆయనను చేరుకోగలడు, ఆయనను తెలుసుకోసగలడు.

शुभेषणा सत्यमक्रोधद्वा शुद्धता सत्यवादिता
प्रेम-दयादयो गुणैरन्विताद्वा ये जनाः ईश्वरस्तेषां प्रसीदति ॥22॥

శుభేషణా సత్యమక్రోధద్వృ శుద్ధతా సత్యవాదితా ।

ప్రేమ-దయాదయో గుణైరన్వితాద్వృ యే జనాః ఈశ్వరస్థేషాం ప్రసీదతి ॥22॥

ని వ్యక్తిత్వంలో సాహర్షం, ప్రేమ, సత్యసందేహ, దయాపరత్వ లక్షణాలను ఈశ్వరుడు ప్రేమిస్తాడు.

यावन्नैव आस्था ईश्वरे भवति पूर्णा
तावन्नाकपृष्ठं च भवति सुदुस्तरम् ।
सा आस्था च तावन्न याति पूर्णतां यावदास्तिकेषु न जायते प्रीतिः ॥23॥

యావచ్చివ అశ్వి ఉశ్చరే దవతి ప్షాన్ ।

తావన్యాకచ్చిష్టమే వ తవతి సురుష్టరమే ।

సో అశ్వి వ తావన్త యోతి ప్షార్షణాం యావదాస్తకేమి వ జాయతే ప్రతిః ॥23॥

నీకు విశ్వాసం పెంచాలనంత వరకు నీవు స్వర్గంలో ప్రవేశించలేవు; నీవు ఉశ్చరుణ్ణి విశ్వసించే వారిని ప్రేమించనంత వరకు నీ విశ్వాసం పూర్తి కాదు.

प्रतिनियतं प्रार्थनां कुर्वीत सदा तदर्थभावनया सह ।

ततो वै दृश्यते भगवदुद्भासं भाग्यश्रीद्वा भवति प्रसन्ना ॥24॥

ప్రతి నియతమే ప్రార్థనాం కుర్వీత సదా తదర్థభావనయా సహ ।

తతో వై దృశ్యతే భగవదుద్భాసమే భాగ్యశ్రీశ్చ తవతి ప్రసన్యా ॥24॥

ఉశ్చరుని కాంతి ప్రసన్నమైన వారిని అదృష్టం వరిస్తుంది కాబట్టి నీవు క్రమం తప్పకుండా ప్రార్థనలను కొనసాగించు.

दर्शन-गणितशास्त्रपारगानां भगवत्-प्रेषितमहाजनानां

प्रतिबोधसुकरं तु भगवत्-सृष्टिरहस्यं गहनं गभीरम् ॥

यद्वा यस्य धर्ममार्गस्ततः प्रतीपगमनमीश्वरस्यासहनीयम् ॥25॥

దర్శన-గణితశాస్త్రపారగానామే భగవత్-ప్రేషితమహాజనానామే ।

ప్రతిబోధసుకరమే తు భగవత్-సృష్టిరహస్యమే గహనం గభీరమే ॥

యద్వాయస్య దర్మమార్గస్తతః ప్రతీపగమనమీశ్వరస్యాసహనీయమే ॥25॥

తత్ప్రవేత్తలకు, గణిత శాస్త్రవేత్తలకు, మనోపురుషులకు ఉశ్చరుని స్పృష్టి గహనతనూ అంచనావేయటం తేలిక. అయిన దర్మపరాయణత్వ అతిక్రమణమే సహించదు.

पापरहिताद्वा भूत्वा श्रद्धया सेवामहे ईश्वरं नित्यम् ।

महान् वै ईश्वरो धीहीनानां धियं यः प्रचोदयति ॥

तद्वदिहलोके वर्तते यः प्राज्ञो धी-सम्पत्समृद्धः ।

स एव नयेत् सुपथा यावदल्पज्ञान् जनान् पृथिव्याम् ॥26॥

పాపరహితాద్భా భూత్వా శ్రద్ధయా సేవమహే ఉశ్చరమే నిత్యమే ।

మహాన్ వై ఉశ్చరో ధీహీనానామే ధియమే యః ప్రచోదయతి ॥

తద్వదిహలోకే వర్తతే యః ప్రాజ్ఞో ధీ-సంపత్సమృద్ధః ।

స యేవ నయేత్ సుపథా యావదల్పజ్ఞాన జానాన్ పృథివ్యామ్ ॥26॥

పాపము నుండి విముక్తిపొంది దక్షిణానందో తత్కరుణి సేవించుముగాక. ఉత్తములైన తత్కరుడు అలోచనారహితుల వివేకాన్ని మేల్కొల్పుతాడు. అలాగే యీ ప్రపంచంలో వివేకపరమైన సంపదవరంగా విజ్ఞానవంతులైన వ్యక్తి, తత్కరుని విజ్ఞానం ఉన్న యితర ప్రజలను దర్శనరాయణ మార్గంలో పరిపాలించటానికి వాయుకత్వం వహించాలి.

ईश्वरस्य महद्दानं विवेको विद्यते नृणाम् ।
 तस्मादधिकतरं समर्थसाधनमिष्टतरं वा न किञ्चनास्ति
 तत्त्ववीधाय सम्यक् ॥27॥

తత్కరుని మహద్దానము వివేక విద్యలే వ్యూహం ।
 తస్మాదధికతరమే సమర్థసాధనమిష్టతరమే వా న కించనాస్తి ।
 తత్త్వవిధాయ సమ్యక్ ॥ 27 ॥

తత్కరు, మానవునికి తత్కరుని ఉన్నతమైన కానుక. యథార్థంగా జ్ఞానం పొందటానికి తత్కరు కంటే మరింత పరిష్కారమైంది, వాంఛనీయమైంది మనోదీలేదు.

नगत एव धरामेति, नगच्छ प्रतिगच्छति ।
 यद् दैवविहितं कर्म तत्तु साध्यं प्रयतन्तः ॥28॥
 నగ్న వివ దరామేతి, నగ్నగ్న ప్రతిగచ్ఛతి ।
 యద్ దైవవిహితమే కర్మ తత్త తత్కరు సాధ్యం ప్రయత్నతః

వ్యక్తి నగ్నంగా ప్రపంచంలోనికి ప్రవేశిస్తాడు, నగ్నంగానే విష్ణుమిస్తాడు. దైవం పట్టికొందిన విధంగా, వ్యక్తి, ప్రారబ్ధానికి అనుగుణంగా వ్యవహరించాలి.

स एव सुखी सदैव यः स्वार्थपरतामत्येति सर्वशः
 सत्यं तेनैव लब्धं शान्तिः शाश्वती तेनैव चाप्ता ॥29॥
 స ఏవ సుఖీ సదైవ యః స్వార్థపరతామత్యేతి సర్వశః ।
 సత్యం తేనైవ లబ్ధమే శాంతిః శాశ్వతీ తేనైవ చాప్తా ॥29॥

స్వార్థాన్ని జయించి, శాంతిని సాధించి, సత్యాన్ని కనుగొన్న వ్యక్తి సుఖవంతుడు.

जीवनं यथाप्तं तमेव वरेण्यमिति विचिन्त्य
 गतासूनां च पूरणशक्यं धर्मानुगं यस्य जीवितम् ।
 जरया पीड्यमानोऽपि यस्तामभिनन्दति च
 तेनैव लभ्यं भगवत्-प्रसादं दीर्घमायुञ्जोति ध्रुवम् ॥30॥

జీవనము యథాప్తము తమేవ వరేణ్యమితి విచింత్య ।
 గతాసూనామ్ చ పూరణశక్యమే ధర్మానుగమే యస్య జీవితమ్ ।
 జరయా పీడ్యమానోఽపి యస్తామభినందతి చ ।
 తేనైవ లభ్యం భగవత్ ప్రసాదమ్ దీర్ఘమాయుజ్జోతి ధ్రువమ్ ॥30॥

ఒకరి తర్వాత మరియొకరు మరణం ఏర్పరచిన వ్యవధిని పూరిస్తూ శ్రమించే మీరందరు, మృత్యుపొంది అచ్యునిస్తూ, జీవితాన్ని ఆనందించండి. ఈశ్వరుడు మీకు అలోగ్యపూరిత, దీర్ఘజీవనాన్ని యిచ్చుగాక.

ये विश्वासनिर्वाहं कुर्वन्ति स्ववचनात् कदापि न प्रविचलन्ति
 ईश्वरनाम्ना कृतां प्रतिज्ञां निर्वाहयन्ति ते वै विश्वास-परायणाः ॥31॥

ఏ విశ్వాస నిర్వాహం కుర్వంతి స్వవచనాత్ కదాపి న ప్రవిచలంతి
 ఈశ్వరనామ్నా కృతామ్ ప్రతిజ్ఞామ్ నిర్వాహయంతి తే వై విశ్వాసపరాయణాః ॥31॥

తాము వచ్చిన దానిని నిర్వహించి, తమ వాగ్దానాన్ని మరువని వారు. ఈశ్వరుని కిచ్చిన వాగ్దానాన్ని నిలుపుకొనేవారు ఈశ్వరునికి విశ్వాసపాత్రులు.

प्रीतिं विना भगवद्भक्तेषु श्रद्धा नैव परिपूर्यते
 श्रद्धां विना नूनं भवति स्वर्गप्रवेशो दुष्करः ॥32॥

ప్రీతిమ్ వినా భగవద్భక్తేషు శ్రద్ధా నైవ పరిపూర్యతే ।
 శ్రద్ధామ్ వినా నూనమ్ భవతి స్వర్గప్రవేశో దుష్కరః ॥32॥

ఈశ్వరుని వద్ద పూజ్యభావం లేని వక్తంలో నీవు స్వర్గంలో ప్రవేశించలేవు; ఈశ్వరుడు స్పృహించిన అస్పృహిని ప్రేమించేంతవరకు నీ పూజ్యభావం పరిపూర్ణం కాదు.

यदा सन्तोषमाप्नोति सत्कार्येण असत्कार्येण क्लिश्यति
 तदैव हि भवेन्नरः सत्यं सत्यमीश्वरास्थितः ॥33॥

యదా సంతోషమాప్నోతి సత్కార్యేణ అసత్కార్యేణ క్లిష్యతి ।
 తదైవ హి భవేన్నరః సత్యమ్ సత్యమీశ్వరాస్థితః ॥33॥

నీవు నిర్దుహించే మంచి పని నీకు అనందాన్నిస్తే, నీ చెడు పని నీకు దుఃఖాన్ని కలిగిస్తే నీవు ఈశ్వరుని వట్ట సత్యపూరితంగా ఉన్నట్టు భావించుకోవాలి.

अन्नं यो ददाति बुभुक्षितेभ्यः पीडितानां भवति सहायकः
दुःखार्तान् समाश्लिष्यति तस्यैव ईशः प्रसीदति ॥34॥

అన్నమి యో దదాతి బుబుక్షితేభ్యః పీడితానామ్ భవతి సహాయకః ।
దుఃఖార్తాన్ సమాశ్లిష్యతి తస్యైవ ఈః ప్రసీదతి ॥34॥

నీవు చూపవలసిన దయానికి అనందం కలిగిస్తే, అకలిగిస్తే వారికి అన్నం పెంచితే, బాధలో ఉన్న వారికి సహాయం చేస్తే, విచారంలో ఉన్న వారికి సాంత్వనమిస్తే, అన్యాయం జరిగిన వారికి న్యాయం జరిగేలా ప్రయత్నిస్తే ఈశ్వరుడు సంతోషిస్తాడు.

क्षन्तव्याः सर्वजीवाद्या नापि शप्तव्या अरातयश्च ।
एवं ये मन्यन्ते तेषां प्रसीदति केशवः ॥35॥

క్షంతవ్యాః సర్వజీవాన్యో నాపి శప్తవ్యా అరాతయశ్చ ।
ఏవం యే మన్యంతే తేషామ్ ప్రసీదతి కేశవః ॥35॥

దయ చూపించు, ప్రత్యక్షుని చూపించడం అన్నీయే కేవలం సంతోషిస్తాడు.

यद् ददाति दक्षिणहस्तेन तन्न वामो विजानीयात्
एवं समाचरेत् बुध एष ईशानुशासनम् ॥36॥

యద్ దదాతి దక్షిణ హస్తేన తన్న వామో విజానీయాత్ ।
ఏవం సమాచరేత్ బుధ యేష ఈశానుశాసనమ్ ॥36॥

దక్షిణ హస్తం చేసి దక్షిణానం వామహస్తానికి తెలియకుండా ఉండేది ఉత్తమమైనది. అలా జరిగించు, అదే ఈశ్వరుడు ఆదేశించేది.

परत्र प्रयाते नरे कर्म च तस्य नूनं विरमति इहलोके ।
तथापि तस्य त्राण-दान-जानप्रसारणादि सुकृतस्य कीर्त्या
सुचिरं जीवति स हृदयेषु जनानां प्रीत्या च तमनुचरन्ति जनाः ॥
येन केन प्रकारेण को हि नाम नु जीवति ।
परेषामुपकारार्थं यज्जीवति स जीवति ॥37॥

వరత ప్రయాణే వసే కర్మ చ తస్య సూనమి విరమతి ఇహలోకే ।
 తదాపి తస్య శ్రాణ-దాస-జానప్రసారణాది సుకృతస్య కీర్త్య ।
 సుదివమ జీవతి ఏ హ్యపయేషు జనానామ్ ప్రీత్యా చ తమనువరంతి జనాః ॥
 ఏన కేవ ప్రకారేణ కో హి నామ సు జీవతి ।
 వసేషామనకార్యమ యశ్చవతి ఏ జీవతి ॥37॥

ఈశ్వరుని రాజ్యంలో ఒక మానవుడు మరణిస్తే, అంతటిలో అతను చేసిన కార్యకలాపాలు అంతమౌతాయి. అతని దాతృత్వ కార్యకలాపం కొనసాగుతుంది. అతని విజ్ఞాన వ్యాప్తి స్పృశికి సహాయకారిగానే ఉంటుంది. అతని దర్శనరాయణత్వం అతనికి అనుచరులను సమకూరుస్తుంది. వక్ష్య ఏవిధంగానైనా జీవించవచ్చు. కాని ఏవేడు యితరుల సంక్షేమం కొరకు జీవిస్తే అతడే వాస్తవంగా సత్కృతారితంగా జీవించినవాడు.

ईश्वरसृष्टौ जगति क्रोधद्वेषौ दूरतः परिहर ।
 यतो हि द्वावेतौ मनुष्याणां सुकृतं ग्रसतः निर्मूलयतद्वा
 यथा अगतिरिन्धनं दहति भस्मीभूतं करोति च ॥38॥

ఈశ్వరసృష్టౌ జగతి క్రోధద్వేషౌ దూరతః పరిహర ।
 యతో హి ద్వావేతౌ మనుష్యాణామ్ సుకృతమ్ గ్రసతః నిర్మూలయతక్చే ।
 యథా అగతిరిందనమ్ దహతి భస్మీభూతమ్ కరోతి చ ॥38॥

అనూయ, కోపము, అగ్ని అతనిపై దహించి, దహించినట్లు, మంచి సమలను దహించి, హరిస్తాయి కాబట్టి ఏవీ ఈశ్వరుని రాజ్యంలో వాటికి దూరంగా ఉండాలి.

माता तु सदा स्नेहार्द्रचित्ता नितरां सन्तान-वत्सला ।
 सादरं यथा क्रोडे गृह्णाति रुरुद्यमानं निजपुत्रम् ॥
 ईश्वरस्तु सदा भक्तवत्सलः करुणाघनविग्रहः ।
 आत्मनि गृह्णाति तथा भक्तस्यश्रद्धया कृतां स्तुतिम् ॥39॥

మాతా తు సదా స్నేహార్ద్రచిత్తా నితరామ్ సంతాన-వత్సలా ।
 సాదరమ్ యథా క్రోడే గృహ్ణాతి రురుద్యమానమ్ నిజపుత్రమ్ ॥
 ఈశ్వరస్త్వ సదా భక్తవత్సలాః కరుణాఘనవిగ్రహాః ।
 ఆత్మని గృహ్ణాతి తథా భక్తస్వశ్రద్ధయా కృతామ్ స్తుతిమ్ ॥39॥

ఎల్లప్పుడు పూర్తిగా వాళ్ళుల్యభారితంగా ఉండే తల్లి రోదించి తన కుమారుణ్ణి ప్రేమ పూర్వకంగా ఒడిలోకి తీసుకునే విధంగా దయామూర్తి, కాళ్ళత ప్రేమమూర్తి, ఈశ్వరుడు

తన భక్తులను అదరించి, వారి భక్తివ్యక్తమయ్యా తనను గురించి ప్రేమతో పాతినవారి మంత్రాలను అమోచిస్తాడు.

इन्द्रं मित्रं वरुणमगित्माहुरथो दिव्यः स सुपर्णो गरुत्मान् ।
एकं सद् विप्रा बहुधा वदन्त्यगितं यमं मातरिश्चानमाहुः ॥40॥

ఇంద్రమ్ మిత్రమ్ వరుణామగితమాహురతో దివ్యః స సుపర్ణో గరుత్మాన్ ।
ఏకమ్ సద్ విప్రా బహుధా వదన్త్యాగితమ్ యమమ్ మాతారిశ్చవమాహుః ॥40॥

ఇంద్రుడు, మిత్రుడు, వరుణుడు, అగ్ని, దివ్య గరుత్మంతుని గురించి మాట్లాడు, వారు అగ్ని, యముడు, మాతరిశ్చుడు మొదలైన వామాలలో ఋషులచే పలువందల ఒకే ఒక వాస్తవ ప్రతిబింబాలు.

उषाकाले अनुदये संध्यायां चास्तमिते रवौ देवं समुपासीत मन्दिरे ।
ध्यायमानद्वा तस्य महिमानं देवस्य सायुज्यं प्रार्थय समाजेन सह ॥41॥

ఉషాకాలే అనుదయే సంద్యాయాం చాస్తమితే రవౌ దేవమ్ సముపాసిత మందిరే ।
ధ్యాయమానశ్చ తస్య మహిమానమ్ దేవస్య సాయుజ్యమ్ ప్రార్థయ సమాజేన సహ

॥41॥

ప్రాతస్సంద్యాకాలపు అమృతఫలీయల్నను, సూర్యుడస్తమించిన తర్వాత సంద్యానమయంలోను, దేవాలయంలో సమాజ వర్ణులలో ప్రార్థనచేస్తూ, అయిన యుగస్సును గురించి ద్యానం చేస్తూ, దివ్యవృషుమనితో సంబంధం కలిగి ఉండు.

यस्यापि प्रेमातिशयमस्ति ईश्वरदर्शनायाचिरात् ।
ईश्वरस्यापि प्रेमातिशयं भवति स्वरूपप्रदर्शनाय तम् ॥42॥

యస్యాపి ప్రేమాతిశయమస్తి ఈశ్వరదర్శనాయాచిరాత్ ।
ఈశ్వరస్యాపి ప్రేమాతిశయమ్ భవతి స్వరూప-ప్రదర్శనాయ తమ్ ॥42॥

ఏవరు ఈశ్వరుణ్ణి కలుసుకోవాలని ఆరించుస్తూ, వారిని కలుసుకోవాలని ఈశ్వరుడు అభిలషిస్తాడు.

यत्र यत्रापि पृथिव्यां वर्तते विद्वान् भगवत्सेवकोत्तमः ।
ज्ञानान्वेषणाय गन्तव्यं तत्तत् स्थानं तीर्थभूतं पवित्रम् ॥43॥

యత్ర యత్రాపి పృథివ్యామ్ వర్తతే విద్వాన్ భగవత్-సేవకోత్తమః ।
జ్ఞానాన్వేషణాయ గన్తవ్యమ్ తత్తత్ స్థానమ్ తీర్థరూపమ్ పవిత్రమ్ ॥43॥

విజ్ఞానమంతుడైన వ్యక్తి ఈశ్వరుణ్ణి చక్కగా సేవిస్తాడు కాబట్టి, విజ్ఞాన కోదనలో
పండితుడైన వ్యక్తి ఉన్న భూతాగంలోని ఏమూలకైనా వెళ్ళు.

జ్ఞానమాహర, జ్ఞానవాన్ వే సదసద్వివేకమేతి ।
ऋतं च चरितुं शक्तुयान् मर्त्ये, गतिनिर्देशमाप्नुयात् च स्वर्गलोके ॥44॥

జ్ఞానమాహార, జ్ఞానవాన్ వై సదసద్ వివేకమేతి ।
దుశమ చ దరిశుమ నక్తుయాన్ మర్త్యే, గతినిర్దేశమాప్నుయాత్ చ స్వర్గలోకే ॥44॥

విజ్ఞానాన్ని సముపార్జించు: అది సాధించిన వానికి, మంచి, చెడును గుర్తించగలిగే
సామర్థ్యం లభిస్తుంది: భూమీద, స్వర్గంలోను సరియైన నిర్ణయాన్ని తీసుకోవటంలో అది
నీకు సహాయకారి అవుతుంది.

तिष्ठास्मिन् जगत्यां नलिनीदलगतजलबिन्दुवत्
वित्तं वर्धय, मा भव तदासक्तः
कथं त्वमिह ईश्वरेण प्रेरितो यदि न कर्तुं जगत् ऋद्धतरम् ! 45॥

తిష్ఠాస్మిన్ జగత్యామ్ నలినిదలగతజలబిందువత్ ।
విత్తమ్ వర్ధయ, మా భవ తదాసక్తః ।
కథమ్ త్వమిహ ఈశ్వరేణ ప్రేరితో యది న కర్తుమ్ జగత్ ఋద్ధతరమ్ ॥45॥

ప్రపంచంలో, తామరాకులపై నీటి చిందువులా మనుగడ కొనసాగించు: ఈశ్వరుడు,
యీ ప్రపంచాన్ని సంవత్సం చేయటానికి నిన్ను పంపించాడు కాబట్టి సంవేదను స్వీకరించు,
కాని దానిచట్ట అనుబంధం సేవించుకోవద్దు.

यदि भवति अन्विष्टं शाश्वतमानन्दम्,
भूमानन्दस्वरूपात् प्रार्थय आनन्दमश्नुते ध्रुवम् ॥46॥

యది భవతి అన్విష్టమ్ శాశ్వతమానందమ్ ।
భూమానందస్వరూపాత్ ప్రార్థయ ఆనందమశ్నుతే ధ్రువమ్ ॥46॥

ఈశ్వరానందం కొరకు కోరించే వ్యక్తి, ప్రార్థన ద్వారా, సర్వాంతర్యామియైన
దివ్యధ్రువునుండి దానిని పొందవచ్చు.

यस्याचाराः नीतिधर्मनियताद्भिन्नान्तनं च उत्तमं तत्त्वविकाशकरम्
 पितरौ तथाचार्याद्वा यस्मात् पूजा च सेवा च यथाविधि-प्राप्ताः
 यस्तु स्व-दोषाण् विशोधनाय स्वयमेव यतते सर्वदा
 स भवति ईश्वरस्य परमप्रेमप्रसादभाजनमिति न संशयम् ॥47॥

యస్యాచారాః నీతిధర్మనియతాద్భిన్నాంతనమ్ చ ఉత్తమమ్ తత్త్వవికాశకరమ్ ।
 పితరో తథాచార్యస్య యస్మాత్ పూజా చ సేవా చ యథావిధిప్రాప్తాః ।
 యస్త్యు స్వ-దోషాణ్ విశోధనాయ స్వయమేవ యతతే సర్వదా ।
 స భవతి-ఈశ్వరస్య పరమప్రేమప్రసాదభాజనమితి న సంశయమ్ ॥47॥

వీతినిశాస్త్రాలను పాటించి, వచ్చింతనను, గౌరవాన్ని, పెంపొందించుకొని,
 తల్లిదండ్రులకు, గురువులకు సేవచేస్తూ, తన దోషాలను దిద్దుకొనే వ్యక్తిని ఈశ్వరుడు
 ప్రేమిస్తాడు.

महत् वै सत्यं मधुमच्च, सत्ये स्थिते पापान्मुच्यते
 सत्याद् बलवत्तरो न कश्चादपि त्राता विद्यते भूतले ॥48॥

మహత్ వై సత్యమ్ మధుమచ్చ, సత్యే స్థితే పాపాన్ముచ్యతే ।
 సత్యాద్ బలవత్తరో న కష్ఠిదపి త్రాతా విద్యతే భూతలే ॥48॥

సత్యం ఉన్నతమైంది, మధురమైంది; సత్యం నిన్ను చెడునుంది విముక్తుణ్ణి చేస్తుంది.
 ఈ ప్రపంచంలో సత్యం కంటే బలమైన దక్షకుదినరూ లేదు.

मनो हि सर्वकरणानां ज्येष्ठं च श्रेष्ठं च ।
 मनःप्रभवा हि प्रवृत्तिराद्या चेष्टितानां कर्मणाम् ॥
 सर्वे भावपदार्थाद्वा मनस्येव प्रजायन्ते ॥49॥

మనో హి సర్వకరణానామ్ జ్యేష్ఠమ్ చ శ్రేష్ఠమ్ ।
 మనః ప్రభవా హి ప్రవృత్తిరాద్యా చేష్ఠితానామ్ కర్మణామ్ ॥
 సర్వే భావపదార్థాశ్చ మనస్యేవ ప్రజాయంతే ॥49॥

మనస్సి అన్ని కార్యకలాపాలకు అగ్రగామి; మనస్సి అన్ని జ్ఞానేంద్రియాలలో
 ఉన్నతమైంది, అన్ని భావనలు మనసులోనే ఉత్పన్నమౌతాయి.

ईश्वरस्य जीवानां हितार्थं य उत्सृज्यति जीवनं कर्म च
स भवतु प्रेमास्पदं सर्वजनानाम् ।

ईश्वरे तु संशयं यस्य स भवतु घृणाभाजनम् ॥50॥

ఉత్సరస్య జీవానాం హితార్థం య ఉత్సృజ్యతి జీవనమ్ కర్మ చ ।

స భవతు ప్రేమాస్పదమ్ సర్వజనానామ్ ।

ఉత్సరే తు సంశయమ్ యస్య స భవతు ఘృణాభాజనమ్ ॥50॥

తన జీవితాన్ని, కార్యకలాపాలను ఉక్తుడుని సృష్టికి అంకితం చేసే వ్యక్తిని (ప్రేమించుట) అయినను సందేహించే వ్యక్తిని ద్వేషించుడు.

ईश्वरे परलोके च यस्यास्ति दृढमतिः ।

तेन न कर्तव्यं हिंसनं प्रतिवेशिनं कायेन मनसा वापि ॥51॥

ఉత్సరే పరలోకే చ యస్యాస్తి దృఢమతిః ।

తేన న కర్తవ్యమ్ హింసనమ్ ప్రతివేశినమ్ కాయేన మనసా వాపి ॥51॥

ఉక్తుడుణ్ణి, ఇహలోకానంతర జీవితాన్ని విశ్వసించే వ్యక్తి, తన పొరుగు వ్యక్తిని, దౌతీకంగాను, మోచుకొంటాను గాయపరచకూడదు.

प्रतिवेशिनां कमपि क्षुधार्तं पश्यन् तमभुक्तं त्यक्त्वा
धार्मिको जनः स्वयं तु भुरिभोजनं कर्तुं न शक्नोति ॥52॥

ప్రతివేశినామ్ కమపి క్షుధార్తమ్ పశ్యన్ తమభుక్తమ్ త్యక్త్వా ।

ధార్మికో జనః స్వయమ్ తు భురిభోజనమ్ కర్తుమ్ న శక్నోతి ॥52॥

సజ్జనైన ధార్మిక వ్యక్తి పొరుగువారు అకలిగాని ఉండే, తన అకలిని తీర్చుకొనదు.

जिह्वा यस्य मर्मघातिनी निन्द्यवाक्-भाषणरता ।

यो भवति सदा परपीडन-शोषण-प्रवृत्तिमनस्कः ॥

धर्मानुष्ठानादपि न तस्य निष्कृतिः स्यात् कदाचन ।

न कुत्रापि तस्य हिताय प्रायश्चित्तोऽपि विधीयते ॥53॥

జిహ్వ యస్య మర్మఘాతిని నింద్యవాక్-భాషణరతా ।

యో భవతి సదా పరపీడన-శోషణ-ప్రవృత్తిమనస్కః ॥

ధర్మానుష్ఠానాదపి న తస్య నిష్కృతిః స్యాత్ కదాచన ।

న కుత్రాపి తస్య హితాయ ప్రాయశ్చిత్తేన విధీయతే ॥53॥

మనవలెనైన విరులను నిర్వహించటం, దుర్బాసలారే నాలుక తప్పిదానికి, బోపిడి మనవల్ల్యానికి ప్రాయశ్చిత్తంగా ఉపకరించదు.

प्राज्ञद्वा विचक्षणद्वा स एवास्ते संयता यस्येन्द्रियभोगवासना
यस्यास्ति च पारितोषिके विरक्तिः ॥

స వై మోహన్ధకారే నిమగ్నో అన్ధవదజ్ఞః ప్రచరతి సంసారే
యో భోగలాలసాపూర్ణే తాడితోఽపి క్షమాం యాచతే ఐశ్వరాన్మృషా ॥54॥

ప్రాజ్ఞులకు విచక్షణులకు ఏ యోవాస్తే నిమగ్నతా యుక్తిః ప్రాయశ్చిత్తం బోగవాసనా
యస్యాస్తి చ పారితోషికే విరక్తిః ॥

నే నై మోహాన్ధకారే నిమగ్నో అన్ధవదజ్ఞః ప్రచరతి సంసారే ।

యో బోగలాలసాపూర్ణతే తాడితోపి క్షమామి యాచతే ఉశ్వరాన్మృషా ॥54॥

తన కారీరక వాంఛలను నియంత్రించుకొని బహుమతులను తిరస్కరించే వ్యక్తి ఏదేవంతుడు, బ్రాహ్మి, కామప్రవృత్తిని కొనసాగిస్తూ, తననుక్షమించమని నిరుపయోగంగా ప్రార్థన చేసే వ్యక్తి అబ్రాహ్మి.

कुतश्चाद् देशादागतं वा काचन जनजातिजातं वा
ईश्वरादभयप्रार्थिनं शरणार्थिनमाश्रयं प्रदेयं मंगलं च विधेयम् ॥55॥

కుతశ్చిద్ దేశాదాగతమ్ వా కాచన జనజాతిజాతమ్ వా ।

ఐశ్వరాదభయప్రార్థినమ్ శరణార్థినమాశ్రయమ్ । ప్రదేయమ్ మంగళమ్ చ విధేయమ్ ॥55॥

ప్రపంచంలోని ఏ బాగానికి చెందిన వ్యక్తి అయినా, ఏ తెగకు చెందిన వ్యక్తి అయినా భయం కలబడి భగవంతుని రక్షణనర్థించి, కరణు వేదినబైతే వాటిని పెర్చరది, అతను మరక్షితంగాను, దూరటను పొందినట్లు బావించే విధంగా అతనికి మేలు చేయండి.

ईश्वरे केवलं भयं कुर्वाणः सर्वापदि विपदि चैव
न कस्मादपरात् स बिभेति निर्भयं जीवतीति ध्रुवम् ॥56॥

ఐశ్వరే కేవలమ్ భయమ్ కుర్వాణః సర్వాపది విపది చైవ ।

న కస్మాదపరాత్ స విభేతి నిర్భయమ్ జీవతీతి ద్భ్రువమ్ ॥56॥

భగవంతుని కొట్టినకే భయపడే వ్యక్తి మరెవరికీ భయపడదు: ఎలాంటి విపత్తుకు, ప్రమాదానికి భయపడడు.

अतिप्राकृतक्रियासिद्धाद्वा ईश्वरस्य मांगल्यवार्त्तावहाद्वा केवलम् ।
 ते च श्रद्धार्हास्तथापि उपास्यस्तु एक एवाद्वितीयः परमेश्वरः ॥57॥

అతిప్రకృతక్రియాసిద్ధాద్వా ఈశ్వరస్య మాంగళ్యవార్తావహాద్వా కేవలమ్ ।

తే చ శ్రద్ధార్హాస్తథాపి ఉపాస్యస్తు యేక యోవాద్వితీయః పరమేశ్వరః ॥57॥

ఈశ్వరుని మంచి వార్తల వార్తావారులే అద్భుతాలు చేయగల వ్యక్తులు. వారిని గౌరవించారు. కాని పూజించడం ఏకైక మహోన్నత వ్యక్తి అయిన పరమేశ్వరునికి మాత్రమే పరిమితం చేయాలి.

विभवे सति तु यो नृशंसो विधिं विहाय चरति जीवनम् ।
 अन्यायवृत्तद्वा भिक्षामाददाति तं प्रति ईश्वरो भवति पराङ्मुखः ॥58॥

విభవే సతి తు యో నృశంసో విధిమ్ విహాయ చరతి జీవనమ్ ।

అన్యాయవృత్తద్వా భిక్షామాదదాతి తమ్ ప్రతి ఈశ్వరో భవతి పరాన్ముఖః ॥58॥

నిర్ణయుడైన వ్యక్తి నుండి, వైతిక నియమాలను అలక్ష్యం చేస్తూ జీవించే వ్యక్తి నుండి, యితరులకు పాప కలుగజేసే వ్యక్తి నుండి, సంపన్నుడైనప్పటికీ, తిర్రాటన చేసే మనస్తత్వం గల వ్యక్తి నుండి ఈశ్వరుడు తనను తాను ఉపసంహరించుకొంటాడు.

क्लान्तानां हृदयं य आलादयति आत्तीनां क्लेशं च ।
 यो दूरीकरोति स स्वर्गस्य लभते राजमार्गम् ॥59॥

క్లాంతానామ్ హృదయమ్ య ఆలాదయతి ఆత్మానామ్ క్లేశం చ ।

యో దూరీకరోతి స స్వర్గస్య లభతే రాజమార్గమ్ ॥59॥

అలసిన వారి హృదయాలకు అనందాన్ని కలుగజేసి, భారాలను అనుభవించే వారి క్షేణాలను తొలగించే వ్యక్తికి స్వర్గానికి దగ్గరి దారి లభిస్తుంది.

यः समर्थयते विश्वस्तानाआत्तीनां च सहायकः ।
 स पश्येत् स्वर्गद्वारमपावृतमीश्वरमपि सहायकम् ॥60॥

యః సమర్థయతే విశ్వస్తానాన్ ఆత్మానామ్ చ సహాయకః ।

స పశ్యేత్ స్వర్గద్వారమపావృతమీశ్వరమపి సహాయకమ్ ॥60॥

ఈశ్వరుని విశ్వసించే వారికి, అనక్క క సమయాల్లో సహాయం వచ్చే వ్యక్తికి, అణగారిన

చాక్షుకు పాపం చేసే వ్యక్తికి, ఈశ్వరుడు స్వప్నవ్యూహముఖంలో సహాయం చేస్తాడు.

पृष्ठघातो व्यभिचारादपि भयंकरः । ईश्वरः पृष्ठघातिनं
तावन् न क्षमते यावदेवाहतस्य क्षमामसौ न लभेत ॥61॥

స్వప్నమూలో వ్యధిచారాదుల దయంకరం : ఈశ్వరుడు స్వప్నమూలినను :
తావన్ న క్షమతే యావదేవాహతస్య క్షమామసౌ న లభతే ॥61॥

చాక్షులు చెప్పడం వ్యధిచారం కంటే కొంచెయింపైంది. చాక్షుల వల్ల చాతవద్ద వ్యక్తి క్షమించేంత వరకు ఈశ్వరుడు చాక్షులను క్షమించడు.

यस्तु नाचरति भैक्ष्यं परिश्रमेण तु अर्जयति
स्वजीविकां पुरुषस्य तस्य ईश्वरः प्रसीदति ॥62॥

యస్టు నాచరతి భైక్ష్యమ్ పరిశ్రమేణ తు అర్జయతి :
స్వజీవికామ్ పురుషస్య తస్య ఈశ్వరుః ప్రసీదతి ॥62॥

విజ్ఞానవలో కాకుండా, తన శ్రమతో జీవనోపాధిని సంపాదించుకొనే వ్యక్తి వల్ల ఈశ్వరుడు కరుణాహారితంగా ఉంటాడు.

यो ददाति अन्नं स्वजनाय स तवानुगत्यमर्हति
विरोधं तेन सह क्रियते चेत् ईश्वरो भवति विरक्तः ॥63॥

యో దదాతి అన్నమ్ స్వజనాయ స తవానుగత్యమర్హతి :
విరోధమ్ తేన సహ క్రియతే చేత్ ఈశ్వరో భవతి విరక్తః ॥63॥

నీ కుటుంబానికి అపారాస్థివై వ్యక్తి నీ విశ్వాసానికి పోతారు: అతనికి వ్యతిరేకంగా తిరుగుబాటు చేయటం ఈశ్వరునికి చికాకు కలిగిస్తుంది.

धनवान् पश्यतु धनवत्तरमुत्तरोत्तरम् ।
दरिद्रोऽपि पश्यतु दरिद्रतरमधः क्रमम् ।
एवमेव विचार्य तारतम्येन ईश्वर-प्रसादम् ॥64॥

ధనవాన్ పశ్యతు ధనవత్తరముత్తరోత్తరమ్ :
దరిద్రోఽపి పశ్యతు దరిద్రతరమధః క్రమమ్ :
ఏవమేవ విచార్యమ్ తారతమ్యేన ఈశ్వర-ప్రసాదమ్ ॥64॥

సంపన్నుడు తనకంటే ఉన్నటువలెపు యున్న పొరించాలి: పేదవాడు తనకంటే పేదరికంలో ఉన్న వ్యక్తిని పరిశీలించాలి: అలాగే ఈశ్వరుని కరుణ విశిష్టంగా నిర్ణయించబడాలి.

కామీ ఇन्द्रियदासोऽस्ति कामभोगलालसा नीचत्वं नयति ।
 तिष्ठ जगति पद्मपत्रमिवांभसा। एतद्वै ईश्वरानुशासनम् ॥65॥

కామి యింద్రియదాసోఽస్తి కామభోగలాలసా నీచత్వమ్ నయతి ।
 తిష్ఠ జగతి పద్మపత్రమివాంభసా ఏతద్వై ఈశ్వరానుశాసనమ్ ॥65॥

అధిక యింద్రియలోలుడు తన కామానికి బానిసి. అసందానైష్ఠిక హింసకరమైంది. ఈశ్వరుడు మానవుణ్ణి పద్మదళాలవలె (నీరు పరివేష్టించి ఉన్నా తదవకుండా ఉండటం) ఉండాలని వినోదించాడు.

विषयसुखत्यागं वा समाजं प्रति यत् कर्तव्यम्
 तत् त्यागं नैव त्यागमीश्वरप्रीणितम्
 कामपाश-विमोचनमिति त्यागमीश्वरसम्मतम् ॥66॥

విషయసుఖత్యాగమ్ వా సమాజమ్ ప్రతి యత్ కర్తవ్యమ్ ।
 తత్ త్యాగమ్ నైవ త్యాగమీశ్వరప్రీణితమ్ ।
 కామపాశ-విమోచనమితి త్యాగమీశ్వరసమ్మతమ్ ॥66॥

లోలిక సుఖాలకు దూరంగా ఉండటము, సామాజిక బాధ్యతలను పరిత్యజించటం ఈశ్వరునికి ప్రయమైనవి కావు. అయిన, వ్యక్తిని బాంధ సుంది విముక్తమైతేనే మెచ్చుకొంటాడు.

सत्यं यस्य ब्रतोपवासम् सन्तोषम् तीर्थभूतम् ।
 दिव्यज्ञानं ध्यानं च यज्ञस्वरूपम् ॥
 दया च प्रतिमा यस्य क्षमा वै जपमाला ।
 तस्य प्रसीदति ईश्वरः पुरतो नित्यम् ॥67॥

సత్యమ్ యస్య బ్రతోపవాసమ్ సంతోషమ్ తీర్థభూతమ్ ।
 దివ్యజ్ఞానమ్ ధ్యానమ్ చ యజ్ఞ స్వరూపమ్ ॥
 దయా చ ప్రతిమా యస్య క్షమా వై జపమాలా ।
 తస్య ప్రసీదతి ఈశ్వరః పురతో నిత్యమ్ ॥67॥

ఏవయ ఏత్యావ్వి తమ ఉపవాచదీక్షగాను, తృప్తిని వారి తీర్థయాత్రాస్థలంగాను, దివ్యజ్ఞానం, ద్యానం, శిష్యాచారస్థానంగాను, కారుణ్యావ్వి ప్రతిమ వలెను, క్రమాగుణావ్వి జపమాలగాను రూపొందించుకొంటారో వారే ఈశ్వరకృపకు ప్రథమగణులు.

हिंसनात् स्तेयादनृतात् विरतो भव । एष ईश्वरादेशः ॥68॥

హింసవారే స్తేయాదన్యూతారే విరతో భవ । ఏష ఈశ్వరాదేశః 68॥
పాత్యకు, దొంగతనానికి, అబద్ధం అడటానికి దూరంగా ఉంచాలని ఈశ్వరుడు నిన్ను ఆదేశిస్తున్నాడు.

ईश्वरं मा दूषय। स्वयं विचारय ।
स्वकृत-पापप्रजातं वै सर्वं तव दुःखभोगम् ॥69॥

ఈశ్వరమే మా దూషయ । స్వయం విచారయ ।
స్వకృత-పాపప్రజాతమే వై సర్వమే తవ దుఃఖభోగమ్ 69॥
ఈశ్వరుని పట్ల దోషారోపణ చేయవద్దు; నీవు చేసిన పాపాల వల్ల బాధలకు పాత్రుడవకాలో నీవే విచారించుకో.

ईश्वरं न दूषय यदि तव वारिणा परिपूरितो दीपो अन्धकारं न दूरीकरोति
यदि वा विनष्टेन्धनेनागित्प्रज्वलनस्य प्रचेष्टा विफला भवति ॥70॥

ఈశ్వరమే న దూషయ యది తవ వారిణా పరిపూరితో దీపా అంధకారమే న దూరీకరోతి ।
యది వా వినష్టేన్ధనేనాగితప్రజ్వలనస్య ప్రచేష్టా విఫలా భవతి 70॥
నీదితో నింపిన దీపం అంధకారాన్ని పారదోలని పక్షంలోను లేక నీవు కుల్గిన కాయ్యుతో మంట చేయాలని ప్రయత్నించి విఫలమైన పక్షంలోను ఈశ్వరుని పట్ల దోషారోపణ చేయవద్దు.

यावत् तृष्णा स्थिता नृषु संसारसुखभोगस्य
तावद् वृथा तपस्वार्या ईश्वरलाभाय यदि वा कृता ॥71॥

యావత్ తృష్ణా స్థితా నృషు సంసారసుఖభోగస్య ।
తావద్ వృథా తపస్వార్యా ఈశ్వర లాభాయ యది వా కృతా 71॥
ఆత్మ భౌతిక సుఖాల పట్ల లాలస వదుతున్నంత వరకు ఈశ్వర సేవణ కొరకా నేవయించుకోవటం (కష్టపెట్టుకోవటం) వృథా.

प्राणरक्षार्थमावश्यकीयद्रव्यजातस्य भोगम् न तु पापम् ।
 शारीरं स्वास्थ्यरक्षणं सदैव कर्तव्यं धर्मसाधनार्थम् ॥
 तेन वै वर्तते प्रोज्ज्वलः प्रज्ञाप्रदीपः साध्यते चाघकृत्प्रतिरोधम्

॥72॥

ప్రాణరక్షణార్థమావశ్యకీయద్రవ్యజాతస్య భోగమ్ న తు పాపమ్ ।
 శరీరమ్ స్వాస్థ్యరక్షణమ్ సదైవ కర్తవ్యమ్ ధర్మసాధనార్థమ్ ॥
 తేన వై వర్తతే ప్రొజ్జ్వలః ప్రజ్ఞాప్రదీపః సాధ్యతే చాఘకృతప్రతిరోధమ్ ॥72॥

జీవితావసరాలను తీర్చుకోవటం దుష్కర్మకాదు. శరీరాన్ని ఆరోగ్యవంతంగా కాపాడుకోవటం ఏదీ; అలాకాని పక్షంలో వ్యక్తి జ్ఞానబోధించి ప్రణాళివంతంగా వెరిగిలా చేయలేదు, దుష్కర్మాలు చేసి వ్యక్తిని ప్రతిఘటించలేదు.

బोधे वा चिन्तायां कर्मणि वाचि वा
 जीविकार्जने वा चेष्टायां शुद्धिलक्षणा स्यात्
 सफला प्रार्थना कृता या ईश्वरसकाशम् ॥73॥

లోకే వా చింతాయామ్ కర్మణి వాచి వా ।
 జీవికార్జనే వా చేష్టాయామ్ శుద్ధిలక్షణా శ్యాత్ ।
 సఫలా ప్రార్థనా కృతా యా ఈశ్వరసకాశమ్ ॥73॥

తత్వమును గురించి ప్రార్థన చేయటం వల్ల, అవగాహన, అలోచన, వాగ్యవయాలలోను, కార్యకలాపాలు, జీవనోపాధి, ప్రయత్నంలోను స్వచ్ఛమైన ఫలాలు లభిస్తాయి.

मत्स्यमांसवर्जनं दिगम्बरत्वं वा मस्तकमुण्डनं
 कर्दमालिप्ताङ्गं वाग्निहोत्रादिकं चैतानि
 कानिचित् कर्माणि मोहग्रस्तं न विशुद्धं कुर्वन्ति ॥74॥

మత్స్యమాంసవర్జనమ్ దిగంబరత్వమ్ వా మస్తకముండనమ్ ।
 కర్దమాలిప్తాంగమ్ వాగ్నిహోత్రాదికమ్ చైతాని ।
 కానిచిత్ కర్మాణి మోహాగ్రస్థమ్ న విశుద్ధమ్ కుర్వన్తి ॥74॥

చేపలు, మాంసాన్ని విసర్జించటం కాని, ఏవేదంగా ఉండటంకాని, శరీరముండనం కాని, శరీరానికి బురద పూసుకోవటం కాని, అగ్నిహోత్రాదికాలు చేయటం కాని వ్యక్తిని ప్రపంచ సుండి దూరం చేయలేవు.

स एव विश्वासवान् यस्य वाचनं कर्म च
निरापदमिति मन्यन्ते भगवत्-प्रजावर्गाः ॥75॥

నే ఏవ విశ్వాసవాన్ యస్య వాచనమ్ కర్మ చ ।

నిరాపదమితి మన్యంతే భగవత్-ప్రజావర్గాః ॥75॥

ఏవని మాటలు, చేతల వల్ల తత్తురుని స్పష్ట మిరక్షితంగా ఉంటుందో అతడే విశ్వాసపాత్రుడు.

ये तु ईश्वर-कर्तृत्वे संशयन्ति कापुरुषाः
ते निकृष्टाः शत्रवद्वा ईश्वरस्य, तेषां महती विनष्टिः ॥76॥

ఏ తు ఈశ్వరకర్తృత్వే సంశయంతి కాపురుషాః ।

తే నీకృష్టాః శత్రవస్య, ఈశ్వరస్య, తేషామ్ మహతీ వినష్టః ॥76॥

తత్తురేభ్యమ సంశయించేవారు తత్తురునికి గొప్ప క్షయపులు. వారు పెద్ద వివాదానికి గురౌతారు.

सत्यमेव वाचम् वदेत् प्रतिज्ञातं निर्वाहयेत् ।
न्यस्तदायं सम्पादयेत् मलिनवासनां च परित्यजेत् ॥77॥

సత్యమేవ వాచమ్ వదేత్ ప్రతిజ్ఞాతమ్ నిర్వాహయేత్ ।

న్యస్తదాయమ్ సంపాదయేత్ మలినవాసనామ్ చ పరిత్యజేత్ ॥77॥

సత్యాన్ని పలుకు, వాగ్దానం చేస్తే నిర్వహించు, విశ్వాసాన్ని నిలుపుకో. అపవిత్రమైన కోరికలు కలిగి ఉండవద్దు.

यावती स्नेहशीला माता सन्तानं प्रति भवति
तदधिको दयामयो भगवान् स्वयंसृष्टान् प्रजान् प्रति ॥
हिंसनं नाहति प्रजानां यदि तन्न भवति चानिवार्यं
खाद्यसंग्रहार्थं वा आत्मसंरक्षणार्थमपरिहार्यम् ॥78॥

యావతీ స్నేహశీలా మాతా సంతానమ్ ప్రతి భవతి ।

తదధికో దయామయో భగవాన్ స్వయమ్సృష్టాన్ ప్రజాన్ ప్రతి ॥

హింసనమ్ నాహతి ప్రజానామ్ యది తన్న భవతి చానివార్యమ్ ।

ఖ్యాద్యసంగ్రహార్థం వా ఆత్మసంరక్షణార్థమపరిహార్యమ్ ॥ 78 ॥

తాను స్పృహించిన కష్టాల వల్ల తీర్పును దయ, పనిచేసి వల్ల తర్హికి ఉండే ప్రేమకన్న అధికం. అహారం కొరకు పూర్తిగా అవసరం కాని పక్షంలోను లేక అత్యంతగా కొరకు అవసరం కాని పక్షంలోను తీర్పును స్పృహించిన వాటిలో దేనినీ నాశనం చేయవచ్చు.

मनो यस्य पवित्रम् वासना च सुसंयता ।
 श्लोकोच्चाराद्वा मधुस्वनाः स एव भवितुमर्हति
 प्रार्थनायां पुरोहितो यजमानेभ्यो बहुदत्तदक्षिणः ॥
 कवोष्णमृदुवाक् वै स द्रावणे तु भवति शक्तः ।
 यावदेव भ्रान्तिं श्रावकानां वा कुमतिं च तेषाम् ॥79॥

మనో యస్య పవిత్రమ్ వాసనా చ సుసంయతా ।
 శ్లోకోచ్చారాద్ వా మధుస్వనాః స యేవ భవతుమర్హతి ।
 ప్రార్థనాయాం పురోహితో యజమానేభ్యో బహుదత్తదక్షిణః ॥
 కవోష్ణమృదువాక్ వై స ద్రావణే తు భవతి శక్తః ।
 యావదేవ భ్రాంతిమ్ శ్రావకానామ్ వా కుమతిం చ తేషామ్ ॥79॥

పవిత్రమైన మనస్సు, వాందా నియంత్రణ కలిగిఉండి, శ్లోకాలను శ్రావ్యంగా గానం చేయగల వ్యక్తి ఎవరైనా పురోహితునిగా (గురువు) ప్రార్థనను నిర్వహించవచ్చు; అతనికి ఉపకారులు సమ్మర్పిగా కానుక లివ్వవచ్చు, పురోహితుడు దయాపూరితంగా, శ్రోతల పొరపాట్ల వల్ల కవితకరం చూపుతూ మన్నితంగాను, అదరణలోను మాట్లాడితే శ్రోతల మనస్సులో ఎలాంటి దురతిప్రాయమున్నా తొలగిపోతుంది.

विद्वत्पराणां भाषणश्रवणं चान्यान्
 विज्ञानतत्त्वप्रवृद्धकरणमुच्यते च
 धर्मकर्मानुष्ठानतुल्यं वा तदधिकवरदम् ॥80॥

విద్యుత్పరాణానాం భాషణశ్రవణమ్ చాన్యాన్ ।
 విజ్ఞానతత్వప్రవృద్ధకరణముచ్యతే చ ।
 ధర్మకర్మానుష్ఠానతుల్యమ్ వా తదధిక వరదమ్ ॥80॥

విద్యుంతుల మాటలు వివేచనం, యితరులకు విజ్ఞాన శాస్త్ర పాఠాలను గరవటం మతపరమైన సాధనలకు సమానం లేదా వాటికంటే ప్రయోజకరం.

मनीषिणां मसिविन्दुद्वा वीराणां रक्तविन्दवः
उभयोऽपि पवित्रौ च अमृतोपमावुच्यते ॥81॥

మనీషిణామ మసవిందుద్వ వీరాణామ రక్తవిందవః ।
ఉభయోపి పవిత్రౌ చ అమృతోపమావుచ్యతే ॥81॥

విద్వాంసుల సదా వీరోచిత మృతవీరుల రక్తమంత వపిత్రమని చెప్పబడింది.

‘सुखी भव ईश्वरप्रसादात्’-एवमुवाच्य मित्रमभिनन्द्येत् ।
स यदि साहाय्यं याचते तत् पार्श्वे स्थितो भव सर्वसम्पत् सह ॥82॥

‘సుఖీ భవ ఈశ్వరప్రసాదాత్’ - ఎవమువాచ్య మిత్రమభినంద్యేత్ ।
స యది సాహాయ్యమ్ యాచతే తత్ పార్శ్వే స్థితో భవ సర్వసంపత్ సహ ॥82॥

స్నేహాతునికి అధివాదనలు తెలుపుతున్నప్పుడు అతనికి ఈశ్వరుని దయాగుణాన్ని గుర్తు చేయాలి. ఏ స్నేహాతునికి ఏ సహాయం అవసరమైతే, ఏ వనరులన్నీ వినియోగించి అతనికి అండగా నిలలడు.

ईश्वरः स्वयंशुक्रः स्निह्यति पवित्रजनमसंशयम् ।
दिवा उपोष्य नक्तं पावनं पङ्क्तिभोजनं स्वजनैः सह
एवं यस्तु पौर्णमासमाचरति तस्य वै ईश्वरः प्रसीदति ॥83॥

ఈశ్వరః స్వయంశుక్రః స్నిహ్యతి పవిత్రజనమసంశయమ్ ।
దివా ఉపోష్య నక్తమ్ పావనమ్ పంక్తి భోజనమ్ స్వజనైః సహ ।
ఏవమ్ యస్తృ పౌర్ణమాసమాచరతి తస్య వై ఈశ్వరః ప్రసీదతి ॥83॥

ఈశ్వరుడు వచ్చితుడు, వచ్చితులను ప్రేమిస్తాడు. దీర్ఘమే రోజు పగలు ఉపవాసం చేసి, ఆ రాత్రి వెచ్చిలలో సమాజసభలలో ఎందు జరుపుకొంటే ఈశ్వరుడు ఏ పాపాలను క్షమన చేసే విషయంలో ప్రసన్నుడౌతాడు.

ईश्वरसृष्टेषु जीवेषु यो दयावान् तं प्रति ईश्वरोऽपि दयावान् ।
पशुवधद्वोदनिवार्यम् तर्हि तान् स्वल्पतमा पीडा भीतिद्वा देया ॥
एष ईश्वरादेशः ॥84॥

ఈశ్వరసృష్టేషు జీవేషు యో దయావాన్ తమ్ ప్రతి ఈశ్వరోపి దయావాన్ ।
పశువధద్వోదనివార్యమ్ తర్హి తాన్ స్వల్పతమా పీడా భీతిక్వ చేయా ॥
ఏష ఈశ్వరాదేశః ॥84॥

ఏవడు తాళ్ళుడు స్పృష్టించిన జీవుల వట్ల కరుణాపూరితంగా ఉంటాడో, అతని వట్ల తాళ్ళుడు దయచూపుతాడు. ఏ జంతువునైనా దంపవలసివస్తే ఆ ప్రాణియలో బాధ, దయము అతిస్వల్పంగా ఉంటారీ అని తాళ్ళుడు అభ్యసించాడు.

आस्तिको न व्यभिचारी स्यात् परदारं नाभिगच्छेत् ।
न वदेत् प्रतिषिद्धं च सदा सत्ये स्थितो भवेत् ॥85॥

అస్తికో న వ్యభిచారి శ్యాత్ పరదారమ్ నాభిగచ్ఛేత్ ।
న వదేత్ ప్రతిషిద్ధమ్ చ సదా సత్యే స్థితో భవేత్ ॥85॥

తాళ్ళుడు అనుచరులు వ్యతిచరించకూడదు. వాళ్ళు యితరుల భార్యను వాంఛించకూడదు; నిషిద్ధమైన మాటలను ఉచ్చరించకూడదు; సత్యం విషయంలో స్థిరంగా ఉంటారీ.

पशवद्वा भगवत्-सृष्टाः । तान् प्रति सदयो भव ।
यतस्ते च मानुषीवाक्वाचने अशक्ताः ॥
क्षुधार्तेभ्यो तृष्णार्तेभ्यद्वा खाद्यं पेयं च दीयताम् ।
ते नैव प्राप्तक्लमाः प्रपीडिताद्वा भवन्तु ॥86॥

పశవళ్ళు భగవత్-సృష్టాః తాన్ ప్రతి సదయో భవ ।
యతస్తే చ మానుషీవాక్యచనే అశక్తాః ॥
క్షుధార్తేభ్యో తృష్ణార్తేభ్యళ్ళు ఖాద్యమ్ పేయమ్ చ దీయతామ్ ।
తే నైవ ప్రాప్తక్లమాః ప్రపీడితాళ్ళు భవన్తు ॥86॥

తాళ్ళుడు స్పృష్టించిన జంతువులు మాట్లాడలేవు కాబట్టి వాటి వట్ల కరుణాపూరితంగా ఉండు. అకలిగొన్న వాటికి ఆహారం యివ్వడం, దాహం గొన్నవాటికి నీరు యివ్వడం.

श्रावकस्य बोधशक्तिं विभाव्य वक्तुमर्हति वाचम् ।
एषा वै भगवदिच्छा । सर्वविषये युगपदालोच्यमाने
न कश्चाद् विषयो न कस्यापि बोधं गम्यते । भ्रान्तिरेव जायते च ॥87॥

శ్రావకస్య బోధశక్తిమ్ విభావ్య వక్తుమర్హతి వాచమ్ ।
ఏషా వై భగవదిచ్ఛా । సర్వవిషయే యుగపదాలోచ్యమానే ।
నా కశ్చిద్ విషయో న కస్యపి బోధమ్ గమ్యతే । భ్రాంతిరేవ జాయతే చ ॥87॥

మావచ్చుడు యితరులలో మాట్లాడేటప్పుడు ప్రోతల మానసిక శక్తికి అనుగుణంగా మాట్లాడాలి. అన్ని విషయాలు అందరిలో చర్చిస్తే, విషయాన్ని పొరపాటుగా అర్థం చేసుకోవటం జరుగుతుంది, తప్ప జరుగుతుంది.

अन्नं देहि क्षुधार्ताय शुक्षुषस्वातुरं जनम् ।
कद्मिादन्यायेनाबद्धज्ञोत् कुरु तस्य बन्धनमोचनम् ॥88॥

అన్నము దేహా శుభ్రాత్మాయ సుశుభ్రస్వాతురమ్ జనమ్ ।
కద్మిదన్యాయేనాబద్ధజ్ఞోత్ కురు తస్య బన్ధనమోచనమ్ ॥88॥

అకలిగొన్న వారికి ఆహారం పెట్టు, రోగులను సందర్శించు, అవ్యాయంగా బంధించబడితే అతణ్ణి విడిపించు.

सहचराः पापकर्त्तारोऽपि यदि साहाय्यमुपयाचन्ते
पापान्निवार्य तान् कुरुष्व पापविरतान् ॥89॥

సహచరాః పాపకర్తారోపి యది సాహాయ్యముపయాచంతే ।
పాపాన్నివార్య తాన్ కురుస్వ పాపవీరతాన్ ॥89॥

నీ సహచరులు పాపాలైనప్పటికీ వారికి సాయపడు, పాపని పాపం నుండి నిరోధిస్తూ, అతనికి సాయపడు.

यो योग्यो यः समर्थद्वा करोति कर्म च आत्मनो
परस्य च, तत्सहायः प्रसन्नद्वा स्वयं भवति ईश्वरः ॥90॥

యో యోగ్యో యః సమర్థద్వో కరోతి కర్మ చ ఆత్మనో ।
పరస్య చ, తత్ సహాయః ప్రసన్నద్వో స్వయమ్ భవతి ఈశ్వరః ॥90॥

శక్తి సామర్థ్యాలు, అర్హతలున్న వ్యక్తి తన కొరకు, యితరుల కొరకు వని చేయాలి. తోడ్పరుడు అలాంటి వ్యక్తి వట్ట సహాయకారిగాను, కరుణాపూరితంగాను ఉంటాడు.

ईश्वरलाभाय आत्मानं विद्धि
प्रतिजनस्य ज्ञानाहरणमवश्यं करणीयम् ॥91॥

ఈశ్వరలాభాయ ఆత్మానమ్ విద్ధి ।
ప్రతిజనస్య జ్ఞానాహరణమవశ్యమ్ కరణీయమ్ ॥91॥

తల్లయ్య తిలుసుకోవటానికి వస్తు నీవు తిలుసుకో. వివాద సముదాహరణ ప్రతి మానవుని విరుద్ధ కర్మం.

నారి तु समादरणीया । एष ईश्वरादेशः ।
 सा वै भवति माता च कन्या च भगिनी वा ।
 तां प्रति यत् कर्त्तव्यं तदकरणं नरकं नयति ॥92॥

నారీ తు సమాదరణీయా । ఐష ఐశ్వరాదేశః ।

సా వై భవతి మాతా చ కన్యా చ భగిని వా ।

తామ ప్రతి యత్ కర్తవ్యమ్ తదకరణమ్ నరకమ్ నయతి ॥92॥

స్త్రీలు, పితు తల్లులు, కుమార్తెలు, తోబుట్టువులు కాబట్టి వారిని సమాదరించాలని తల్లయకు ఆదేశించారు. స్త్రీల పట్ల నీ బాధ్యతలను విస్మరించటం వల్ల నరకమార్గం తెరవబడుతుంది.

प्रतिदानं वा पुनर्लाभमिच्छन् न कुरुस्व किमपि दानम्
 एवमनिच्छन्नपि लभेतु पुण्यं जगदपिच भवति तव मित्रम् ॥93॥

ప్రతిదానమ్ వ పునర్లాభమిచ్ఛన్ న కురుస్వ కిమపి దానమ్ ।

ఎవమనిచ్ఛస్తివ లభేత్తు పుణ్యమ్ జగదపిచ భవతి తవ మిత్రమ్ ॥93॥

నీవు ఏదైనా దానం చేస్తే, దానిని తిరిగి దానాన్ని ఆశించకుండా లేక నీవు దానం చేసిన దానిని తిరిగి పొందానో వాంఛ లేకుండా దానం చేయాలి. ఆ విధంగా నీవు పుణ్యాన్ని పొందుతావు. నీవు కోరుకోవచ్చిరికీ ప్రపంచం కూడా నీ ప్రిహతునిగా రూపొందుతుంది.

समुत्पन्ने विवादे तु विचारात् प्रागेव श्रोतव्यम्
 उभयपक्षस्य वक्तव्यं यतो विस्पष्टं भवति तथ्यमवितथम् ॥94॥

సముత్పన్నే వివారే తు విచారాత్ ప్రాగేవ శ్రోతవ్యమ్ ।

ఉభయపక్షస్య వక్తవ్యమ్ యతో విస్పష్టం భవతి తథ్యమవితథమ్ ॥94॥

రెండు వర్గాలు వివాద సరిష్కారానికి నీ దగ్గరకు వస్తే, పితు బాధనం స్పష్టం కావటం తదితం కాబట్టి యిరువర్గాల వాదనలు వినకముందే నిర్ణయానికి రావాలి.

यो जीवान् द्रुह्यति तेषामनिष्टं करोति च
 सर्वजीवेषु यस्य मैत्रीभावना च नास्ति,
 पतितः स समाजच्युतिमर्हति ॥95॥

యొ జీవాన్ ద్రుహ్యతి తేషామనిష్టమ్ కరోతి చ ।
 సర్వజీవేషు యస్య మైత్రీభావనా చ నాస్తి ।
 పతితః స సమాజచ్యుతిమర్హతి ॥95॥

ప్రాణం ఉన్న జీవులకు హాని చేసే, గాయచరిచే వ్యక్తిని, సానుభూతి లేనివానిని
 నెంచు బహిష్కృతినిగా పరిగణించాలి.

शौर्यं तु जगद्-विजयक्षमं जीवने च सुप्रतिष्ठा
 कृतिषु च कीर्तिमेतत् सर्वमीश्वरानुग्रहे पूर्णतया निर्भरम्
 निश्चितं वै निर्णयमेतद् आस्तिक्यबुद्धेर्विशिष्टलक्षणम् ॥96॥

శౌర్యమ్ తు జగద్విజయక్షమమ్ జీవనే చ సుప్రతిష్ఠా
 కృతిషు చ కీర్తిమేతత్ సర్వమీశ్వరానుగ్రహే పూర్ణతయా నిర్భరమ్ ।
 నిశ్చితమ్ వై నిర్ణయమేతద్ ఆస్తిక్యబుద్ధేర్విశిష్టలక్షణమ్ ॥96॥

ప్రపంచాన్ని జయించే విషయం గురించి వైర్యం కలిగి ఉండటం, ఏ జీవితం,
 కార్యకారణం వరంగా ఉత్తరేచ్ఛనై అధారపడి ఉండటం ఏ విశ్వాసానికి సంబంధించిన
 విశిష్ట లక్షణాలు.

यावदायुस्तावदिह सदा दानशीलो नरः प्रेत्यास्माक्केकात् ।
 पश्यति स्वर्गद्वारं विशालं तस्य कृते उन्मुक्तमनर्गलम् ॥97॥

యావదాయుస్తావదిహ సదా దానశీలో నరః ప్రేత్యాస్మాక్కేకాత్ ।
 పశ్యతి స్వర్గద్వారమ్ విశాలమ్ తస్య కృతే ఉన్ముక్తమనర్గళమ్ ॥97॥

తన జీవితకాలంలో సదా దానశీలత గల వ్యక్తి, యీ ప్రపంచాన్ని వేటివాయుటవ్వకు
 తనకు స్వర్గమహాద్వారం బాగుగా తెరచి ఉంటుందని తెలుసుకొంటారు.

हृदयं यत् सदा जीवप्रेमपूरितं तदभीष्टतममिह संसारे ॥98॥
 హృదయమ్ యత్ సదా జీవప్రేమపూరితమ్ తదభీష్టతమమిహ సంసారే ॥98॥

ఈ భ్రమించంలో కావలసింది, జపం వల్ల పూర్తిగా ఏమీ సాధించ వచ్చదయం.

आस्ते भग आसीनस्य — चरैवेति चरैवेति ।
चरन् वै मधु विन्दति चरन् स्वादु उदुम्बरम् ॥
पश्य सूर्यस्य श्रेमाणं यो न तन्द्रयते चरन् ।
चरैवेति चरैवेति चरैवेति ॥99॥

అస్తే భగ ఆసీనస్య - చరైవేతి చరైవేతి ।

చరన్ వై మధు విందతి చరన్ స్వాదు ఉదుమ్బరమ్ ॥

పస్య సూర్యస్య శ్రేమాణమ్ యో న తంద్రయతే చరన్ ।

చరైవేతి చరైవేతి చరైవేతి ॥99॥

ఏ వ్యక్తి అయినా అనుకున్నై ఉంటే అతని సంపద అనునమై ఉంటుంది. (సంపద ఏన్నూ వృద్ధి చెందదు) వాస్తవంగా, ఏ వ్యక్తి అయినా ముందుకు సాగిపోతూ ఉంటే, ఆ వ్యక్తికి మధువు లభిస్తుంది. అలా సాగిపోతూ ఉంటే (చెట్టు దగ్గరకు) ఏ వ్యక్తికి ఉరుంచదపలాలు లభించవు. ఎల్లప్పుడు భయాణిస్తున్న సూర్యుడు ఎంత భ్రాణించతంగా ఉన్నాడో గమనించు. అందువల్ల ముందుకు సాగిపో, ముందుకు సాగిపో, వాస్తవంగానే ముందుకు సాగిపో.

ॐ भद्रं कर्णेभिः शृणुयाम देवाः । भद्रं पश्येमाक्षभिर्यजत्राः ।
स्थिरैरङ्गैस्तुष्टुवांसस्तनूभिः । व्यशेम देवहितं यदायुः ॥
ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥100॥

ॐ భద్రమ్ కర్ణేభిః శృణుయామ్ దేవాః । భద్రమ్ పశ్యేమాక్షభిర్యజత్రాః ।

స్థైరైరఙ్గైస్తస్టువౌసస్తనూభిః । వ్యశేమ దేవహితమ్ యదాయుః ॥

ॐ శాంతిః శాంతిః శాంతిః ॥100॥

ఓ ఈశ్వరా! మమ్ము మా క్రవణోద్ధియాల ద్వారా మంచి మాటలు విన్నవిమ్ము, మా కన్నులు మంచి వస్తువులను చూడవిమ్ము, స్థైరమైన కరణాలతో, అవయవాలతో, యింద్రియాలతో ఏ గురించి పాటలు పాడవిమ్ము, అలా నీవు అదీశించిన విధంగా పూర్తి జీవితకాలం మమ్ము జీవించవిమ్ము, ఎల్లెడలా శాంతి, శాంతి, శాంతి ఏకాంతవిమ్ము.

కృష్ణ భగవానుడు, భగవద్దీత

मूकं करोति वाचालं, पंगुं लघयते गिकरम् ।
 यत् कृपा तमहं वन्दे, परमानन्द माधवम् ॥
 మూకమే కరోతి వాచాలమ్, పంగుమే లఘయతే గికరమ్ ।
 యత్ కృపా తమహమ్ వందే, పరమానంద మాధవమ్ ॥

ఎవని కరుణ మూగవానిని దారాళంగా మాట్లాడేలా చేస్తుందో, కుంటి వానిని పెద్దతాలను లంఘించేలా చేస్తుందో అట్టి బ్రహ్మానందకరమూర్తి, కృష్ణభగవానునికి నేను నమస్కరిస్తున్నాను.

కృష్ణ భగవానుడు మధురలో క్రీ.పూ.3500లో జన్మించాడు. ఆ లోకాల్లో మధురను కంసుడనే రాజు పాలిస్తుండేవాడు. కంసుడు, కృష్ణుని మేనమామ. కృష్ణుడు, వసుదేవు, దేవకి దంపతుల ఎనిమిదవ సంతానం.

కంసుడు దుష్టుడైన నియంత: అతని నియంతృత్వంలో ఎవ్వరి వేట్ల దయాదాక్షిణ్యాలు లేవు. ఋతులు కూడా అతను పెద్దే క్రూరమైన బాధలన నుభవింపజేసేవచ్చింది. కంసుడు, తన తండ్రి, ఉగ్రసేనుని కారాగారంలో బంధించి, పింహాసనాన్ని ఆక్రమించాడు. "నీ సోదరి, దేవకికి జన్మించే ఎనిమిదవ సంతానం నిన్ను మట్టుపెడుతుంది." అన్న దివ్యవాణి అతనికి వినిపించింది. అందువల్ల దేవకి వసుదేవుల వివాహం కాగానే వారిద్దరినీ కంసుడు కారాగారంలో బంధించాడు.

దేవకి కారాగారంలో ప్రసవించిన వ్రతిసారి కంసుడు స్వయంగా ఆ బిడ్డను చంపివేసేవాడు. దేవకి ఎనిమిదవ మారు గర్భవతి అయ్యింది. విష్ణుభగవానుని అంశ కారాగారంలో దేవకి ఎనిమిదవ సంతానంగా జీవం పొసుకొంది. ఆ పసివాడే కృష్ణ భగవానుడు.

కృష్ణుడు జన్మించిన రాత్రి ఉరుములు, మెరుపులతో విపరీతంగా వర్షించటంతో వరదలు సంభవించాయి. కారాగారాన్ని కాపలా కాసే భటులు నిద్రలోకి జారుకొన్నారు. అప్పుడు అద్భుతంగా కారాగారం తలుపులు తెరుచుకొన్నాయి. కృష్ణభగవానుడు జన్మించగానే వసుదేవునికి ఒక దివ్యసందేశం విపించింది. ఆ సందేశం, "ఈ బిడ్డను యమునా నదిని తరించి గోకులం చేర్చు. నీవు, యీ బిడ్డ జన్మించిన విషయం ఎవరికీ తెలియక పూర్వమే కారాగారానికి తిరిగి చేరుకొంటావు" అని ఆదేశించింది. వసుదేవుడు వెంటనే ఆ బిడ్డను

చేతుల్లోకి తీసుకొని, తాను కారాగారం నుండి వెళ్లడానికి తలుపులు తెరిచి ఉండటం గమనించాడు. వసుదేవుడు యమువా నదిని చేరుకొన్నాడు. నది, ప్రదంబమైన గాలులు, ఎడతెయి లేని వర్షంతో అల్లకల్లోలంగా ఉంది. అయివా వసుదేవుడు నదీ తీరాన్ని చేరగానే, నది చీలి, దిగ్గను తీసుకొని వెత్తున్న వసుదేవునికి దారినిచ్చింది.

వసుదేవుడు సురక్షితంగా నది అవతలి ప్రదేశానికి వెళ్లాడు. గోకులంలో అందరూ గాతసిద్ధలో ఉన్నారు. అయిన గోకుల వాయకుడు, నందుడు, అతని భార్య యకౌడ ఉన్న యింట ప్రవేశించాడు. వసుదేవుడు, బాలురైన కృష్ణుని నందుని చేతుల్లో పెట్టాడు. నందుడు, బాలుణ్ణి యకౌడ ప్రక్కలో ఉంచాడు. యకౌడ, కృష్ణుని పెంచిన తల్లి. ఆమె కృష్ణుని పెంచింది. కృష్ణుడు అంటే నలుపు అని అర్థం. కృష్ణుని కరీరం వల్లగా ఉండేది. అందువల్లనే హిందువులకు నలుపు రంగు మనుష్యులంటే ప్రేమ, గౌరవాలు.

శ్రూరుడైన కంసుడు దేవకీకి దిగ్గ జన్మించాడని తెలియగానే అప్పటి పుట్టిన దిగ్గను దంపటానికి కారాగారం వద్దకు వెళ్ళాడు. అయివా దేవకీకి జన్మించిన దీర్ఘను దంపలేకపోయాడు. దాంతో ఉళ్ళురై బృందావనం, దాని చుట్టుపక్కల ప్రదేశాల్లోని పసి దిగ్గలందరినీ దంపమని ఆజ్ఞాపించాడు. సనాతన దర్మవునుస్తావనకు జన్మించిన కృష్ణునికి ఎలాంటి హాని జరుగలేదు. తరువాతి కాలంలో అయినను దంపించడానికి కంసుడు చేసిన ప్రయత్నాలన్నింటినీ వమ్ము చేశాడు. కంసుడు, కృష్ణుని దిన్నాన్న, అశ్రూరుణ్ణి, సామరస్య చర్యల మిషితో మేతురకు తీసుకొని రావటానికి వంపించాడు.

కృష్ణుడు, మేతురకు రాగానే కంసుడు, మొదట తన కిరాయి హంతులతోను, తర్వాత ఒక ఉన్నాడ మత్తేదంతోను దంపించడానికి ప్రయత్నించాడు. చివరికి, బాహాబాహి యుద్ధంలో కంసుడు కృష్ణుని చేతిలో హతురయ్యాడు. కృష్ణుడు కంసుని తండ్రి ఉల్లసేనుని పంపావనాదిష్టుతుని చేశాడు.

కృష్ణుని బాల్యంలో అయినను దంపించడానికి చాలా ప్రయత్నాలు జరిగాయి. అయిన గోపాలుడు, గోపికల మద్ద్య పెరిగాడు. బృందావనంలో గోపికలు ప్రసిద్ధులు. అయిన పిల్లనగ్రావిని వక్కా మ్రాయించేవాడు. బాల్యంలో కృష్ణుడు తన ప్రేహితులకు, అధిక యావనకక్షిపి, సంగీత, వాట్యూహాలో ఎలా వినియోగించాలో నేర్పాడు. ఈ వాట్యూల యిప్పటికీ రాసిస్కృత్యంగా అదరించబడుతోంది.

రాజ అనే గోపిక కృష్ణుని గాత ప్రేహితురాలు, శిష్యురాలు. పద్మాసుగు సంవత్సరాల వరకు కృష్ణుడు, తన బాల్యాన్ని అటపాటలతో, చిలిపి పనులతో గడిపాడు.

వచ్చాడును సంవత్సరాల వయసులో కృష్ణుడు తన బాల్య నివాస ప్రదేశాన్ని ఏడి మధుర వెళ్లి, శ్రూరుడైన కంసుని వధించాడు. కృష్ణుడు బాల్యంలోనే సొందీపని శిష్యురికంలో వేదాలు పఠించాడు, యుద్ధ తంత్రపు విద్యలన్నీ నేర్చుకొన్నాడు.

కృష్ణుడు, తన జీవితమంతా వందనకు గురి అయిన వారికి వ్యాయం జరగటానికి కృషి చేశాడు. అయిన పేదలకు సాయం చేయటానికి, వందనకు గురి అయిన వారికి వ్యాయం జరిగేందుకు, తన సుఖాలను, తన జీవితాన్ని గూడా త్యాగం చేశాడు. అలా చేయటంలో, అయిన ఆ కాలపు శక్తివంతులైన వాయుకులతో నిరంతరం పోరాటం జరపవలసి వచ్చింది.

సనాతన ధర్మాన్ని ఎకీకృత చిత్రం క్రింద కేంద్రీకృత ఉద్యమంగా మలచటం అయిన ద్వేయం. నిరుపేదలు కూడా గౌరవప్రదంగా జీవించటానికి అవకాశం లభించి, కేంద్రీకృత సనాతన దర్శనశాస్త్రాల మార్గమేం ద్వారా వ్యాయం లభించే ధర్మబద్ధమైన శాస్త్రాన్ని వెలకొల్పటానికి అయిన పాంచవరాజు, యుద్ధిషురినికి సహాయం చేశాడు.

కృష్ణుడు జీవించిన కాలంలో, శక్తివంతుడు, శ్రూరుడు, జరాసంధుడు, మగధను పాలించేవాడు, కంసుడు, జరాసంధుని అల్లుడు, కంసుని మరణం వట్ట ప్రతీకారం తీర్చుకొనేందుకు, భారతదేశపు పశ్చిమ సరిహద్దు ప్రాంతపు అశ్వికలెగల వాయుకుడు, కాలయవనుని, జరాసంధుడు అవ్వసించాడు. కాలయవనుడు, తన సైన్యంతో హిందూకుష్ పర్వత కనుమలను దాటి భారతదేశంలో ప్రవేశించి, కృష్ణుని నగరం, మతురపై దండయాత్ర చేశాడు. కృష్ణుడు, కాలయవనుని బాహాబాహి యుద్ధంలో వధించాడు.

జరాసంధుడు, కృష్ణుడగవాసుని అనుచరులను నిరంతరం హింసించేవాడు. వాళ్లను దంపటం, వికలాంగులను చేయటం, బంధించటం లాంటి అకృత్యాలు చేసేవాడు. ఆ దుష్టుడు, మానవ సంహారధైశంతో పలుమార్లు మధురను ముట్టతించాడు. పెద్ద సైన్యాన్ని నియోగించి, సైన్యావసర వస్తువుల సరఫరాకు అవరోధం కలిగించాడు. ప్రతిపాతి కృష్ణుడు సాహసపూరితంగా పోరాడి, జరాసంధుని ఓడించేవాడు.

జరాసంధుని అపారమైన సంపద, వనరులతో పారిత్రే తన వనరులు పరిమితమని కృష్ణుడు గుర్తించాడు. జరాసంధుని విస్తారమైన సైన్యాన్ని రూపుమాపటానికి తనకు 3000 సంవత్సరాలు వయసుందని కృష్ణుడు తెలుసుకొన్నాడు. అలాంటి పరిస్థితుల్లో కృష్ణుడు మతురానగర పేదప్రజలు మరీంత రక్షణానికీ గురికాకూడదని భావించాడు.

మధురానగర సామాన్య ప్రజాసేవకు రక్షణ కల్పించేందుకు, కృష్ణభగవానుడు తన అనుచరులతో సుదీర్ఘ ప్రయాణం చేశాడు. అయిన అనుచర బృందం సుమారు నేయిమైళ్లు ప్రయాణించి భారతదేశపు వెళ్ళిమ సముద్ర కంస్థా ప్రాంతాన్ని చేరింది. అక్కడ అయిన ద్వారకా నగరాన్ని నిర్మించాడు.

అయిన ద్వారకా నగరపాలనను, తన బంధువులు, వృష్ణి వంశీయులకు అప్పజెప్పాడు. కృష్ణుడు, స్వయంగా ప్రసిద్ధయోధుడు. వివేకవంతుడైన రాజనీతివేత్త. చతురుడైన దౌత్యవేత్త అయినప్పటికీ, అయిన ఎన్నడూ సంహసనాన్ని ఆశించలేదు.

అయిన అవ్యాయాపికి గురైన ప్రజలకు వ్యాయం బరిగొందుకు చాలామంది శ్రూరులైన రాజులను ఓడించాడు కాని ఎన్నడూ హింసాసనాన్ని ఆదరించలేదు. అయిన బయ్యించిన రాజ్యాలను, అయా రాజ్యప్రజలకి తిరిగి యిచ్చివేశాడు.

చాలా సేవకర్తల తర్వాత, 53 సేవకర్తల వెయ్యేములో, తన పాత స్నేహితుల అభిమాన పూర్వక అర్హతనలను పురస్కరించుకొని, కృష్ణుడు, మరోసారి బృందావనాన్ని సందర్శించాడు. అయిన బృందావనాన్ని పునస్సందర్శించినప్పుడు ఉత్సాహపూరిత ప్రజలు అయిన రథానికి వూచ్చిన గుఱ్ఱాలను విప్పి, తామే ఆ రథాన్ని లాగారు. వేటికీ ప్రపంచద్వాష్టంగా ఉన్న హిందువులందరు, కృష్ణుడు బృందావనంలోని పాతమిత్రులను కలుసుకోవటానికి స్వల్పకాలంపాటు బృందావనాన్ని సందర్శించటానికి వెళ్ళిన సంఘటన స్మారకంగా రథోత్సవాన్ని నిర్వహిస్తూంటారు.

కృష్ణభగవానుడు ఏలు సందర్భాల్లో తీవ్రమైన కార్యక్రమాల్లో నిమగ్నమై ఉండేవాడు. అయినప్పటికీ ప్రేమాంతంగాను, అనుబంధరహితంగాను ఉండేవాడు. అయిన బాధలనన్నింటినీ తాను స్వీకరించి, తన జీవితం ప్రమాదకర పరిస్థితుల్లో ఉన్నప్పటికీ, తీవ్రమైన ప్రకోపాలున్న సమయంలో కూడా బలహీనులకు, అవ్యాయాపికి గురైన వారికి అండగా నిల్చేవాడు.

ప్రాగ్జ్యోతిషపురంలో ఒక దుష్టుడైన రాజు ఉండేవాడు. అతను తన విలాసార్యం విదహారు వందలమంది స్త్రీలను చెరిబట్టాడు. అతను తన రాజ్యంలోని ప్రజలను విపరీతమైన బాధలకు గురిచేశాడు. ఆ రాజ్యప్రజలు అతని శూరమైన పాలన నుండి ఏముక్తి ప్రసాదించమని కృష్ణుని ప్రార్థించారు. కృష్ణభగవానుడు ఆ రాజులో యుద్ధంచేసి, అతనిని వధించాడు.

కృష్ణుడు ఓడిన రాజు కుమారునికే ఆ రాజ్యాన్ని యిచ్చివేశాడు. వేదహారు వందల మంది స్త్రీలకు స్వేచ్ఛ లభించింది, కాని వారిని ఎవరు పోషించాలి, వాళ్ల గౌరవాన్ని ఎవరు కాపాడాలి అన్న ప్రశ్న ఉత్పన్నమైంది. ఈ దురదృష్టంతులైన బందిత స్త్రీల జీవితాన్ని, గౌరవాన్ని కాపాడేందుకు, కృష్ణుడు బహిరంగ సమావేశంలో, ఆ రోజునుండి ప్రజలందరు ఆ స్త్రీలను కృష్ణుని భార్యలుగానే పరిగణించి, వాళ్ల జీవితాసరాలకు తగిన ఏర్పాటు చేసి, వాళ్ల రక్షణ బాధ్యతను స్వీకరించి, కృష్ణుని భార్యలను గౌరవించే విధంగా ఆ స్త్రీలనందరిని గౌరవించాలని ప్రకటించాడు. ఎవరైనా వాళ్ల పట్ల అక్రమంగా ప్రవర్తిస్తే అటువంటివారు మరణదండనను అహ్వనించినట్లైనవి ప్రకటించాడు. అయినప్పటికీ, కృష్ణభగవానుడు వారెవరిలోను కారీరక సంబంధాలు పెట్టుకోలేదు. నేటికీ, యిబ్బందుల్లో ఉన్న ప్రతి హిందూ స్త్రీ కృష్ణభగవానుని తన భర్తగాను, రక్షకునిగాను పరిగణించి, ఊరట పొందుతుంది.

కృష్ణ భగవానుడు భూమిపై అవతరించిన మహోన్నతమైన వ్యక్తి. ఆయన అత్యంత కరుణామయుడు, ప్రేమాస్పదుడు. కుళాగ్రబుద్ధిగల విద్వాంసుడు, గొప్పగణిత శాస్త్రవేత్త, విజ్ఞాన శాస్త్రజ్ఞుడు, కళాకారుడు. ఆకర్షణీయంగా పిల్లనగ్రామిని మ్రోయించే ప్రతిభ ఉన్న వ్యక్తి. ఆయన మానవులందరి కంటే దృఢమైన వాడు. రాజనీతివేత్త, ఎవరి చేతిలోను ఓటమిని చవి చూడని గొప్ప యోధుడు.

కృష్ణ భగవానుడు ప్రజాబాహుళ్యానికి ప్రీతిపాత్రుడు; నిరాదంబదరంగా జీవించాడు. కృష్ణుడు, ఈశ్వరుని కుమారుడని హిందువులు విశ్వసిస్తారు. ఈశ్వరుడు, మానవుల కొరకు అన్ని విధాలైన తారలననుభవించి, ప్రజాబాహుళ్యపు లాభలు తగ్గించేందుకు, తన కుమారుడు కృష్ణభగవానుని పంపించాడు. ఆయనకు విలాసవంతమైన మహాలులో, స్వర్గ పర్యంకంపై నిదురించటానికి అన్ని అవకాశాలున్నా. అరణ్యంలో, వృక్షం నీడలో పెరవారు వ్యవహారించే విధంగా విశ్రమించటానికి ప్రాధాన్యాన్నిచ్చాడు.

శ్రీపా. 3430లో ఆయన వృక్షం నీడలో విశ్రమించి ఉన్నాడు. దూరం నుండి ఆయన గులాబి వర్షపు పాదాలను చూచి, ఓ బోయవాడు వాటిని ఎత్తుని పక్షిగా భ్రమించి, విషపూరితమైన బాణాన్ని గురిచూసి ప్రయోగించడంతో అది ఆయన పాదాన్ని దీర్చింది. బోయవాడు తన బోంబైన తప్పిదాన్ని తెలుసుకొని, ఎదారగ్నస్తుడై, ఆత్మహత్య చేసుకోవాలని భావించాడు. కాని, కృష్ణ భగవానుడు చిరునవ్వులో ఆతనిని ఆశ్చర్యపరిచి, తన బోలెడకాయాన్ని త్యజించాడు.

వేల సంవత్సరాలు గతించినప్పటికీ కృష్ణభగవానుని జ్ఞాపకాలు, ఆయన మధురవేణుగానం, యుంకా కొన్ని కోట్లమంది భక్తులు హృదయాలలో పదిలంగానే ఉన్నాయి.

కృష్ణభగవానుడు చాలాచోట్ల పూజించబడుతున్నాడు. ఆయన పురుషులకు, స్త్రీలకు, బాలిబాలికలతో పాటు, వయోజనులకు అభిమానపాత్రమైన అదర్భంగా ఉన్నాడు. ఆయన అత్యంత విరాగియైన సన్యాసి. అద్భుతమైన గృహస్థుః ఆయనకు రాజులకు ఉండవలసిన కత్తి, సంపదలు అన్నీ ఉన్నప్పటికీ, ఏకకాలంలో ఆయన అత్యంత ఆదర్శప్రాయమైన పరిత్యాగభావంతో జీవించాడు.

ఆయన మరణించిన వెంటనే సముద్రగర్భంలో క్రీ.పూ. 3430లో సంభవించిన భూకంపం వల్ల ఏర్పడిన ఉన్నత సముద్రతరంగాలు; ద్వారకను, వల్లిమాన ఉన్న అరబియా సముద్ర తీరప్రాంతాన్ని ముంచివేశాయి. కృష్ణభగవానుడు హిందూమతపు దివరీదూత, అనగా దేవత.

కృష్ణ భగవానుడు, ఈశ్వరుని ప్రతినీధి అందరి రక్షకుడు. ఆయనను సైమించిన వారందరికీ విజయాన్ని, ఉపశమనాన్ని, శాంతి కలుగజేస్తాడు. ఆయన పేదవారిని, బలహీనులను పీడననుండి విముక్తులను చేసి, రక్షిస్తాడు. ఆయన క్రమించి పేదవారి సంక్షేమం కొరకు తన సుఖాలనన్నింటినీ త్యజించాడు. ఆయన ఎన్నడూ రాజ్యాధికారాన్ని స్వీకరించలేదు. ఆయన సదా సామాన్య ప్రజలకు అండగా ఉన్నాడు.

ఆయనకు సమర్పణం చేసుకొన్న స్త్రీ, పురుషుడెవరికైనా బాధలు, విచారాలనుండి విముక్తి కలిగి వారు శాశ్వతానందాన్ని అనుభవించటానికి స్వర్గం చేరి ఈశ్వరుని సమక్షంలో స్థానాన్ని పొందుతారు. కృష్ణభగవానుడు భగవద్గీతలో నైతికవర్తనులైన విశ్వానపాత్రులందరి సంక్షేమం కొరకు మళ్ళీ భూమ్మీద అవతరిస్తానని వాగ్దానం చేశాడు.

यदा यदाहि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत
अभ्युथानमधर्मस्य तदात्मानं सृजाम्यहम्
परित्राणाय साधूनाम् विनाशाय च दुष्कृताम्
धर्मसंस्थापनार्थाय सम्भवामि युगे युगे

యదా యదా హి ధర్మస్య గ్లానిర్భవతి భారత ।

అభ్యుత్థానమధర్మస్య తదాత్మానమ్ సృజామ్యహమ్ ।

పరిత్రాణాయ సాధూనామ్ వినాశాయ చ దుష్కృతామ్ ।

ధర్మసంస్థాపనార్థాయ సంభవామి యుగే యుగే ॥

ఈ క్షణంలో, కృష్ణ భగవానుడు, "రాజ్యవ్యస్థిమే అవ్యాయం, దుష్కార్యాల నుండి క్రాళవం చేసి, స్త్రీ, పురుషులందరూ గౌరవాభిమానాలతో జీవించటానికి పీలుండే రాజ్యవ్యవస్థను ఏర్పాటు చేయవలసిన అవశ్యకత ఎర్పదినప్పుడు నేను మళ్ళీ అవిర్భవిస్తాను," అని వాగ్దానం చేశాడు.

భగవద్గీత హిందూమతపు విజ్ఞాన సిద్ధి, అనగా వ్యక్తులు అనుసరించవలసిన మంచి హిందూ జీవన విధానం విషయంలో మార్గదర్శకంగా ఉపశరిస్తుంది. హిందువులకు చాలా ముఖ్యమైన పవిత్ర గ్రంథం. ఇతర మతస్మృతులు కూడా దాన్ని పఠించి, అందులో ప్రస్తావించబడిన విషయాలను తమ జైనందిన జీవితంలో అదరించవచ్చు.

భగవద్గీత, కృష్ణుడు వారిత్రాత్యకమైన మహాభారత యుద్ధ ప్రారంభానికి ముందు తన శిష్యుడు, అర్జునునికి చేసిన ఉపదేశాల సంతలనం. ఈ యుద్ధం కొరవ, హిందవులకు మధ్య జరిగింది. ఈ యుద్ధం, క్రీ.పూ.1500 సంవత్సరంలో భారతదేశంలోని న్యూఢిల్లీకి వాయవ్యంలో 100 కిలోమీటర్ల దూరాన ఉన్న కురుక్షేత్రంలో జరిగింది.

అర్జునుడు పాండవ పక్షానికి చెందిన గొప్ప యోధుడు. ఈ ఉపదేశాలు చేసే సమయంలో కృష్ణ భగవానుడు మానవారీత రూపంలో యోగావస్థ (విశ్రాంతి ప్రదర్శన)లో ఉండి, ఆ యోగ స్థితిలోనే సంభాషించి, ఆ ఉపదేశాలన్నింటినీ అర్జునుడి ద్వారా ప్రపంచానికంతటికీ అందజేశాడు. భగవద్గీత ద్వారా కృష్ణభగవానుడు హిందువులకు జీవన విధానంలో ఉత్తమమైన మార్గాన్ని బోధించి, ఈశ్వరుని చేరుకోవటానికి ఉత్తమమైన పద్ధతులను సూచించాడు.

కృష్ణ భగవానుడు కర్మయోగం (కృషి ద్వారా సాధన) జ్ఞానయోగం (విజ్ఞాన సముపార్జన ద్వారా సాధన) కంటే ఉన్నతమైందని చెప్పాడు: ఈశ్వరుడు సర్వస్వకుడని, అవిభాజ్యుడని, అదృశ్యులైన దేనివారని చెప్పాడు. ఈశ్వరుడు అన్ని కారణాలకు కారణుడు.

కృష్ణ భగవానుడు, కులవ్యవస్థ, వ్యక్తుల సామర్థ్యాలకు అనుగుణమైన శ్రమవిభజన అని, ఈశ్వరుడు అదేజించింది కారని చెప్పాడు. ఈ సృష్టిలో అంతా ఈశ్వరుని స్వజనే అని చెప్పాడు. ఈశ్వరునికి దేన్ని గురించి అయినా గాని, ఏ వ్యక్తి పట్ల అయినా ద్వేషం ఉన్నట్లైతే అలాంటి వాటిని, వ్యక్తిని తానే ఏర్పూరించి ఉంచేవాడు. అందుకొరకు అయిన తన అనుచరులు ఆ కార్యాన్ని నిర్వహించాలని, వారిపై అధారపడి ఉండేవాడు కాదు.

కవటులు (మిథ్యావారులు) ఎన్నటికీ మోక్షప్రాప్తిని పొందలేరని, వాళ్ళు ప్రమాదకారులని, వర్ణవీయులని భగవద్గీత బోధిస్తుంది. పవిత్రం స్వయం ప్రవర్తకం, అది పరిస్థితులకు అనుగుణంగా మన కృషికి తగినట్లు ఉంటుంది కాబట్టి సర్వర పరిణామను

అశించుకుండా మన వనిని ఉత్తమమైన మార్గంలో నిర్వహించటానికి ప్రయత్నించాలి అని భగవద్గీత బోధిస్తుంది.

ప్రాచీనిక విషయాలను పరిశ్చజించటం, అనగా సవ్యసించటం సులభమని, అది ఈశ్వరునికి సంతోషకరం కాదని భగవద్గీత బెబుతుంది. కృష్ణ భగవానుడు, కర్మయోగం ద్వారా (కృపించి వనిచేయటం, నిజాయితీతో కుడిన సూక్ష్మబుద్ధిని వనియోగించటం ద్వారా విజయసాధన) జీవనపాఠాలం కొనసాగించి, ఆ పాఠాల్లో విజయం సాధించాలని తప అనుచులను ప్రోత్సహించాడు.

వాస్తవమైన విజ్ఞానం, అపత్యం అన్న పాగ తెరచే అపరింపబడి ఉంటుందని భగవద్గీత బోధిస్తుంది. అధికారం కొరకు ప్రయత్నించే కపటులచే యీ అపత్యం ప్రచారం చేయబడుతుంది. భగవద్గీతలో 700 శ్లోకాలు, వచ్చెనిమిది అధ్యాయాలంవ్చాయి. భగవద్గీతలోని కొన్ని మౌలిక శ్లోకాలు ఉర్వోగ నిర్వహణ బేస్తున్న వారి కొరకు దిగువన పొందుపరచబడ్చాయి.

భగవద్గీత శ్లోకాలు

1

ये यथा मां प्रपद्यन्ते तांस्तथैव भजाम्यहम् ।
 मम वर्त्मानुवर्तन्ते मनुष्याः पार्थ सर्वशः ।
 యే యథా మామ్ ప్రపద్యంతే తామ్స్తతైవ భజామ్యహమ్ ।
 మమ వర్తానువర్తన్తే మనుష్యాః పార్థ సర్వశః ॥

ఆర్జునా! మనుష్యులు ఏ విధంగా ఈశ్వరుని దేవుకొవటానికి ప్రయత్నిస్తారో అదే విధంగా నేను వారిని అనుసరిస్తాను. మానవులు నిశ్చలించాలి వా మాదాన్ని అనుసరిస్తారు.

2

कर्मण्येवाधिकारस्ते मा फलेषु क्दाचन ।
 मा कर्मफलहेतुर्भूर्मा ते सङ्गोऽस्त्वकर्मणि ।
 కర్మణ్యేవాధికారస్తే మా ఫలేషు క్దాచన ।
 మా కర్మఫలహేతుర్భూమా తే సంగోఽస్త్వకర్మణి ॥

నీకు కర్మలు చేసేందుకు మాత్రమే అధికారం ఉంది. వారి ఫలాన్ని గురించి ఆశపడకు. ఫలితం స్వయంప్రవర్తకం. దాన్ని నిరోధించటానికి ఏలులేదు కాబట్టి నీ కర్మలకు అనుగుణంగా ఫలితం ఉంటుంది. వాటిని గురించి ఆలోచించి విషయంలో సహనం కోల్పోవద్దు.

3

यदा ते मोहकलिलं बुद्धिर्व्यतितरिष्यति ।
 तदा गन्तासि निर्वेदं श्रీतव्यस्य श्रुतस्य च ।
 యదా తే మోహకలలమ్ బుద్ధిర్వ్యతితరిష్యతి ।
 తదా గంతాసి నిర్వేదమ్ శ్రీతవ్యస్య శ్రుతస్య చ ॥

నీ మనస్సు పూర్తిగా భ్రాంతి పంకిలాన్ని తరించినప్పుడు, నీవు యీ ప్రపంచంలోని

మణాంకు, ఆ ఏముట్ల నీవు విన్న వాటిలోపాటు యింకా వినవలసి వాటిని గురించి కూడా ఉదాహరణగా మారిపోతావు.

4

नमः पुरस्तादथ पृष्ठतस्ते नमोऽस्तु ते सर्वत एव सर्व ।
 अनन्तवीर्यामितविक्रमस्त्वं सर्व समाप्रोषि ततोऽसि सर्वः ।

నేను! పతస్థాదత పృష్ఠతస్టే నమోఽస్తు తే సర్వత ఏవ సర్వ ।
 ఆనంతవీర్యమితవిక్రమస్త్వమ్ సర్వ సమాప్రోషి తతోసి సర్వః ॥

ఓ ఆనంత శక్తి సమస్వయంవైన ఈశ్వరా! సర్వవిధాల నేను నీకు నమస్కరిస్తున్నాను. అన్నింటికంటే అద్వితీయుడవైన ఓ పతమాత్మా నేను అన్ని ప్రకారాల నీకు ప్రణామాలర్పిస్తున్నాను. నీకు ఆనంతమైన శక్తి ఉంది, నీవు సర్వవ్యాపివి, అన్నీ నీవే.

5

ज्ञेयं यत्तत्प्रवक्ष्यामि यज्ज्ञात्वामृतमश्नुते ।
 अनादिमत्परं ब्रह्म न सत्तत्रासदुच्यते ।

జ్ఞేయమ్ యత్ప్రవక్ష్యామి యజ్ఞాత్వామృతమశ్నుతే ।
 అనాదిమత్పరమ్ బ్రహ్మ న సత్తత్రాసదుచ్యతే ॥

ఏవరివి గురించి తెలుసుకోవాలి మహోన్నతమైన ఆనందం కలుగుతుందో అయినను గురించి తప్పక తెలుసుకోవాలి. అది లేని వ్యక్తి అయిన మహోన్నతుడైన ఈశ్వరుడు సత (ఉండటం) అవిగాని, అనంత (రాహిత్యం) అవిగాని చెప్పబడలేదు.

6

दिवि सूर्यसहस्रस्य भवेद्युगपदुत्थिता ।
 यदि भाः सदृशी सा स्याद्भासस्तस्य महात्मनः ।

దివి సూర్యసహస్రస్య భవేద్యుగపదుత్థితా ।
 యది భాః సదృశీ సా స్యాద్భాసస్తస్య మహాత్మనః ॥

అకాశంలో ఒక్కమారుగా వెలుమంది సూర్యులుద్భవించినట్లు అనంతకాంతిప్రసం ప్రదించినా, ఆ కాంతిప్రసం మీదా శక్తివంతుడైన ఈశ్వరుని దేదీప్యతను పోలదు.

सर्वतः पाणिपादं तत्सर्वतोऽक्षिशिरोमुखम् ।
सर्वतः श्रुतिमल्लोके सर्वमावृत्य तिष्ठति ।

సర్వతః పాణిపాదమ్ తత్సర్వతోఽక్షిశిరోముఖమ్ ।
సర్వతః శ్రుతిమలలోకే సర్వమావృత్య తిష్ఠతి ॥

అయినకు అన్నివైపుల పాస్తములు, పాదములు, కన్నులు, అన్ని దిక్కులలోను శిరస్సులు, ముఖములు, అన్నివైపుల కర్ణములున్నట్లు విశ్వమంతటా వ్యాపించి ఉన్నాడు.

8

नादत्ते कस्यचित्पापं न चैव सुकृतं विभुः ।
अज्ञानेनावृतं ज्ञानं तेन मुह्यन्ति जन्तवः ।

నాదత్తే కస్యచిత్పాపమ్ న చైవ సుకృతమ్ విభుః ।
అజ్ఞానేనావృతమ్ జ్ఞానం తేన ముహ్యంతి జన్తవః ॥

ఈశ్వరుడు ఏ వ్యక్తి పుణ్య, పాపములచే ప్రభావితం కాని అతిమేధుడు. విజ్ఞానం, అవివేకం చే అవలించబడి ఉంటుంది. తత్పరితంగా మనుష్యులు నిరంతరం భ్రమకు లోనౌతారు.

9

ज्ञानेन तु तदज्ञानं येषां नाशितमात्मनः ।
तेषामादित्यवज्ज्ञानं प्रकाशयति तत्परम् ।

జ్ఞానేన తు తదజ్ఞానమ్ యేషాం నాశితమాత్మనః ।
తేషామాదిత్యవజ్జ్ఞానమ్ ప్రకాశయతి తత్పరమ్ ॥

ఈశ్వరుని గురించిన జ్ఞానంతో అజ్ఞానాన్ని తొలగించుకోవాలి. అప్పుడు జ్ఞానం మాయుని వలె ప్రకాశిస్తుంది: ఉన్నతమైన జ్ఞానం విజయాన్ని కలిగిస్తుంది.

10

बलं बलवतां चाहं कामरागविवर्जितम् ।
धर्माविरुद्धो भूतेषु कामोऽस्मि भरतर्षभ ।

బలమ బలవతామి బాహమి కామరాగవిచ్ఛేదమి ।
 రత్నానియన్తో యోగేమి కామోస్మి ధరశర్వధ ।

ఈశ్వరుడు బలవంతుల బలం; కామోద్వేగాలకు అతీతుడు. ప్రాణులలో అయిన రత్నానికీ వ్యతిరేకం కాని కామబాంధ.

11

उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः परमात्मेत्युदाहृतः ।
 यो लोकत्रयमाविश्य बिभर्त्यव्यय ईश्वरः ।
 ఉత్తమః పురుషుస్త్వన్యః పరమాత్మేత్యుదాహృతః ।
 యో లోకత్రయమావిశ్య బిభర్ష్యవ్యయో ఈశ్వరః ॥

ఈశ్వరుడు సర్వోత్తముడైన ధగవంతుడు. అయిన కారణకారణుడైన అనంతమైన వ్యక్తి. అయిన అచ్చిందినీ పంరక్షిస్తూ, నిర్వహిస్తూ ఉంటాడు. అయిన వశ్చరం కాని ధగవంతుడని, మహోన్నతమైన దైవం అని భ్రతీతి.

12

मूढग्राहेणात्मनो यत्पीडया क्रियते तपः ।
 परस्योत्सादनार्थं वा तत्तामसमुदाहृतम् ।
 మూఢగ్రాహేణాత్మనో యత్పీడయా క్రియతే తపః ।
 పరస్యోత్సాదనార్థమ్ వా తత్తామసముదాహృతమ్ ॥

అక్రమ చెర్చుతుల్లోను, వ్యక్తియు హింసాపూరిత చెర్చులులతోను కూడిన నిష్ఠ లేక యితరులకు హిని చేయటానికి ఉద్దేశించిన నిష్ఠ తామసికమని పర్షింపబడింది.

13

दातव्यमिति यद्दानं दीयतेऽनुपकारिणे ।
 देशे काले च पात्रे च तद्दानं सात्तिकं स्मृतम् ।
 దాతవ్యమితి యద్దానమ్ దీయతేనుపకారిణే ।
 దేశే కాలే చ పాత్రే చ తద్దానమ్ సాత్తికమ్ స్మృతమ్ ॥

దానం చేసే వ్యక్తి భ్రవేకము, సమయాన్ని పరిగణించకుండా, పురుషుక్ల తావనలో దానం చేస్తే అది సాత్వికంగా పరిగణింపబడుతుంది.

यत्तु प्रत्युपकारार्थं फलमुद्दिश्य वा पुनः ।
दीयते च परिक्लिष्टं तद्दानं राजसं स्मृतम् ।

యత్తు ప్రతుపకారార్థమ్ ఫలముద్దిశ్య వా పునః ।
దీయతే చ పరిక్లిష్టమ్ తద్దానమ్ రాజసమ్ స్మృతమ్ ॥

అయిస్తంగాను, ప్రతుపకార భావంతోను లేక బహుమానం లభిస్తుందన్న ఉద్దేశంతో యిచ్చే దానం రాజసకమేన పరిగణించబడుతుంది.

ईश्वरः सर्वभूतानां हृद्देशोऽर्जुन तिष्ठति ।
भ्रामयन्सर्वभूतानि यन्त्रारूढानि मायया ।

ఈశ్వరః సర్వభూతానామ్ హృద్దేశోర్జున తిష్ఠతి ।
భ్రామయన్సర్వభూతాని యన్త్రారూఢాని మాయయా ॥

ఈశ్వరుడు సమస్త ప్రాణుల యందు తిష్ఠి వేసి తన భ్రమాత్మక శక్తిచే వాటి కర్మల కమగుణంగా వాటిని ప్రేరేపిస్తున్నాడు.

परस्तस्मात्तु भावोऽन्योऽव्यक्तोऽव्यक्तात्सनातनः ।
यः स सर्वेषु भूतेषु नश्यत्सु न विनश्यति ।

పరస్తస్మాత్తు భావోఽన్యోఽవ్యక్తోఽవ్యక్తాత్సనాతనః ।
యః స సర్వేషు భూతేషు నశ్యత్సు న వినశ్యతి ॥

ప్రపంచంలోని అన్ని జీవులు ఏదో ఒక రోజు మరణించినా, నశ్చరం కాని సర్వోత్తమ దివ్యమైన వ్యక్తి, ప్రస్ఫుటం కాని దానికావల ప్రస్ఫుటంగా ఉన్నాడు.

अश्रद्धया हुतं दत्तं तपस्तप्तं कृतं च यत् ।
असदित्युच्यते पार्थ न च तत्प्रेत्य नो इह ।

అశ్రద్ధయా హుతమ్ దత్తమ్ తపస్తప్తమ్ కృతమ్ చ యత్ ।
అసదిత్యుచ్యతే పార్థ న చ తత్ప్రేత్య నో ఇహ ॥

విశ్వానరహిత్యంతో చేసిన పిండప్రదానం, యిచ్చిన దానం, అదరించిన నిష్కాని, యింకా నిర్వహించిన ఏ నిత్యార్థమైనా నిప్పులమని, పరితం చేసినది చెప్పుటకులేంది.

18

यद्यदाचरति श्रेष्ठस्तत्तदेवेतरो जनः ।
 स यत्प्रमाणं कुरुते लोकस्तदनुवर्तते ।

యద్యదాచరతి శ్రేష్ఠస్థితదేవేశో జనః ।
 స యత్రప్రమాణం కురుతే లోకస్తదనువర్తతే ॥

గొప్ప వ్యక్తి ఏ చేసిన చేస్తాడు, దానినే యితరులు కూడా చేస్తారు. అతడు వెంకటాద్రి ప్రమాణాన్ని సాధారణ ప్రజానికం అనుసరిస్తుంది.

19

उत्सीदेयुरिमे लोका न कुर्यां कर्म चेदहम् ।
 संकरस्य च कर्ता स्यामुपहन्यामिमाः प्रजाः ।

ఉత్సీదేయురిమే లోకా న కుర్యామ్ కర్మ చేదహమ్ ।
 సంకరస్య చ కర్తా స్యాముపహన్యామిమాః ప్రజాః ॥

ఈశ్వరుడు కర్మలు నిర్వహించకపోతే ప్రపంచం అంతరిస్తుంది. అలాగే కర్మ చేయకపోవటం ద్వారా వ్యక్తి అస్వచ్ఛస్థితను కలుగచేస్తారు, అంతిమంగా సాధారణ ప్రజానిక వివాదానికి కారకులౌతారు.

20

इन्द्रियाणि पराण्याहुरिन्द्रियेभ्यः परं मनः ।
 मनसस्तु परा बुद्धिर्यो बुद्धेः परतस्तु सः ।

ఇంద్రియాణి పరాణ్యాహురింద్రియేభ్యః పరం మనః ।
 మనసస్సు పరా బుద్ధిః క్వి బుద్ధేః పరతస్సు సః ॥

చేపాదుల కంటే యింద్రియములు శ్రేష్ఠములు కాని యింద్రియాల కంటే మనస్సు గొప్పది. మనస్సు కంటే అధికమైంది బుద్ధి; బుద్ధి కంటే ఈశ్వరుడు (అత్య) గొప్పవాడు.

21

ब्राह्मणक्षत्रियविशां शुद्राणां च परंतप ।
 कर्माणि प्रविभक्तानि स्वभावप्रभवैर्गुणैः ।

బ్రాహ్మణక్షత్రీయవిశామ శుద్రాణామ చ పరంతప ।
 కర్మాణి ప్రవిభక్తాని స్వభావప్రభవైర్గుణైః ॥

బ్రాహ్మణ, క్షత్రీయ, వైశ్యులు, శూద్రులు వారి వృత్తివరమైన లక్షణాలను బట్టి విభజింపబడాలి.

22

संन्यासस्तु महाबाहो दुःखमाप्तुमयोगतः ।
 योगयुक्तो मुनिर्ब्रह्म नचिरेणाधिगच्छति ।

సన్యాసస్തു మహాబాహో దుఃఖమాప్తుమయోగతః ।
 యోగయుక్తో మునిర్బ్రహ్మ నచిరేణాధిగచ్ఛతి ॥

కర్మయోగాన్ని అనుష్ఠించకుండా సాంఖ్యయోగం లేక మనస్సు, యింద్రియాలు, శరీరసంబంధమైన కర్మలవరమైన కర్మకర్మ పరిత్యాగం సాధించడం కష్టం. భగవంతునిపై మననం కేంద్రీకరించిన కర్మ యోగి అధిరణాలంటేనే బ్రహ్మను (భగవంతుని) తెలుసుకొంటాడు.

23

न कर्तृत्वं न कर्माणि लोकस्य सृजति प्रभुः ।
 न कर्मफलसंयोगं स्वभावस्तु प्रवर्तते ।

న కర్తృత్వం న కర్మాణి లోకస్య సృజతి ప్రభుః ।
 న కర్మఫలసంయోగం స్వభావస్തു ప్రవర్తతే ॥

ఈశ్వరుడు మనుష్యుల కర్మకర్మ లేక కర్మలనుగాని, కర్మల పరిత్యాగం గాని నిర్ణయించడు. కాని మనుష్యుని ప్రకృతే కర్మకర్మలను కలుగజేస్తుంది.

24

सर्वकर्माण्यपि सदा कुर्वाणो मद्भ्यपाश्रयः ।
 मत्प्रसादादवाप्नोति शाश्वतं पदमव्ययम् ।

సర్వకర్మాణ్యపి సదా కుర్వాణో మద్భ్యపాశ్రయః ।
 మత్ప్రసాదాదవాప్నోతి శాశ్వతం పదమవ్యయమ్ ॥

అశ్రువుని పై ఆధారపడిన కర్మయోగి, అన్ని వసులు నిర్వహిస్తున్నప్పటికీ, ఆయన కరుణను, కాళ్ళతలపై, అమృత స్థితిని పొందుతారు.

25

नियतं कुरु कर्म त्वं कर्म ज्यायो ह्यकर्मणः ।
शरीरयात्रापि च ते न प्रसिद्ध्येदकर्मणः ।

నియతం కురు కర్మ త్వమ్ కర్మ జ్యాయో హ్యకర్మణః ।
శరీర యాత్రాపి చ తే న ప్రసిద్ధ్యేదకర్మణః ॥

కార్యదరణ తాహత్యం కంటే కార్యదరణ ఉత్పన్నం కాబట్టి ఏమీ నిర్వేషించిన విధిని నిర్వర్తించు. అన్ని రకాలైన కార్యదరణల నుండి విరమించుకొంటే వ్యక్తి తన శరీరాన్ని కూడా పోషించుకోలేడు.

26

मोघाशा मोघकर्माणो मोघज्ञाना विचेतसः ।
राक्षसीमासुरीं चैव प्रकृतिं मोहिनीं श्रिताः ।

మోఘాశా మోఘకర్మాణో మోఘజ్ఞానా విచేతసః ।
రాక్షసిమాసురీమ్ చైవ ప్రకృతిమ్ మోహినిమ్ శ్రితాః ॥

స్వర్గపరమైన అవాస్తమైన అకలలో తార తప్పిన వ్యక్తులు, ఎనాకపరమైన కార్యదరణలతోను, నిష్ఫలమైన కర్మకాండలతో రాక్షసపూరిత, మోహపూరిత స్వభావాన్ని అలవరచుకొంటారు.

27

यान्ति देवव्रता देवान्पितृन्यान्ति पितृव्रताः ।
भुतानि यान्ति भूतेज्या यान्ति मद्याजिनोऽपि माम् ।

యాంతి దేవవ్రతా దేవాన్పితృన్యాంతి పితృవ్రతాః ।
భూతాని యాంతి భూతేజ్య యాంతి మద్యాజినోఽపి మామ్ ॥

దేవుళ్ల వట్ట సంకల్పం గలవారు దేవుళ్లను చేరుకొంటారు. భూతాలను అర్చించేవారు భూతాలను చేరుకొంటారు. భగవంతుని అర్చించేవారు భగవంతుని చేరుకొంటారు.

यः सर्वत्रानभिस्नेहस्तत्तत्प्राप्य शुभाशुभम् ।
नाभिनन्दति न द्वेष्टि तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ।

యః సర్వత్రానభిస్నేహస్తత్తత్ప్రాప్య శుభాశుభమ్ ।
నాభినందతి న ద్వేష్టి తస్య ప్రజ్ఞా ప్రతిష్ఠితా ॥

ఏ చెషయం చెప్పి ఆమెబంధం లేని వ్యక్తి. మంచి జరిగినప్పుడు సంతోషించడు,
చెడు జరిగినప్పుడు బాధపడడు. అతని మనస్సు స్థిరంగా ఉంటుంది.

क्रोधाद्भवति सम्मोहः सम्मोहात्स्मृतिविभ्रमः ।
स्मृतिभ्रंशाद्बुद्धिनाशो बुद्धिनाशात्प्रणश्यति ।

క్రోధాద్భవతి సమ్మోహః సమ్మోహాత్సమృతివిభ్రమః ।
సమృతిభ్రంశాద్బుద్ధినాశో బుద్ధినాశాత్ప్రణశ్యతి ॥

కోపము వల్ల అవిచేకం కలుగుతుంది. అవిచేకం వల్ల మతి భ్రమ కలుగుతుంది.
బుద్ధి నశిస్తుంది. బుద్ధిచాళనం వల్ల వ్యక్తి పూర్తిగా నాశనాన్ని పొందుతాడు.

न कर्मणामनारम्भात्त्रैष्कर्म्यं पुरुषोऽश्रुते ।
न च संन्यसनादेव सिद्धिं समधिगच्छति ।

న కర్మణామనారమ్భాత్త్రైష్కర్మ్యం పురుషోఽశ్రుతే ।
న చ సంన్యాసనాదేవ సిద్ధిం సమధిగచ్ఛతి ॥

మానవుడు చెయ్యక కర్మలను నిర్వహించినంత మూలాన కర్మ నుండి చెయ్యక
పొందడు. అలాగే కర్మాచరణ విరమించినంత మూలాన మానవుడు పరిపూర్ణము పొందలేడు.

न हि कश्चित्क्षणमपि जातु तिष्ठत्यकर्मकृत् ।
कार्यते ह्यवशः कर्म सर्वः प्रकृतिजैर्गुणैः ।

న హి కశ్చిత్క్షణమపి జాతు తిష్ఠత్యకర్మకృత్ ।
కార్యతే హ్యవశః కర్మ సర్వః ప్రకృతి జైర్గుణైః ॥

ఏ మానవుడూ ఒక్క క్షణమైనా కర్మల వాదించడకుండా ఉండలేడు. ప్రతి వ్యక్తి ప్రకృతి గుణాల వల్ల కర్మలను చేస్తునే ఉన్నాడు.

32

तस्मादसक्तः सततं कार्यं कर्म समाचर ।

असक्त्ये ह्याचरन्कर्म परमाप्नोति पुरुषः ।

తప్పాదసక్తః సతతమ్ కార్యం కర్మ సమాచర ।

అసక్త్యే హ్యాచరంకర్మ పరమాప్నోతి పురుషః ॥

నీ విధివి అనుబంధరహితంగా, విచుర్వచంతంగా నిర్వహించు. అనుబంధరహితంగా విధివి నిర్వహించటం వల్ల మానవుడు తీర్పును పొందుతాడు.

33

य इमं परमं गुह्यं मद्भक्तेष्टभिधास्यति ।

भक्तिं मयि परां कृत्वा मामेवैष्यत्यसंशयः ।

య ఇమమ్ పరమ్ గుహ్యమ్ మద్భక్తేష్టభిధాస్యతి ।

భక్తిమ్ మయి పరామ్ కృత్వా మామేవైష్యత్యసంశయః ॥

ఎవడు తీర్పును పట్టి అత్యంత భక్తి శ్రద్ధలతో యీ పవిత్ర గ్రంథపు గోపనమైన సందేశాలను ప్రజలకు బోధిస్తారో వారు స్వర్గం పొందుతారు. ఇది నిస్సంశయం.

34

चातुर्वर्ण्यं मया सृष्टं गुणकर्मविभागशः ।

तस्य कर्तारमपि मां विद्ध्यकर्तारमव्ययम् ।

చాతుర్వర్ణ్యం మయా సృష్టమ్ గుణకర్మ విభాగశః ।

తస్య కర్తారమపి మాం విద్ధ్యకర్తారమవ్యయమ్ ॥

సమాజంలోని వాలుగు వర్గాలు ప్రధాన లక్షణాలు. తదనుగుణమైన విధుల నిర్వహణను అనుసరించి స్వకందలభ్యాయి. అవి నాశనమై మానవులచే స్వకందలభ్యాయి. అమరులైన తీర్పునికే ప్రమేయం లేదు.

श्रेयान्स्वधर्मो विगुणः परधर्मात्स्वनुष्ठितात् ।
स्वधर्मे निधनं श्रेयः परधर्मो भयावहः ।

శ్రేయాన్ స్వధర్మో విగుణః పరధర్మాత్స్వనుష్ఠితాత్ ।
స్వధర్మే నిధనం శ్రేయః పరధర్మో భయావహః ॥

చక్కగా అచరించబడిన యితర ధర్మముల కంటే గుణము లేనిదైనను స్వధర్మమే శ్రేష్ఠమైనది. స్వధర్మము ధర్మ విరహములలో మరణం శ్రేయస్కరమౌతుంది. పరధర్మం భయదాయకం.

संन्यासः कर्मयोगश्च निःश्रेयसकरावुभौ ।
तयोस्तु कर्मसंन्यासात्कर्मयोगो विशिष्यते ।

సన్యాసః కర్మయోగశ్చ నిఃశ్రేయసకరావౌభౌ ।
తయోస్తు కర్మ సన్యాసాత్కర్మయోగో విశిష్యతే ॥

జ్ఞానయోగము, కర్మయోగము, రెండూ ఉత్కృష్టమైన అనంద కారణాలవైతాయి. ఈ రెండిలో కర్మయోగం (అచరించటానికి మొదట అయినందున) జ్ఞానయోగం కంటే ఉత్తమమైనది.

सांख्ययोगौ पृथग्बालाः प्रवदन्ति न पण्डिताः ।
एकमप्यास्थितः सम्यग्भयोर्विन्दते फलम् ।

సాంఖ్యయోగౌ పృథగ్బాలాః ప్రవదన్తి న పణ్డితాః ।
ఎకమప్యాస్థితః సమ్యగ్భయోర్విన్దతే ఫలమ్ ॥

విజ్ఞానవంతులకు తిన్నగా అవిదేకులు. జ్ఞానయోగము, సాంఖ్యయోగము వేర్వేరు పరిణాలనిర్మయని చెబుతారు. రెండింటిలోను మంచి ఫలిజ్ఞానం ఉన్న వ్యక్తికి రెండింటి పరిణాలు లభిస్తాయి. (అనగా భగవత్ సాక్షాత్కారం)

38

नियतं सङ्घैरहितमरागद्वेषतः कृतम् ।
अफलप्रेप्सुना कर्म यत्तत्सात्त्विकमुच्यते ।

నియతమే సంగఱహితమరాగద్వేషతః కృతమ్ ।
అఫలప్రేప్సునా కర్మ యత్తత్సాత్త్వికముచ్యతే ॥

కాస్తేనమ్ముతమై, పలాపేక్షగాని, అపక్తిగాని, అభిమానముగాని, రాగద్వేషములు గాని లేకుండా చేయబడు కర్మ సాత్త్వికమనబడుతుంది.

39

रागी कर्मफलप्रेप्सुर्लुब्धो हिंसात्मकोऽशुचिः ।
हर्षशोकान्वितः कर्ता राजसः परिकीर्तितः ।

రాగీ కర్మఫలప్రేప్సుర్లుబ్ధో హింసాత్మకోఽశుచిః ।
హర్షశోకాన్వితః కర్తా రాజసః పరికీర్తితః ॥

అనురాగి యుక్తుడు, కర్మఫలము కోరువారు, లోభి, హింసాస్వభావము కలవారు, అపవిత్రుడై ఉండేవారు, సంకోప, దుఃఖములతో కూడినవారు అయిన కర్మ రాజసికుడని చెప్పబడును.

40

यतः प्रवृत्तिर्भूतानां येन सर्वमिदं ततम् ।
स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः ।

యతః ప్రవృత్తిర్భూతానామ్ యేన సర్వమిదమ్ తతమ్ ।
స్వకర్మణా తమభ్యర్చ్య సిద్ధిమ్ విందతి మానవః ॥

మానవుడు స్వకీయమైన సహజవిధులను నిర్వహిస్తూ, ఉక్తుడునె అర్చిస్తూ సర్వస్వతే పరిష్కారము సాధిస్తాడు. భగవంతుని నుండే స్పష్ట ప్రవాహం అవిద్యవించింది; అయినచే యీ విశ్వమంతా ఆవరించబడి ఉంది.

41

कर्मेन्द्रियाणि संयम्य य आस्ते मनसा स्मरन् ।
इन्द्रियार्थान्विमूढात्मा मिथ्याचारः स उच्यते ।

కర్మేంద్రియాణి సంయమ్య య ఆస్తి మనసా స్మరన్ ।
ఇంద్రియార్థాన్విమూఢాత్మా మిథ్యాచారః స ఉచ్యతే ॥

ఇంద్రియ భాగాలను, కర్మలను బాహ్యంగా విరోధించే వ్యక్తి మోసానికంగా యింద్రియవరమైన విషయమగునై ఉంటాడు. అలాంటి మోసానిక భావం గల వ్యక్తి కపటి.

42

अधिष्ठानं तथा कर्ता करणं च पृथग्विधम् ।
विविधाश्च पृथक्चेष्टा दैवं चैवात्र पञ्चमम् ।

అధిష్ఠానము తదా కర్తా కరణము చ పృథగ్విధమ్ ।
వివిధాశ్చ పృథక్చేష్ఠా దైవము వైచాత్ర పంచమము ॥

కర్మాదరణ నమయము, చిత్తశుద్ధి, అనునరించిన వివిధ పద్ధతులు, యితర కర్మల సమ్మేళనం, ఈశ్వరేచ్ఛలాంటి నిర్వహణాపరమైన అంశాలన్ని కర్మసాధన విషయంలో సహాయకారులు అవ్వతాయి.

43

यज्ञदानतपःकर्म न त्याज्यं कार्यमेव तत् ।
यज्ञो दानं तपश्चैव पावनानि मनीषिणाम् ।

యజ్ఞదానతపఃకర్మ న త్యాజ్యమ్ కార్యమేవ తత్ ।
యజ్ఞో దానమ్ తపశ్చైవ పావనాని మనీషిణామ్ ॥

శ్వాగం, దానం, తపస్సు ఈశ్వరునికి యిష్టమైనవి కాబట్టి వాటిని నిర్వహించవచ్చు, ఈ కర్మలు విజ్ఞానవంతులను పవిత్రకరించేవి.

44

दुःखमित्येव यत्कर्म कायकलेशभयात्यजेत् ।
स कृत्वा राजसं त्यागं नैव त्यागफलं लभेत् ।

దుఃఖమిత్యేవ యత్కర్మ కాయకలేశభయాత్త్యజేత్ ।
స కృత్వా రాజసమ్ త్యాగమ్ నైవ త్యాగఫలమ్ లభేత్ ॥

కఠిరక అసాకర్మ భయంతో ఎవరైనా కర్మలను త్యజస్తే అలాంటి పరిత్యాగం రాజసకమనీ చెప్పబడుతుంది. దానివల్ల పరిత్యాగఫలం లభించదు.

దైనందిన ప్రార్థన - ప్రతి హిందువు నిర్వహించవలసినది

మంత్రము

(ఈశ్వరుని అనుగ్రహం కొరకు నిర్వహించే ప్రార్థన)

హిందువులందరు ప్రతిరోజూ రెండుమార్లు దీనిన పాఠించుచుచున్నవారు మంత్రాలను వరించి, ప్రాణాయామం చేయాలి. స్త్రీ, పురుషులందరూ, పది సంవత్సరాలు పైబడిన బాలబాలికలందరూ యీ మంత్రాలను వరించాలి. ఈ మంత్రాలను శ్రవణీయంగా వేదపఠమైన మారుత్యంతో కూడిన లయలో పఠిస్తే, అవి పఠించిన వ్యక్తికి ఆరోగ్యాన్ని, సంపదను, శక్తిని, కాంతిని, ప్రకాశనను కలుగజేస్తాయి. పఠించిన వ్యక్తి తన ప్రయత్నాల్లో విజయం పొందివుతానని, సుఖప్రదమైన జీవితాన్ని గడుపుతాడని విశ్వసించబడుతుంది. ఈ పఠనం ఏ సమయంలోనైనా, ఏ ప్రదేశంలోనైనా చేయవచ్చు కానీ ఉత్తమ పఠితాల కోసం, దేవాలయంలో గానీ, తోటలోగానీ, యితరులతో పాటు బృందగాన రూపంలో, ప్రాతః సాయం సంద్యులలో ప్రార్థన నిర్వహించాలి. చాలా వేల సంవత్సరాలుగా యీ మంత్రాలు శక్తివంతమైనవిగా నిర్ధారించబడ్డాయి. మరుదమైన యిలాంటి పఠనం మానవారితమైన ప్రకంపనలను సృష్టిస్తుంది: అవి పఠించే వ్యక్తి చుట్టూ ఆద్యుల్య రక్షణ కవచం రూపించుతుంది. ఆధునిక విజ్ఞాన శాస్త్రం యీ మంత్రాల శక్తికి కారణాలను యింకా వెల్లడించవలసి ఉంది. ఏ వ్యక్తి అయినా, అతను హిందువు కాకపోయినా యీ మంత్రాలను వరించి ఉత్తమ ప్రయోజనాలను పొందవచ్చును.

ॐ శ్రీ విష్ణు: ॐ శ్రీ విష్ణు: ॐ శ్రీ విష్ణు:

ॐ భूर्భువ: స్వ: తత్సవितుర్వరణ్యం భర్గో దేవస్య ధీమहि ।

ధियो యో న: ప్రచోదయాత్ ॥

ॐ శ్రీవిష్ణు: ॐ శ్రీవిష్ణు: ॐ శ్రీవిష్ణు: ।

ఓం యాయువ: స్వ: తత్సవితుర్వరణ్యం భర్గో దేవస్య ధీమహి ।

ధీయో యో న: ప్రచోదయాత్ ॥

ॐ జవాక్సుమసంకాశాం కాశ్యపేయం మహాద్యుతిమ్ ।

ఛ్వాంతారీ సర్వపాపహ్నాం ప్రణతోఽస్మి దివాకరమ్ ॥

ॐ జవాక్సుమసంకాశాం కాశ్యపేయం మహాద్యుతిమ్ ।

ఛ్వాంతారీమ్ సర్వపాపహ్నామ్ ప్రణతోస్మి దివాకరమ్ ॥

ॐ वक्रतुण्ड महाकाय सूर्यकोटिसमप्रभ
 निर्विघ्नं कुरु मे देव सर्वकार्येषु सर्वदा ॥
 ॐ नमो गणपतये । ॐ नमो गणपतये ॥

ॐ వక్రతుండ మహాకాయ సూర్యకోటిసమప్రభ ।
 నిర్విఘ్నమ్ కురు మే దేవ సర్వకార్యేషు సర్వదా ॥
 ॐ నమో గణపతయే । ॐ నమో గణపతయే ॥

ॐ వन्दे सर्वभूते विराजमानम् ईश्वरम् एकमेवाद्वितीयम् ।
 प्रणमामि देवरूपेण तान् सर्वान् ईश्वरप्रेरितदूतान् ॥
 ईश्वर-प्रेरिता दूता आगच्छन्ति देवरूपेण पुनः पुनः ।
 तन्मध्ये श्रेष्ठत्रयं ब्रह्मविष्णुमहेश्वराः ॥

ॐ వందే సర్వభూతే విరాజమానమ్ ఐశ్వరమ్ ఒకమేవాద్వితీయమ్ ।
 ప్రణమామి దేవరూపేణ తాన్ సర్వాన్ ఐశ్వరప్రేరితదూతాన్ ॥
 ఐశ్వర ప్రేరితా దూతా ఆగచ్ఛంతి దేవరూపేణ పునః పునః
 తన్మధ్యే శ్రేష్ఠత్రయమ్ బ్రహ్మవిష్ణుమహేశ్వరాః ॥

ॐ नमो ब्रह्मण्य देवाय गो ब्राह्मण हिताय च ।
 जगद्धिताय कृष्णाय गोविन्दाय नमो नमः ॥

ॐ నమో బ్రహ్మణ్య దేవాయ గో బ్రాహ్మణ హితాయ చ ।
 జగద్ధితాయ కృష్ణాయ గోవిందాయ నమో నమః ॥

ॐ कृष्णाय वासुदेवाय हरये परमात्मने ।
 प्रणत क्लेशनाशाय गोविन्दाय नमो नमः ॥

ॐ కృష్ణాయ వాసుదేవాయ హరయే పరమాత్మనే ।
 ప్రణత క్లేశనాశాయ గోవిందాయ నమో నమః ॥

ॐ नागेन्द्रहाराय त्रिलोचनाय भस्माङ्गरागाय महेश्वराय ।
 नित्याय शुद्धाय दिगम्बराय तस्मै नकाराय नमः शिवाय ॥

ॐ నాగేంద్రహారాయ త్రిలోచనాయ భస్మాంగరాగాయ మహేశ్వరాయ ।
 నిత్యాయ శుద్ధాయ దిగంబరాయ తస్మై నకారాయ నమః శివాయ ॥

ॐ मन्दाकिनी सलिल-चन्दनचर्चिताय
नन्दीश्वर-प्रमथनाथ-महेश्वराय ।

मन्दारपुष्प-बहुपुष्प सुपुजिताय तस्मै मकाराय नमः शिवाय ॥

ॐ मन्दाकिनी సలిల-చందన చర్చితాయ ।

నందిశ్వర-ప్రమథనాథ-మహేశ్వరాయ ।

మందారపుష్ప-బహుపుష్ప సుపుజితాయ తస్మై మకారాయ నమః శివాయ ॥

ॐ नमः शिवाय शान्ताय कारणत्रयहेतवे ।

निवेदयामि चात्मानं त्वं गतिः परमेश्वरः ॥

ॐ నమః శివాయ శాంతాయ కారణత్రయ హేతవే ।

నివేదయామి చాత్మానమ్ త్వమ్ గతిః పరమేశ్వరః ॥

ॐ त्र्यम्बकं यजामहे सुगन्धिं पुष्टिवर्धनम् ।

उर्वारुकमिव बन्धनान्मृत्योर्मुक्षीय मामृतात् ॥

ॐ త్ర్యంబకమ్ యజామహే సుగంధిమ్ పుష్టివర్ధనమ్ ।

ఉర్వారుకమివ బంధనాన్మృత్యోర్ముక్షీయ మామృతాత్ ॥

ॐ सर्वमङ्गलमङ्गलैः, शिवे सर्वार्थसाधिके ।

शरण्ये त्र्यम्बके गौरि नारायणि नमोऽस्तु ते!

ॐ సర్వమంగళ మంగళైః, శివే సర్వార్థసాధికే ।

శరణ్యే త్ర్యంబకే గౌరీ నారాయణి నమోఽస్తుతే ।

ॐ त्रिमस्तकानां ज्ञानम् एकशिरे अवस्थितं ।

चतुर्बाहुतुल्यबलं द्विहस्ते रोपितम् ॥

भक्तेच्छापूरणार्थं पुनः पुनः आविर्भूतम् ।

प्रणमामि तं हि ईश्वरप्रेरितदूतम् ॥

ॐ త్రిమస్తకానామ్ జ్ఞానమ్, ఏకశిరే అవస్థితమ్ ।

చతుర్బాహుతుల్యబలమ్ ద్విహస్తే రోపితమ్ ॥

భక్తేచ్ఛాపూర్ణార్థమ్ పునః పునః అవిర్భూతమ్ ।

ప్రణమామి తమ్ హి ఀశ్వరప్రేరితదూతమ్ ॥

ॐ य आस्तिको धर्मनिष्ठः स वै शूरो न नास्तिकः ।
 नास्तिकः कापुरुषोऽभुत् पृथिव्यां परिधावति ॥
 एकाशं स्वोपार्जनेस्य देयम् दीनजनाय ।
 यो भुञ्जीत-स्वयमेव, स मोघं केवलादी च ॥

ॐ య ఆస్తిక ధర్మనిష్ఠః స వై శూరో న నాస్తికః ।
 నాస్తికః కాపరుషోఽభుత్ పృథివ్యాం పరిధావతి ॥
 ఏకాశమ్ స్వోపార్జనేస్య దేయమ్ దీనజనాయ ।
 యో భుంజీత-స్వయమేవ, స మోఘం కేవలాదీ చ ॥

ॐ ईशावास्यमिदं सर्वं यत् किञ्च जगत्यां जगत् ।
 तेन त्यक्तेन भुञ्जीथा मा गृधः कस्यस्विद्धनम् ॥

ॐ ఈశావాస్యమిదమ్ సర్వమ్ యత్ కించ జగత్కామ్ జగత్ ।
 తేన త్యక్తేన భుంజీతా మా గృధః కస్యస్విద్ధనమ్ ॥

ॐ त्वमेव माता च पिता त्वमेव, त्वमेव वन्धुश्च सखा त्वमेव ।
 त्वमेव विद्या द्रविणं त्वमेव, त्वमेव सर्वं मम देवदेव ॥

ॐ త్వమేవ మాతా చ పితా త్వమేవ, త్వమేవ వంధుశ్చ సఖా త్వమేవ ।
 త్వమేవ విద్యా ద్రవిణమ్ త్వమేవ, త్వమేవ సర్వమ్ మమ దేవదేవ ॥

వి) వదిహేను మంత్రాలు పఠించటం, తి) ప్రాణాయామం చేయటం, సి) బోజోత్సవం నిర్వహించడం (స్మృతి శాస్త్రంలోని 116వ సమాధానం చూడండి) ప్రతి హిందూ స్త్రీ, పురుషుడు నిర్వహించవలసిన మతపరమైన విధి. వదిహేను మంత్రాలు పఠించిన తర్వాత, ప్రతిఒక్కరూ పదినిమిషాల పాటు కుర్చీలో కూర్చొని కాని, లేదా వెంపిద పద్మాసన రంగిమలో కూర్చొని ప్రాణాయామం చేయాలి. సమయాకాచం వల్ల మంత్రపఠనంలో పాటు ప్రాణాయామం చేయటానికి వీలుకాని పక్షంలో రోజులో కనీసం ఒకసారిగా చేయాలి. ప్రాణాయామం చేసేటప్పుడు ఎప్పుడు తిన్నగా, వెన్నెముక వంపులేకుండా, ఏరామస్థితిలో కూర్చొని చేయాలి. ప్రాణాయామం చేసేటప్పుడు మనసులో ఎలాంటి ఆలోచనలు లేకుండా ప్రకాశంతో ఉండాలి. మంత్రాలు పఠించటం, ప్రాణాయామం చేయటం వల్ల యీ

ప్రపంచంలోను, స్వర్గంలోను వ్యక్తుల స్థితిగతులు చాలా వరకు మెరుగు పడతాయి. ముముక్షువు ఎల్లప్పుడు, అంతిమంగా ఈశ్వరుని అనుగ్రహాన్ని, న్యాయాన్ని పొందుతాడు.

ప్రాణాయామం చాలా తేలిక, ఒక పర్యాయం చేయటానికి, బొటన వ్రేలితో కుడివారికా రంధ్రాన్ని మూసి, ఎడమ వారికా రంధ్రంతో వీలైనంత ఎక్కువ గాలి పీల్చాలి. తరువాత, ఎడమ వారికారంధ్రాన్ని చూపుడు వ్రేలితో మూసి, కుడివారికా రంధ్రాన్ని తెరచి గాలిని వదలాలి. ఏమ్మట కుడి వారికా రంధ్రంతో గాలి పీల్చాలి; అప్పుడు కుడివారికా రంధ్రాన్ని మూసి, ఎడమ వారికా రంధ్రాని తెరచి, దాని ద్వారా గాలిని వదలాలి. ఇలా కవీసం వది నిమూపాలపాటు చేయాలి. ఈ ప్రాణాయామాన్ని యోగోపాధ్యాయుని ద్వారా కూడా వేర్వేరుచేయచ్చు.

మతపరమైన విరుదు నిర్వహించే హిందువులకు వారి జీవనకాలంలో మంచి ఆరోగ్యం, గౌరవం, భద్రత, సంపద లభిస్తాయి. మరణానంతరం స్వర్గప్రాప్తి కలుగుతుంది. (స్మృతిశాస్త్రంలోని 91వ ప్రశ్న, నిమాధానం చూడండి) ఈశ్వరుడే పెకైక సర్వస్వత వ్యక్తి. ఆయనే యీ క్రమబద్ధమైన స్పష్టిలో ఆస్పందినీ స్పష్టించి, నిర్వహిస్తాంటాడు. ఈశ్వరుడు మానవులకు రక్షణ కల్పిస్తూ, మన ప్రార్థనలకు స్పందిస్తాంటాడు. పెథకం ప్రకారం అన్నట్లు ఈశ్వరుని ఆధివ్యక్తికరణ విజ్ఞానిశాస్త్ర వివరణకు అతీతంగా ఉంటుంది. ఈశ్వరుడు, మానవుడు గమనించటానికి వీలైన చిహ్నాలకు తాపీయడు.

మంత్రాలు వారించే వ్యక్తి, వారి నిష్ఠిహారులు, ప్రయతమమైన వ్యక్తులు, యీ మంత్రపఠనం వల్ల అవదల నుండి రక్షణ పొందుతారు. పైన పేర్కొన్న పదీహాను మంత్రాలు సామాన్య మానవునికి అనుకూలమైన సంఖ్య. అయినప్పటికీ, ఎవరైతేవా నిమయం, అధిలాపి ఉంటే, దేవతలను పూజించే విధిను కార్యక్రమాలను లేక వివాహాలు, అవసరకర్మలు మొదలైన చాటివి నిర్వహించేటప్పుడు అదనపు మంత్రాలను చదువవచ్చు.

భజన - భగవంతుని యశస్సును గానం చేయటం

భజనలు, భగవంతుని యశస్సును గానం చేసే పాటలు: ఏదని మఠపరమైనవి, సామాజిక కార్యక్రమాల్లో, బృందగానం చేయటం మంచిది.

భజతామీశం జపతామీశం సమవేతం సర్వ జనేషు రే
 నాశిత సర్వ ప్రభేదజనో ఐశమనసి ఖలు స వసతి రే ॥
 భజతామీశం జపతామీశం సమవేతం సర్వ జనేషు రే
 య విశ్వసితి పరమేశ్వరం భయహీనః ఖలు స భవతి రే ॥
 భజతామీశం జపతామీశం సమవేతం సర్వ జనేషు రే
 యః కరోతి స్వధర్మ రక్షామీశ మనసి ఖలు స వసతి రే ॥
 భజతామీశం జపతామీశం సమవేతం సర్వ జనేషు రే
 యః పుజయతి పరమేశ్వర-అమర లోకం ఖలు స గచ్ఛతి రే ॥

భజతామీశమ్ జపతామీశమ్ సమవేతమ్ సర్వ జనేషు రే ।
 నాశిత సర్వ ప్రభేదజనో ఐశమనసి ఖలు స వసతి రే ॥
 భజతామీశమ్ జపతామీశమ్ సమవేతమ్ సర్వజనేషు రే ।
 య విశ్వసితీ పరమేశ్వరమ్ భయహీనః ఖలు స భవతి రే ॥
 భజతామీశమ్ జపతామీశమ్ సమవేతమ్ సర్వ జనేషు రే ।
 యః కరోతి స్వధర్మ రక్షామీశ మనసి ఖలు స వసతి రే ॥
 భజతామీశమ్ జపతామీశమ్ సమవేతమ్ సర్వ జనేషు రే ।
 యః పుజయతి పరమేశ్వర-అమర లోకమ్ ఖలు స గచ్ఛతి రే ॥

స్వర్గము, నరకము

స్వర్గము, స్వర్గముల సంబంధ సౌకర్యాలలో ఏడు స్థాయి లేదాలువ్వాయి. ఈశ్వరుడు, మానవుణ్ణి దైర్ఘ్యవంతుగా జీవించటానికి, ఆయనకు యిష్టమైన పనుల కొరకు కృషి చేసే ప్రత్యేకార్థేకంతో పంపిస్తాడు.

ఆయన, తనను విశ్వసించే వారిని, తన ప్రజాబాహుళ్యానికి మేలు చేయాలని, తన ఆదేశాల వల్ల భయభక్తులు కలిగి ఉండాలని కోరుకొంటాడు. స్వర్గంలో దిగువస్థాయిల్లో ఉంటే మోసపుడు, యీ ప్రపంచంలో తన తప్పిదాలను అంగీకరించిన తర్వాత పునర్జన్మ పొందుతాడు. అతను, తాను ఏదిన ప్రపంచంలో సత్యాశ్వాలు చేసేందుకు ఆవకాశం యివ్వవలసిందని ఈశ్వరుణ్ణి వేడుకొంటాడు.

ఈశ్వరుణ్ణుండి దూరమయ్యే ప్రజాబాహుళ్యాన్ని కాపాడుకొనే విషయంలో మహోన్నతమైన శ్యాగం చేసేందుకు దైర్ఘ్యం చేసే ముముక్షువుడు, భగవంతుని ఉగ్రతకు భయపడే వ్యక్తికి, చైవందిత ప్రార్థన విషయంలో వినయంగా ఉంటే వ్యక్తికి, సత్కల ప్రాచార్యుడు వేసే వ్యక్తికి, ప్రతినెల లోబోధనం నిర్వహించటంగాని, లేక ఆ ఉత్సవంలో పాల్గొనే వ్యక్తికి, యీ ప్రపంచాన్ని మెరుగుపరచే విధంగా కష్టించి కృషిచేసే వ్యక్తికి, కష్టాల్లో ఉన్నవారను ఆదుకొని, దేవాలయానికి, పురోహతునికి సాయపడే వ్యక్తికి, లేకపు బట్టాన్ని గౌరవించే వ్యక్తికి, ఉన్నతస్థాయి స్వర్గం ఉద్దేశించబడింది.

ముముక్షువు స్వర్గానికి వెళతాడు. స్వర్గంలో ఈశ్వరుడు, ముముక్షువు కొరకు సముద్రతీరంలో ఒక నివాస స్థలాన్ని కేటాయిస్తాడు, వెనుక భాగంలో మంచులో కప్పబడిన వర్షశాలంటాయి. ముముక్షువుడు, అతనిని ప్రకంపించే హైహతులుంటారు: గౌరవం, ప్రాధాన్యం, అనందం, వాస్తవమైన విజ్ఞానం లభిస్తాయి.

ముముక్షువుడు తాను కొరుకొన్న, రుచికరమైన ఆహారం లభిస్తుంది: అత్యంత సంతృప్తికరమైన వైవాహిక జీవితం కొరకు అకర్షణీయమైన, అలోగ్యవంతమైన, ఉల్లాసవంతమైన జీవన భాగస్వామి (భగవద్గీతలోని 11వ శ్లోకం చూడండి) లభిస్తుంది: ప్రతిరోజూ భాషప్రాప్తి కలుగుతుంది, వైవాహిక భాగస్వామి, ప్రతిరోజూ, ముముక్షువు సదామెద్దుకొన్న మోసిన వాయుకుడు, వాయికల రూపాన్ని దరించటం జరుగుతుంది.

అడిగంటే తరవుగా, అన్ని మంది, వాంఛవీయమైన వస్తువులు అందుబాటులో ఉంటాయి. ముముక్షువు సత్యం ఈశ్వరుని పొన్నిహత్యంలో ఉంటాడు, స్వర్గంలో నిర్వృత్తమైన అనందాన్ని అనుభవిస్తాడు.

ముముక్షువులకు శ్మశ్రువు వరకానికి వెళతారు; అలాంటి వ్యక్తిని మరగే నూనిలో వేస్తారు; కుష్మిలోగ పీడిత వైవాహిక భాగస్వామి అరించటం జరుగుతుంది. అలాంటి వ్యక్తి చేత తెముకు లాంటి ముళ్లను తీసిపెస్తారు. అచారంగా పెదమూతు లోజాల పాటు కుళ్లిన, ధర్మంధ హారిత మాంసం అధిస్తుంది. అలాంటి వ్యక్తి ఎప్పుడూ దప్పికతో బాధపడుతుంటాడు, పూర్తిగా. ఏతిన్నమైన బాధాకరమైన జబ్బులు బారపెతు తుంటాయి. అలాంటి వ్యక్తికి, దుష్టులు, శిక్షింపబడిన పాపులు, దుర్గంధహారిత, మృతకళలరాలు స్నేహితులుగా ఉంటారు.

ఈశ్వరుని అగ్రహానికి భయపడని వారు, ఆయన అదేశాల పట్ల గౌరవం లేనివారు, ఏరుద్దవిశ్వాసం గల వారిచే హిందువులు వరిమ్మతుల్ని ఉండటానికి తమను ఏనియోగించుకొనేందుకు అనుమతించేవారు. ఈశ్వరుడంటే గౌరవం లేని వారు వరకానికి వెళతారు.

ఈశ్వరుని పట్ల విశ్వాసం గల వారిని సామూహికంగా పాత్య చేయటానికి వీజాలు వెదజల్లి పెంచమాంగదళ సిర్కులు, వాళ్ల కార్యకలాపాలు, పాఠపాట్లు, తప్పిదాల పల్ల తవెవ్వకలో ఈశ్వరుని పశ్చసించే వారిని పాత్య చేయటానికి ఏహాయవచేవారు. వరకానికి వెళతారు.

అలాంటి పెంచమాంగ దళ సిర్కులకు తీవ్రమైన శిక్ష ఏరించబడతేలా కృపి చేయటానికి, అలాంటి వాళ్ళ యీ ప్రపంచం నుండి త్వరగా నిష్క్రమించేలా చేయటానికి కృపి చేసే ఏ ముముక్షు హిందువైనా స్వర్గానికి వెళ్లటం జరుగుతుంది; అలాంటి వ్యక్తి పాపాలు ప్రక్షాళనం అవుతాయి.

విగ్రహారాధన

"మనలో ప్రతి ఒక్కరమూ చక్రవర్తుల చక్రవర్తి, ఈశ్వరునికి వారసులమే"

హిందువులకు ఈశ్వరుడొక్కడే సర్వోన్నతమైన దేవుడు. ఈ సర్వోన్నతుని, అయిన మంచి యీ యాచార్య విశ్వంలోని పేర్లు, రూపాలు ఉద్భవించిన రూపంగా వర్ణించటం జరుగుతుంది. అయినలోనే యీ ప్రపంచం అంతా మమగడ కొనసాగిస్తూ ఉంది. అయినలోనే యీ ప్రపంచంగా అంతిమంగా బిక్కమౌతుంది. అయిన సర్వశక్తిమంతుడు, సర్వవ్యాపి అయినందువల్ల ఈశ్వరుడు (ఈశ్వరుని దేవత/దేవుడు/ఈశ్వరస్/కడవుళ్/జరవాన్ అని కూడా అంటారు) తక్కువె యితర దేవుడు ఉండే ప్రకృతి ఉత్పన్నం కాదు. అయినకు తన విదుల సర్వదాతలో యితర భాగస్వాముల సహాయం అవసరం లేదు. వేదశ్లోకం అయినను గురించి దిగువ సర్వోన్నత విధంగా చెప్తుంది.

ईश्वरः परमैकस्वरूपः ॥

स नित्यःसर्वव्यापी विभुरनादिरनन्तश्च स निराकारो निरूपो वर्णनातीतो निष्कम्पश्च ।

द्वचित् शब्दरूपेण स आत्मानं प्रकाशयति स विधाता

कारणानां कारणं तथा सर्वशक्तिमान् तदिच्छापुरणाय कस्यापि सहायस्य प्रयोजनं न वर्तते

यती द्वितीयः कोऽपि नास्ति ॥

ఈశ్వరుః పరమైక స్వరూపః ॥

స నిత్యః సర్వవ్యాపి విభురనాదిరనంతశ్చ స నిరాకారో నిరూపో వర్ణనాతీతో నిష్కంపశ్చ

ద్వచితే శబ్దరూపేణ స ఆత్మానమ్ ప్రకాశయతి స విధాతా ।

కారణానామ్ కారణమ్ తథా సర్వశక్తిమాన్ తదిచ్ఛాపూర్ణాయ కస్యాపి సహాయస్య ప్రయోజనమ్ న వర్తతే ।

యతీ ద్వితీయః కోఽపి నాస్తి ॥

ఈశ్వరుడు ఒకే ఒక సర్వోన్నత వ్యక్తి. అయిన పరిపూర్ణుడు, సర్వవ్యాపి, ఆనంతుడు: అది, అంతం లేని వాడు. అయినకు రూపం, రంగు లేవు, వర్ణనకరీతుడు. ఒక్కొక్కవుడు అయిన శక్తి రూపంలో అదివ్యక్త మౌతాడు. అయిన స్పృశ్యకర్ష, కారణకారణుడు. అయిన సర్వశక్తిమంతుడు: తన అతీన్న సర్దికి అయినకు ఎవరి సాయం అవసరం లేదు. అయిన తక్కువె సెంచెడు శాశ్వతంగా మమగడలో ఉండరు.

ఈ సర్వోన్నతమైన సత్యం ఈశ్వరుడు: ఆ సత్యాన్నే విష్ణువు అని కూడా అంటారు.

విష్ణువును, దిష్ణువుతోను, బ్రహ్మను, బ్రహ్మతోను కలిపి చేయకూడదు. దిష్ణు, బ్రహ్మ, వివాతన ధర్మపు మొదటి ప్రవక్తలు. వీరి పేర్ల ఆక్షర క్రమంలోని సారావ్యం కొన్ని సందర్భాల్లో అన్యప్రకాశం స్వప్నస్తుంది కాబట్టి వీరిని గురించి జాగ్రత్తగా వ్యవహరించాలి. 'విష్ణు' అన్న పదం 'విద' అన్న దాతువు నుండి రూపొందింది. అనగా వ్యాప్తి చెందటం, విష్ణువు సర్వవ్యాప్తి: అక్షరునికి అది, అంతం లేదు.

అక్షరునికి తల్లిదండ్రులతో అవసరం లేదు. అయినటు సర్వవ్యాప్తుడనే పేరు తల్లిదండ్రులు పెట్టింది కాదు; మానవులే అయినటు ఆ పేరు పెట్టారు. విభిన్న మతస్తులు అయినను వేర్వేరు పేర్లతో పిలుస్తారు. హిందువులు అయినను అక్షరుడు/విష్ణువు/బ్రహ్మ/ దేవుడు/అక్షరస్/కవచుఠ్/ఇరైవాన్ మొదలైన పేర్లతో పిలిచారు. అక్షరుని ప్రతీక ౩ (ఓమ్)

వేదం అక్షరుణ్ణి గురించి యీక్రింది విధంగా వివరిస్తోంది.

ईश्वरः तस्य दूतरूपेण पृथिव्यां प्रेरयति देवान्
तस्माच्च मङ्गलं मनुष्यत्वं प्रापतेति ॥

అక్షరుడు: తస్య దూతరూపేణ వృక్షివ్యాప్తి ప్రేరయతి దేవాన్ ।
తస్మాచ్చ మంగళమ్ మనుష్యత్వం ప్రాప్నోతి ॥

అక్షరుడు, దేవతలను తన పంపిణీహారులుగా ప్రపంచంలోని వివిధ ప్రాంతాలకు పంపిస్తాడు; వారిచేర్చి మానవాళికి మేలు చేకూరుతుంది.

స్త్రీ, పురుషులు, సంపూర్ణమైన, సామలస్యపూరిత జీవన మార్గంలో పయనించటానికి విలుగా ప్రపంచంలోని ప్రజలకు మార్గదర్శకత్వం వహించటానికి, అక్షరుడు, తనలో ఒక భాగాన్ని దూతలుగా (దేవతలు) పంపిస్తాడని హిందువులు విశ్వసిస్తారు.

ఈ దూతలను, హిందువులు, అక్షరుని ప్రతిరూపంగా పరిగణిస్తారు; వారిని దేవతలంటారు. వీరు అతిక ప్రేమాస్పదమైన, గౌరవనీయమైన హిందూనాయకాచార్యులు. ఈ ప్రపంచంలో వారి లీలల తర్వాత (మర్త్యమానవులుగా ప్రాపంచిక జీవనం) వారు తిరిగి వెళ్లి, అక్షరునిలో ఐక్యం చెందుతారని హిందువులు విశ్వసిస్తారు.

దేవతలు యీ ప్రపంచంలో ఉండకపోయినా మార్గదర్శకత్వం వహిస్తా.

సహాయకారులుగా ఉంటారని హిందువుల విశ్వాసం. హిందువులు యీ రూతల ఎగ్గహాలను రూపొందించి, వాటిని మార్కమంగా వినియోగించి, ఈశ్వరుని ప్రార్థిస్తారు. ఈ రూతల్లో ఎగ్గహాలుగా లేక దేవతలుగా ప్రసిద్ధి పొందారు.

ఎగ్గహం ఈశ్వరుడు కాదని హిందువులకు ఎరుకే. ఎగ్గహం ఈశ్వరుని పట్ల మనసును కేంద్రీకరించడానికి, మార్కమం మూతమే. ప్రతిమే పట్ల గౌరవం ప్రదర్శించటం. వాస్తవంగా సర్వకర్మమంతుడైన భగవంతుని, పరిచితమైన ప్రతిమే ద్వారా ప్రార్థించటమే.

ఏవరైనా ప్రపంచంలో ఎక్కడ కనిపించినా, తన జాతీయ పతాకానికి వందనం చేస్తారు. ప్రతి ఒక్కరికీ, జాతీయ పతాకం, రంగుల్లో ఉండే వస్త్రభాగం అనీ, అది లేకం కాదనీ తెలుసు. అయినప్పటికీ, తమ జాతీయ పతాకానికి అవమానం జరుగుతున్నదన్న భావన కలిగినప్పుడు, వ్యక్తులు, తమ జీవితాన్ని కూడా త్యాగం చేయటానికి సిద్ధమౌతారు. జాతీయ పతాకం పట్ల గౌరవ భావం, ఎగ్గహారాధన విషయంలో ఉదాహరణగా ఉపకరిస్తుంది.

ఏవరు ఎగ్గహం ముందు ప్రార్థన చేసినా, అది ఈశ్వరుని గురించి గానీ, రాతీలో చేసిన ఎగ్గహానికి మూతం కాదు. అందువల్లే అన్ని మంత్రాలకు ముందు ప్రార్థన ప్రారంభంలో 'ఓమ్' అనీ, అనగా ॐ ను ఉచ్చరిస్తారు: దీనికి సంస్కృతంలో "ఈశ్వరుడే సర్వవృతుడు" అని అర్థం.

హిందువులు అర్చనానంతరం ఎగ్గహాన్ని నీటిలో నిమజ్జనం చేస్తారు: యిది ఎగ్గహాన్ని తయారుచేసిన పదార్థం ముఖ్యం కాదనీ ఋజువు చేస్తుంది. ఈశ్వర భావనపై మనసు కేంద్రీకరించడానికి ఎగ్గహం ఉపయోగకారి అవుతుంది.

అయుధాలను ప్రయోగించటంలోను, విజ్ఞాన రంగంలోను మానవాతీతమైన విజయాలను కడకులు అతుడ్డం చేసి, దేవతలను గురించి బౌద్ధాధిక గాతలను సృష్టించారు. అతుడ్డాహం గం కళాకారులు, శిల్పిలు, వాళ్ల రూపకాత్మక, విశ్వంఖల రూపాలకు అనుగుణంగా వాటికి అనపాజమైన రూపాన్ని కల్పించారు. దేవతలందరూ మానవులే: ఏవరూ సహజనియమోతీతులు కాదు. దేవతలందరికీ ఒక శిరస్సు, రెండు పాస్త్రాలుంటాయి.

హిందూమంత్రాలు దీనిని ఈశ్రీంది పదంగా వివరిస్తాయి.

त्रिमस्तकानां ज्ञानम् एकशिरे अवस्थितं
 चतुर्बाहुतुल्यबलं द्विहस्ते रोपितम् ॥
 भक्तेच्छापूरणार्थं पुनः पुनः आविर्भूतम्
 प्रणमामि त्वां हि ईश्वरप्रेरितदूतम् ॥

త్రిమత్తకావము జ్ఞానము ఏకశబ్ద అవస్థితము ।
 దశమద్వాపాదుల్యజలము ద్విపాస్త్రే ర్వాతము ॥
 రక్షిద్వాపారణ్యము పునః పునః అవిరూపతము ।
 ప్రణమామి త్వామి హి తత్త్వరస్మిరిత దూతము ॥

౬ తత్త్వరా! కాలాదుగుణంగా నీవు మానవ రూపంలో దూతలను పంపించావు. ఈ దూతలు చాలా విచేకపంతులు: వారి ఒక శిరస్సులో మూడు శిరస్సుల సామర్థ్యాలువ్తాయి. వారి రెండు పాస్త్రాలు, చాలుగు పాస్త్రాల పనిని విస్తృతించి సామర్థ్యం కలవి. మేము యీ తత్త్వర దూతలకు నమస్కరిస్తున్నాము.

గత 20,000 సంవత్సరాల కాలంలో హిందువులకు చాలా మంచి దూతలను/ ప్రవక్తలను ప్రసాదించటం జరిగింది: ఏరంచరిని అదివేవతల (బ్రహ్మ, విష్ణువు, మహేశ్వరుడు) అవతారాలుగా పరిగణించటం జరిగింది. ఉదాహరణకు సుమారు 5000 సంవత్సరాల క్రితం రాముడు జన్మించాడు; అలాగే సుమారు 3500 సంవత్సరాల క్రితం కృష్ణుడు జన్మించాడు. ఈ యిరువురూ విష్ణువు అవతారాలుగా పరిగణించబడి, శ్రద్ధాంజలిని, భక్తి, గౌరవాలను అందుకోవటం జరుగుతుంది.

హిందువు ఈశ్వరుణ్ణి ప్రేమిస్తాడు: ఎల్లప్పుడూ ఈశ్వరునికి సన్నిహితంగా ఉండాలని కోరుకుంటాడు. అందువల్ల వేదాలు, భగవద్గీత పఠించని సామాన్య హిందువులు ఎగ్రహాలను అవారిస్తారు. వేదాలను గురించి, భగవద్గీతను గురించి పరిజ్ఞానం ఉన్న హిందువులకు ఈశ్వరుడొక్కడే ఆస్తి విషయం తెలుసు. మానవుడు అర్పించగల అస్తినిదీకీ ఆయన అర్హుడు. ఎగ్రహాలు ఆయన ప్రతిరూపాలే. ఈశ్వరుని ప్రార్థించటమే ఉచితం.

హిందూమతం వ్యాప్తి చెందిన సమయంలో అన్ని తెగల పట్ల సహనం ప్రదర్శించి, వారిని, ప్రపంచంలోని యితర ప్రాంతాల ప్రజలను విరీనం చేసుకొని, వాళ్ల జీవన విధానం, వాళ్ల వాయుకులు, ఎగ్రహాల పట్ల గౌరవాన్ని ప్రదర్శించింది. దీని ఫలితంగా చాలా ఎగ్రహాలు, హిందూ ఎగ్రహాలుగా పరిగణించబడ్డాయి. ఈ ఎగ్రహాలు ఒక విభాగపు హిందువులచే పూజించబడితే, మరొక విభాగం వారికి వేటి ఉనికి తెలియకపోవచ్చు; వాళ్లు యీ ఎగ్రహాలను అమోచించడక పోవటమూ జరుగుతుంది. దేవుని పేరు గూడా, ప్రాంతీయ భాషాభేదాలికి అనుగుణంగా మారుతుంది.

ఉత్తర భారతదేశంలో భగవంతుని ఈశ్వరునిగా పూజిస్తే, దక్షిణ రాష్ట్రాల్లో భగవంతుని మూర్తి/ఎగ్రహం, ఈశ్వరుడు (దగవంతుడు) వేంకటేశ్వరస్వామి/చాలాచి/విష్ణువు/మురుగన/పణ్ణుఖ/కుమారస్వామి (కార్తీకేయుడు)గా, అయీ ప్రాంతాలకు అనుగుణంగా పూజించటం జరుగుతుంది.

అయినప్పటికీ హిందువులందరూ వర్ణవ్యూహం, వర్ణశ్రేణిమంతుడు అయిన విశ్వవృక్ష వ్యక్తి (ఈశ్వరుడు/దేవత/దేవుడు/దేవత్రై/కడవులి/ఇరైవాన్) కారణకారణుడి అద్వితీయతను విశ్వసిస్తారు కాబట్టి వర్ణంగా ఉన్నారు.

భగవద్గీతలోని ఎడవ అధ్యాయంలోని యిరవైయవ శ్లోకం, ఈశ్వరుని ప్రార్థించటం వల్లనే మానవునికి పరితం లభిస్తుందని, విచక్షణాభ్రానం కొల్పోయి, ప్రకృతి స్వభావాన్ని గురించి అభ్రానం పూరితమైన వారు దేవతలను, అనగా దేవతల ప్రియహితను పూజిస్తారని చెప్పుంది.

कामैस्तैस्तैर्हतज्ञानाः प्रपद्यन्तेऽन्यदेवताः ।
 तं तं नियममास्थाय प्रकृत्या नियताः स्वया ॥
 కామైస్తైస్తైర్హతజ్ఞానాః ప్రపద్యన్తేఽన్యదేవతాః ।
 తమ తమ వియమమాస్థాయ ప్రకృత్య నియతాః స్వయా ॥

విధిస్తుమైన కొరికలవే విభ్రానం పొరింపబడినవారు, తమ స్వయస్వభావ ప్రరేపితులై ఈశ్వరునితో పాటు యితర దేవతలను, అనగా దేవతలపరమైన వియమాలను వర్ణించజీస్తూ, అర్చిస్తారు.

కుల వ్యవస్థ

కులవ్యవస్థ, మర్య అసియా ప్రాంత ఆక్రమణదారులు, హిందువులను విభజించి, పారించడానికి ప్రవేశపెట్టిన సామాజిక దౌపదీ: నైతికపరంగా భ్రష్టమైన విధానం. ఈ ఆక్రమణదారులు భారతదేశంలోకి ప్రవేశించక పూర్వం ఏకాల ప్రాతిపదికన నాలుగున్నెముల క్రమ విభజన ఉండేది. ఋగ్వేద కాల ప్రారంభంలో ఒకే కుటుంబంలోని వ్యక్తులు వేర్వేరు వృత్తులను అవలంబించేవారు. విద్యావ్యాసానిగాన్ని ఎంచుకొన్న వారిని బ్రాహ్మణులని, యుద్ధకళల్లో ప్రావీణ్యం సాధించాలని ఎంచుకొన్న వారిని క్షత్రియులని, అధికంగా అస్త్ర కలిగి ఏవేకవంతులైన వారు లేక వ్యాపారం నిర్వహించే వారిని వైశ్యులని, చేతివనుల వారిని, వైష్ణుణ్యం గల చేతివృత్తుల వారిని శూద్రులు అనేవారు. ప్రతివారు వాళ్లకు యిష్టమున్న, ప్రత్యేక నైపుణ్యం ఉన్న వృత్తులను అవలంబించే వారు.

శ్రీ.పూ.4500 నుండి 3500 ప్రాంతంలో మర్య అసియా ప్రాంతం నుండి దేశప్రమ్మురులైన అక్వయాథ యోధ సమూహాలు భారతదేశంపై దండయాత్రలు చేశాయి. ఈ సూతన పాలకులు, వృత్తిపరమైన అర్థిక వర్గీకరణను బ్రాహ్మణులు, క్షత్రియులు, వైశ్యులు, శూద్రులు అన్న ప్రధాన కులాలుగా మార్చివేశారు.

విద్యనార్జించని వారు, ఎలాంటి ప్రత్యేక నైపుణ్యం లేనివారి వద్ద సూతన పాలకులు ఎలాంటి అవకాశ ప్రదర్శించడంకూడా వాళ్ల మానన వాళ్లను వదలివేశారు. వేరు వాళ్లను దళితులు అంటున్నారు.

కులవ్యవస్థ ఒక సాంఘిక విధానం: ఆ విధానంలో నైపుణ్యం, విజ్ఞానం, తల్లిదండ్రుల నుండి సంభావనానికి సంక్రమించేవి. ఆ కాలంలో సాంకేతిక శిక్షణగాని, పాఠశాలలు గాని లేవు: కాగితమూ లేక తిఖితపూర్వక గ్రంథాలు లేవు: నైపుణ్యం, విజ్ఞానం సముపార్జించడానికి ఎలాంటి మార్గాలు లేవు. నైపుణ్యతల వరమైన శిక్షణ, విజ్ఞానం, ఒక తరం నుండి మరో తరానికి సంక్రమించేవి. హిందువులలో ఒక కులం నుండి మరొక కులానికి మారటం అమలులో ఉండేది: యిది సామాన్యంగా కూడా ఉండేది.

రక్షపాపినులైన ఆక్రమణదారులు శాంతిశాముక లేకాన్ని వశపరచుకొన్నారు కాని యీ దేశవాసుల నైతిక బలం, విద్యాసౌలభ్యపరమైన వైద్యాన్ని సంతరించుకోలేకపోయారు.

ఆక్రమణదారులు, సూతన పాలకులయ్యారు. వాళ్లు యీ కులవ్యవస్థను దుర్వనియోగం చేసి, అర్థిక వరమైన క్రమ విభజనను కుపాదా మత విషయంగా

రూపొందించి, యీ వ్యవస్థను విడివిడి భాగాలుగా, మతపరమైన అమోఘం ఉన్నట్లు పాఠించ ప్రయత్నించారు. ప్రపంచంలో ప్రతి ప్రదేశంలో దీర్ఘకాలం కొనసాగించబడిన సామాజిక తప్పిదానికి, చట్టానికి ఉంచే కక్షిని సంతరించుకొంటుందన్న విషయం యీ సందర్భంగా గమనించవలసిన విషయం. చాలా కఠినమైన నియమాలున్న కుల వ్యవస్థ, హిందూ సమాజపు తీవ్రమైన తప్పిదం: దీనిని కవట రాజకీయ వాయుకులు తమ ప్రయోజనాల కొరకు వినియోగించుకొని, విభజించి పాఠించటానికి ఉపయోగించుకొన్నారు. ఈ కుల వ్యవస్థ వలన ప్రయోజనం పొందినవారు, దానిని సమర్థించారు.

సనాతన దర్శితత్వం హిందువులకు మహాత్మ్యమైన వైతిక బలాన్నిచ్చింది: ఆశ్రమణదారులు యీ విశ్వాసానికి చెందిన ప్రజలను మతాంతరణ చేయుటం కష్టం అని గ్రహించారు.

దాదాపుగా అన్ని సమయాల్లోను హిందువులను విభజించి, వాళ్లను బలహీన పరచటానికి యీ సూతన పాలకులకు కవటుల (మిథ్యాదారులు) నుండి సహాయం లభించింది. ఈ కవటులు (మిథ్యాదారులు) వెంచమోగదక నేతృత్వం: వీరు ముముక్షువులైన హిందువులుగా, మానవతావాదులుగా నడించేవారు. కానీ వాళ్లు వాస్తవంగా తమ స్వార్థప్రయోజనాలు అనగా అహం, భాలనను వెరవేర్చుకవేందుకు, అధికారంలో ఉన్నవారిని పంతుప్ప పరచేందుకు సమాజాన్ని ర్వంసం చేశారు. చాలామార్లు పిళ్లు ప్రజలను తప్పిద్రవ పట్టించి, విదేశీ విజేతలు దేశంలోకి ప్రవేశించి, హిందువులను దోచుకవటానికి మార్గం సుగమం చేశారు.

ప్రజలు అధికంగా నిరక్షరాస్యులు, అజ్ఞానులు: సరియైన సమాచారం అందుబాటులో లేకుండా ఉండేవారు: దయనీయమైన పేదరికంతో ఉండేవారు. కాలం గడచిన కాలదీ సూతన పాలకుల అస్థినాల్లో యీ స్వార్థ ప్రయోజనదారుల సంఖ్య పెరిగి, స్వల్ప స్థాయిలో ఉన్న వనరులను కబళించే పోటీలో ప్రతి వర్గమూ 'అంతరంగిక వర్గం', 'బాహ్యవర్గం' మనస్తత్వాన్ని పెంపొందించుకొంది.

కొన్ని వేల సంవత్సరాల పాటు కొనసాగిన యీ ఆర్థిక విభజన కుల వ్యవస్థను సామాజిక రుగ్గుతగా మార్చివేసింది. ఈ దోపిడిని కొనసాగించటానికి, కవటులు యీ వ్యవస్థకు మతం రంగును పులిచారు.

భగవద్గీత కులవ్యవస్థకు వ్యతిరేకం. భగవద్గీత కులం, వృత్తిపరమైన లక్షణాలను అనుసరించి, ప్రజలు ఏర్పరచుకొన్న శ్రమ విభజన అని స్పష్టంగా ఎవరించింది. ఈశ్వరునికి (అనగా మతాధికారి) యీ విషయంలో ప్రమేయం లేదు. దిగువన పేర్కొన్న భగవద్గీతలోని రెండు శ్లోకాలు అసత్యవాదమైనవి.

బ్రాహ్మణక్షత్రియవిశాం శుద్రాణాం చ పరం తప ।
 కర్మాణి ప్రవిభక్తాని స్వభావప్రభవైర్గుణైః ।
 బ్రాహ్మణక్షత్రియవిశామ శుద్రాణామ త పరం తప ।
 కర్మాణి ప్రవిభక్తాని స్వభావప్రభవైర్గుణైః ॥

బ్రాహ్మణులు, క్షత్రియులు, వైశ్యులు, శూద్రులుగా వర్గీకరించటం వ్యక్తుల వృత్తిపరమైన అభివ్యక్తకరణ పరంగా జరగాలి.

చాతుర్వర్ణ్య మయా సృష్టం గుణకర్మవిభాగాశః ।
 తస్య కర్తారమపి మాం విద్యథ్యకర్తారమవ్యయమ్ ।
 చాతుర్వర్ణ్యమ మయా సృష్టమ్ గుణకర్మవిభాగశః ।
 తస్య కర్తారమపి మామ విద్యథ్యకర్తారమవ్యయమ్ ॥

సీమాజంటో వాలుగు వర్గాలు ప్రధానంగా ఉన్నాయి: అవి ముఖ్య లక్షణాలు, తదనుగుణమైన విరుల నిర్వహణాపరమైన ప్రమేయాన్ని అనుసరించి ఉన్నాయి. అవి మనలాంటి మానవులచే ఏర్పరచబడినవి. ఈ విషయంలో ఈశ్వరుని ప్రమేయం లేదు.

అర్థిక, రాజకీయపరమైన విశ్లేషణలు మతాన్ని దుర్లంఠపూరితమైన మురికి గుంటగా మార్చివేశాయి. హిందువులు అనైక్యం పాలయ్యారు. సనాతన ధర్మం, అనగా హిందూమతం ఎప్పుడూ కులవ్యవస్థను నిర్దేశించలేదు. కానీ దాన్ని అనుసరించేవారు, అభ్యాసం వల్ల, బలవంతం వల్ల సహించారు.

ఏవైనా కులవ్యవస్థను ఏదనీ, హిందువుల అక్షయ కారకు కృషిచేస్తే వాళ్లకు స్వర్గంలో శాశ్వత స్థానం లభిస్తుందని, వాళ్ల పూర్వులకు గూడా స్వర్గ ప్రాప్తికి సహాయకులొకారని ఈశ్వరుడు అదేశించారని చెప్పబడింది.

కులవ్యవస్థ రాజకీయ, అర్థికపరమైన దాని అని మతపరమైన విషయం కాదని ఋషివ్రాచీ చింతాచారికి దింగారను పరిశీలిస్తే యీ విషయం స్పష్టమౌతుంది. శ్రీ.శ.1200 సంవత్సరంలో భారతదేశంలోని దింగారలో, బల్లారోపేష్ అనే క్షిపణకులైన రాజుండేవారు.

అతని పాపంలో వాళ్ల బ్రాహ్మణులు (రుద్రజ బ్రాహ్మణులు అని కూడా అంటారు) అధికంగా గౌరవించబడే బ్రాహ్మణులుగా పరిగణించబడేవారు. వాళ్లు రాజపురోహితులుగా వ్యవహరించేవారు. పీఠాంబరవాళ్ల బల్లలోపేనుపికి రాజపురోహితుడు. రాజగారి తండ్రి మరణించినప్పుడు, రాజు, పీఠాంబరవాళ్లను పెండ్లాడాన్ని (వ్యక్తి మరణసంబంధమైన సంస్కారాల్లో యివ్వబడే ఒక వస్తువు) రాజగారి కానుకగా స్వీకరించమని కోరాడు. అందుకు పీఠాంబరవాళ్ల రాజగారి నుండి అంతర్జాతీయంకు సంబంధించిన ఏ కానుకను స్వీకరించనని తిరస్కరించాడు. రాజగారు యీ తిరస్కారాన్ని అవమానంగా పరిగణించి, అహంలావణ్యం కూడిన అగ్రహారం శ్రీ పీఠాంబరవాళ్ల యజ్ఞావహిత్వాన్ని లాగివేసి (యజ్ఞావహితం బ్రాహ్మణ కులానికి గుర్తు) తదాదిగా రుద్రజ/వాళ్ల బ్రాహ్మణులుగా చెప్పుబడేవారు (అనగా ఉన్నత కులస్థులు), తోడులుగా పరిగణించబడాలని, (అనగా తక్కువ కులం) రాజాజ్ఞను జారీ చేశారు.

బల్లలోపేన కాలం నుండి, వాళ్ల/రుద్రజ తెగ వ్యక్తులు దింగాల్లో తోడులుగా పరిగణించబడ్డారు, కాని దింగాల్ వెలుపల యిదే వాళ్లు అధికంగా గౌరవించబడే బ్రాహ్మణ పురోహితులు. కులవ్యవస్థ హిందూ మతానికి సంబంధించిన విషయం కాదు. జన్మలమోర రాజకీయ వాయువులు హిందూ సమాజాన్ని రాజకీయ ప్రయోజనాలకు వినియోగించుకొన్న దాని వెలితం అని ఋషిపుర్రా చేయటానికి యిదొక ఉదాహరణ.

పురాణాల్లో, వాళ్ల బ్రాహ్మణులు (రుద్రజ బ్రాహ్మణులు) ఈశ్వర భగవానుని (రుద్రభగవానుడని కూడా అంటారు) సంతతివారని చెప్పుబడింది. వేదాల్లో (ఒకే ఒక హిందూరాజ్యం) వేదికే రాజపురోహితుడు వాళ్ల బ్రాహ్మణుడే. కోటికలో (భారతదేశం) ప్రసిద్ధ కాళీ దేవాలయపు మొదటి పూజారి శ్రీ చొరింపీవాళ్ల కోటికలోని ప్రధాన మూలం అయిన స్వీత్యర్థం చొరింపీ మూలంగా వామకరణం చేయబడింది.

మహాభారతంలోని ఆరణ్యపర్వంలో, అనగా పాండవుల ఆరణ్యవాసంలో జరిగిన సంఘటనల్లో యుధిష్ఠితుని నలుగురు పోదరులు యక్షుని వల్ల స్వప్నా కోల్పోయారు. ఆ నలుగురు పోదరులు యక్షుని అనుమతి లేకుండా అతని సరస్వతీని జలాలను త్రాగారు. వారి అగ్రణుడు, యుధిష్ఠితుడు, ఆ నలుగురిని వెదకుతూ వెళ్లగా, యక్షుడు, తన పండ్లాయు ప్రశ్నలకు సరియైన సమాధానాలిస్తే, అతని నలుగురు పోదరులను పునర్జీవితులను చేస్తానని అన్నాడు.

యక్షుడు, యుధిష్ఠితుని అడిగిన తొమ్మిదవ ప్రశ్న యీ దిగువ పేర్కొన్న విధంగా ఉంది.

राजन् कुलेन वृत्तेन स्वाध्यायेन श्रुतेन वा ।
 ब्राह्मण्यं केन भवति प्रब्रूह्येतत् सुनिश्चितम् ॥

(वनपर्व ३१३ अध्याय, श्लोक १०७)

రాజున కులము వృత్తివ స్వాధ్యాయమున శ్రుతివ వా ।
 బ్రాహ్మణ్యము కేన భవతి ప్రబ్రూహ్యేతత్ సునిశ్చితమ్ ॥

"ఏవరైనా బ్రాహ్మణుడిగా ఎలా రూపొందుతాడు? - జన్మవల్లనా, అధ్యయనం వల్లనా లేక విజ్ఞానం వల్లనా?"

(అరణ్యపర్వం 313 అధ్యాయం, శ్లోకం 107)

దానికి యుచివ్వరుడు శ్రీంది విరంగా సమాధానం యిచ్చాడు.

शृणु यक्ष कुलं तात न स्वाध्यायो न च श्रुतम् ।
 कारणं हि द्विजन्त्वे च वृत्तमेव न संशयः ॥

(वनपर्व ३१३ अध्याय, श्लोक १०८)

శ్రీణు యక్ష కులము తాత న స్వాధ్యాయో న చ శ్రుతమ్ ।
 కారణము హి ద్విజన్త్వే చ వృత్తమేవ న సంశయః ॥

(అరణ్య పర్వం 313 అధ్యాయం, శ్లోకం 108)

"జన్మ వలన కాదు, అధ్యయనం వల్ల కాదు, జ్ఞానం వల్ల కాదు, వ్యక్తిత్వం మూలమే ఏ వ్యక్తివైనా బ్రాహ్మణుడిగా రూపొందిస్తుంది."

మానవుడు ఒక ప్రత్యేక కులానికి చెందటం జన్మవల్ల కాక ఎంపిక చేసుకోవటం వల్ల అవి ఋజువు చేయటానికి మహాభారతంలోని యీ ఉదాహరణ ఉదాహరణ.

భారతీయ కులవ్యవస్థ, అర్ధికవర్ణాలను విషయాల విభజన వల్ల (ఉద్యోగాల పంపిణీ) రాజకీయ స్వార్థప్రయోజనాల వల్ల అవిభజించింది.

భారతదేశంలో గుప్తుల కాలంలో బ్రాహ్మణులు, క్షత్రియులు, సామాన్య విషయం లాగా చేతివృత్తుల వారి వ్యాపారాన్ని చేపట్టారు. మయూర శర్మ అనే బ్రాహ్మణుడు యోధవృత్తిని స్వీకరించి కదంబ రాజ్యాన్ని స్థాపించాడు. మాత్రివిష్ణు పేరుగల మరో బ్రాహ్మణుడు క్షత్రియ వృత్తిని స్వీకరించి, గుప్తుల రాజ్యంలో ఒక రాష్ట్ర పాలకుడయ్యాడు. వ్రేదోపశర్మ, తూద్ర కులస్థుడు, అయినా క్షత్రియునిగా పనిచేసి ఒక రాష్ట్రాధిక పాలకుడయ్యాడు.

గుష్టిల కాలంలో చాలామంది బ్రాహ్మణులు అడవుల్లో వెళితే లాభదాయక వృత్తిని చేపట్టారు. పొద్ర నేపథ్యం ఉన్న చాలా మంది వ్యక్తులు మాందసారలోని సూర్యదేవాలయాన్ని నిర్మించారు. హిందూ సమాజంలో కులం అన్నది శ్రమ విభజన మాత్రమే అని ఋషిభిషిచేయటానికి యివి కొన్ని ఉదాహరణలు. వేదకాలంలో ఊర్జుల విషయంలో గాని, మనవైవాగాని, దళితుడుగాని, అంతటరానివాడనే భావపరంగా అస్పృశ్యుల భావన ఉండేది కాదు. ఏ వ్యక్తివైనా నిరసించటం, స్త్రీ అయినా, పురుషుడు అయినా సమాజానికి అంగీకార యోగ్యునిగాని లేక ఉపయోగకరంగాని కార్యకలాపాన్ని చేపట్టడం వల్లనే జరిగింది. జయినప్పటికీ, సమాజపరంగా ఎలాంటి సందాహార్యక స్థితినివా ప్రాయశ్చిత్తం ద్వారాను, లేక వ్యక్తి తన ప్రవర్తనను మార్చుకోవటం ద్వారా మెరుగుపరచుకొనే పరిస్థితి ఉండేది.

పురాతన కాలంలో అధ్యయన ప్రక్రియ దీర్ఘంగా ఉండేది, అరణ్య చాలాపరణ పరిస్థితుల్లో కొన్ని రకాల్లో పాటు కొనసాగేది. గురుశిష్యుల మధ్య జ్ఞాన మార్పిడి ప్రక్రియ ఉండేది. రితిక ప్రతులు అరుదు కావటం వల్ల అధ్యయనం సాధారణంగా మౌఖికంగా ఉండేది. సహజమైన, నిరంతర నిరీడయం ద్వారా సంకాశానికి కుటుంబం నిర్వహించే పనులను గురించి పరిజ్ఞానం ఉండటం వల్ల వాళ్లని తల్లిదండ్రులు స్వతస్పృధ్ధంగానే సంప్రదాయక వృత్తుల్లోకి ప్రవేశపెట్టడం జరిగింది. కాలం గడిచిన మీదట, సమాజం అలాంటి ఫలితాన్ని అశించకపోయినప్పటికీ యీ విధంగా వృత్తులను ఎంపిక చేసుకొనే విధానంలో మార్పు సంభవించి, అంతటా వృత్తి ప్రాతిపదిక గల కుటుంబాల సంప్రదాయం ప్రారంభమైంది.

హిందూసమాజం సరళంగా ఉండేది: ప్రజలకు, వాళ్లు నిర్వహించే పనులను ఎంపిక చేసుకోవటంలో స్వేచ్ఛ ఉండేది. (ఉదాహరణ: సత్యకాముడు జన్మతః ఊద్రుడు, కాని వేదాధ్యయనంతో అత్యంత గౌరవనీయ బ్రాహ్మణుడయ్యాడు. వేదకాలంలో ఎవరైనా పురోహితుడు కావటానికి అవకాశం ఉండేవి. బ్రాహ్మణ స్థానానికి రక్షణ కల్పించవలసిన పరిస్థితి ఉత్పన్నం అయ్యేది కాదు. ఆ విషయాన్ని గురించి వేద శ్లోకం దిగువన పేర్కొన్న విధంగా చెప్పండి.

पवित्रात्मा संयतेन्द्रियः पेशलां मधु जीऔवा च
 तं गुरुं श्रद्धया शृणु उपहार च प्रयच्छतु ॥
 పవిత్రాత్మా సంయతేంద్రియః పేశలామ్ మధు జిఔవా చ
 తమ్ గురుమ్ శ్రద్ధయా శ్రణు ఉపహార త ప్రయచ్చతు ॥

స్వచ్ఛమైన మనసు, కొద్దిలపై వియంభ్రణ కలిగి, శ్లోకాలను మరురంగా పఠించగల ఏ వ్యక్తి అయినా పురోహతుడు (గురువు)గా ప్రార్థనను నిర్వహించవచ్చు; అతనికి దాతలు విరివిగా దానం చేయవచ్చు.

ఒకే కులంలో ఉన్నవారు వివాహం చేసుకొంటే, దానివల్ల ఎలాంటి అపస్థితిని ఎదుర్కొనకుండా, ఎలాంటి అదనపు శిక్షణా కాలం లేకుండా కుటుంబంసంబంధ వ్యక్తిలో త్వరగా నిమగ్నమైపోవటానికి సాధ్యం అవుతుంది కాబట్టి, వృత్తివరంగా అది ప్రయోజనకరమూ, సాకార్యవంశంగాను ఉంటుందని భావించటం జరిగింది. అంతేకాక ఇలాంటి వివాహంలో వరువు, వరుడు, ఎలాంటి అనూహ్యమైన అపరిచితమైన, నిరాదరపూర్వక, అవాంఛిత వైవాహిక సామాజిక పరిస్థితులను ఎదుర్కొనవలసిన అవసరం ఉండదు.

దాలా విధిస్తున్నవైన నేపథ్యం ఉన్న వ్యక్తుల మధ్య కూడా వివాహాల అనుమతించబడ్డాయి: అలాంటివి తరచూ జరిగాయి. (మహాభారతంలో కూడ్రువైన మత్స్యకారుని కుమార్తె సత్యవతి, క్షత్రియుడు, రాజు అయిన శంకనుష్ఠి వివాహమాడటం మనం గమనించవచ్చు; వారి వివాహానికి నమాజం ఎలాంటి అపరోధాలు కల్పించలేదు.) ఈ కుల వ్యవస్థ ప్రాథమికంగా ఏర్పేరుకన్నైన సామీకాచారం: యిది కాలం గడిచిన కొద్దీ పాలకుల అధికార మేరకు, సాకార్యం గాను ఉండటం వల్ల అపిశ్యపించింది. దానివల్ల ప్రజలు తమ కుటుంబ వృత్తులకే పరిమితమైపోయి, ఒకే రకమైన కుటుంబాలలోనే వ్యక్తులను, అవగా ఒకే వృత్తుల కుటుంబాల వారిని వివాహమాడారు. అయినప్పటికీ, ఒక కులంలో పుట్టడం వల్ల సేదరికం లేక బొత్తికమైన దొంగిలీ సంబంధం అది విచారకరమైన విషయం. అలాంటిది హిందూ మతానికి అనూరయోగ్యం కాదు. ప్రతి ఒక్కరూ దారితులకు వ్యాయం జరిగేలా కృషి చేయాలి. ఈ విషయంలో సామనేదం ఉపయుక్తంగా ఉంటుంది. ఈశ్వరుడు దొంగిలీని మెచ్చడు: తన ఆనుపదులు, ప్రతి ఒక్కరినీ సమానంగా ఆదరించాలని, దాదల్లో ఉన్న వారికి ఊరట కల్పించాలని ఈశ్వరుడు అభిలషిస్తాడు.

यो ददाति बुभूक्षितेभ्यः पीडितानां सहायकः
दुःखार्ताणां समाश्लिष्यति तमेव ईशः प्रसीदति ॥

యో దదాతి బుభూక్షితేభ్యః పీడితానామ్ సహాయకః ।
దుఃఖార్తాణామ్ సమాశ్లిష్యతి తమేవ ఈశః ప్రసీదతి ॥

దీవు ఒక మానవుని హృదయానికి అనందం చేకూరిస్తే, అకలిగివు వారికి ఆహారం పెరిగితే, భారతంలో ఉన్న వారికి నిహాయం చేస్తే, విదార్యమైల విదారావు తగ్గిస్తే, బారీకులకు జరిగిన అన్యాయాన్ని తొలగిస్తే తుళ్ళురుడు సంకోపిస్తాడు.

వేలకొలది సంవత్సరాలు ఏదోకీపాలకుల ఆధీనంలో బానిసత్వాన్ని అనుభవించిన తర్వాత భారతదేశానికి 1947లో స్వతంత్ర్యం లభించింది: చెరు సామాజిక విరజనను, అనగా కుల వ్యవస్థను నిర్మూలించటానికి స్వేచ్ఛ లభించింది. కొన్ని తరాల తరబడి కులం కారణంగా నష్టపోయిన వారికి వ్యాయం జరిగేందుకు భారతదేశం ఉల్బోగ వియామకాల్లో రక్షణ కల్పించే విధంగాను, విద్యాపంథుల్లో ప్రవేశించే విషయంలోను కొన్ని రక్షణపరమైన నిబంధనలను రూపొందించింది.

కుల వ్యవస్థను పోదించడం భారతదేశంలో శిక్షార్థమైన నేరం. అధునిక విద్యాపంతులైన హిందువులు కులవ్యవస్థకు అనుకూలురు కారు: దాన్ని దృఢంగా నిరసిస్తున్నారు.

మను స్మృతి

మమారు శ్రీ.పూ.3500 సంవత్సర కాలంలో భారతదేశ వాయవ్య సరిహద్దు నుండి ఆక్రమణదారుల సమూహాలు భారతదేశంలోకి ప్రవేశించి, కొన్ని ప్రాంతాలను జయించాయి. అలా జయించిన వారు ఆ ప్రాంతవాసుల లౌకిక జీవనంపై అధిపత్యం సాధించటంతో పాటు సాంస్కృతిక జీవనంపై అధిపత్యాన్ని సాధించడానికి ప్రయత్నించారు. వాళ్ళు భారతీయ మతజీవనంలో, వాళ్ళ కర్మకాండలతో కూడిన మతాన్ని బొప్పించడానికి ప్రయత్నించారు. వాళ్ళ అధికస్థాయిలో వేదాలను కూడా ప్రభావితం చేయటానికి ప్రయత్నించారు. మతపరమైన విషయాల్లోను, వ్యక్తుల మధ్య సంబంధాలు, సామాజిక ప్రవర్తన విషయాల్లోను వేదాలు మార్గదర్శకాలు; అవి ఏకేళ్ళురోపాసనా ప్రధానాలు. అలాంటి వేదవిహిత మతం, ఇరానీయుల సూర్య, యండ్రారాధనను, బలలకు సంబంధించిన కర్మకాండలతో సమ్మేళనం అయ్యేలా ఒత్తిడికి గురైంది. దాలామంది ఋషులు దక్షిణ భారతదేశానికి, హిమాలయాల్లోని గుహాల్లోకి పారిపోయారు. ఇరానీయన్లు, అసియా మైనర్ పాలకులు సమాజాన్ని విభజించి, తమకు అనుకూలంగా బలహీనంగా మార్చి, తమ రాదరిక వ్యవస్థకు లోబడి, ఉపయోగకరంగా ఉంచేలా మార్చాలని ప్రయత్నించారు. తరువాత శ్రీ.పూ.2500 ప్రాంతంలో మనువు బలమైన, సామాజికదృగ్వివేకం నిర్ధారణాన్ని ప్రతిపాదించి, దానికి మనుస్మృతి అని పేరుపెట్టాడు. మనువు సూక్ష్మ బుద్ధి గల మేధావి; అయిన వైదికయుగపు మతీకలలో తపించాడు. వేదం, సనాతన దర్శన వాస్తవమతం (అనగా హిందూమతం) మనుస్మృతి విదేశీ అధికారాన్ని సమర్పించేందుకు ఉద్దేశించబడింది. మనువుచే స్పష్టంచబడిన సామాజిక విభజన యాచంలో తమపై ప్రయోగించబడిన కుటుంబ అర్థం చేసుకోవటం మొంది, అయినప్పటికీ, మనువు చేసిన గణితకాస్త్ర కృషి ఆమోమమైంది. చెల్లినకాస్త్రపరంగా ఉపయోగ కరమైంది.

మనువు దర్శనాన్ని గురించి, సంస్కృతంలో రచించిన పురాతన నిర్ధారణ గ్రంథకర్త, మనువు అన్న పేరుకు అర్థం 'మానవుడు'. ఇర్యన్ లాపర్ యులాంటి పదానికి, దీనికి దాలా సారావ్యం ఉంది. మనువుమ ఇర్యన్లు ఉపయోగించే 'మానవ'తో కూడా పోల్చారు. హిబ్రూ పదం, 'అదమ' (యా పదానికి కూడా మానవుడనే అర్థం) లాగి, మనువు సమాంతర, స్వతంత్ర పరిణామం అన్న విషయం చర్చనీయాంశంగా పరిగణించబడి అవకాశం ఉన్నప్పటికీ 'మను' అన్న పదం, పురాతన యుంకో-యూరోపియన్ సంప్రదాయాన్ని ప్రతిఘటించ వచ్చు. వేదకాలానంతరపు ముఖ్య మతగ్రంథం, 'కథవథ బ్రాహ్మణం'లో ఒక మత్స్యం, దానికి మనువు చేసిన మేలుని పురస్కరించుకొని, ఒక పేనుభవకయం మానవాళిలో అధిక బాగాన్ని వాగనం చేస్తుందని మనువుకు హెచ్చరిక చేసినట్లు చెప్తంది. అందువల్ల అతను ఒక ఓదమ

నిర్మించి, మత్స్యం నలచో ప్రకారం, ప్రళయం సంభవించినప్పుడు ఓడను దాని కొమ్ముకు కట్టడంతో, ఒక పర్వతంపైన సురక్షిత ప్రాంతానికి చేర్చబడ్డారు. పురాణాల్లో యీ మత్స్యం విషువు అవతారంగా పరిగణింపబడింది.

పురాణాలలోను, మనుస్మృతిలోను ప్రతిపాదించబడినట్లు హిందూమతపు మరిదశకు సంబంధించిన అఖండ విశ్వవిద్యాశాస్త్ర ప్రతిపాదనల ప్రకారం పర్వాలగు మంచి మనుషులున్నట్లు చెప్పబడింది. అనగా మహాత్మరమైన కాలచక్రంలోని 8,640,000,000 సంవత్సరాల పర్వాలగు అనుబంధ విశ్వకాలాలకు, అనగా ఒక్క కల్పానికి ఒక్క మనుషు చొప్పున పర్వాలగు మంచి మనుషులుండేవారు. ఒక్క కల్పాన్ని మన్వంతరం అన్నారు. మనం యిప్పుడు జీవింది ఉన్నకాలం ఆ కాలచక్రంలో ఏడవది. పర్వాలగు మనుషు తర్వాత యీ భూమి సర్వం అంతమౌతుందని విశ్వసించబడటం జరుగుతోంది. ఆ తర్వాత, యీ అనంతమైన సృష్టి, రయ ప్రక్రియలో భాగంగా, నూతన సృష్టి, ప్రారంభమౌతుంది. అయినప్పటికీ, యీ విశ్వం ఉనికి అనంతంగా ఉంటుంది.

రెండు కాళ్లతో నడుస్తూ, అంతు ప్రవృత్తిగల మానవుడు గత పదహారు మిలియన్ల సంవత్సరాల నుండి జీవిస్తూ ఉన్నప్పటికీ కొంతమేరకు మంచి, చెడులను గురించిన విచక్షణా జ్ఞానం, చైతన్యం గల మానవుడు గత 2.5 మిలియన్ల సంవత్సరాలుగా మనుగడలో ఉన్నట్లు అందవా చేయటం జరిగింది. ఈశ్వరుడు యీ సౌరవ్యవస్థను 4000 మిలియన్ల సంవత్సరాల క్రితం సృష్టించాడు: యిది మరో $8640 \times 360 \times 100$ మిలియన్ల సంవత్సరాలు ఉనికిలో ఉంటుంది. మనుషు గణితశాస్త్ర ప్రకారం, ఈశ్వరుడు, మన సౌరవ్యవస్థకు 100 సంవత్సరాల ఈశ్వర జీవనాన్ని యిచ్చాడు.

'మనుస్మృతి' ('దర్శనాస్తం' లేక 'మనుదర్శనాస్తం') లేక మరింత సాంప్రదాయకంగా చెప్పాలంటే మానవదర్శనాస్తం, అనగా మానవాళికి సంబంధించిన మతగ్రంథం. వ్యాయంపరమైన, తత్వంబంధిత విషయాలను గురించిన గ్రంథం. ఈ గ్రంథం, రాజ పరిపాలనలో పౌరదర్శకతకు, పరిశుద్ధతకు ప్రాధాన్యాన్నిస్తుంది. పాఠకుల అదాయంలో, గరిష్ఠంగా అయకాతం వచ్చి వేమారు చేయటానికి రాజుకు అనుమతి ఉంటే, దేశంగా సురక్షంగా ఉంటుందని అయవ ప్రతిపాదించాడు. రేఖామూలంగా పౌర, నేర వ్యాయాన్ని గురించి, వివరించటంతో పాటు యీ గ్రంథం, మానవ జీవితంలోని విద్యాస్థి జీవనం (అశ్రమ) వైవాహిక, గృహస్థ జీవనం, వైరాగ్యజీవనం, అంతిమంగా సన్యాసి జీవనం లేక

చానప్రస్థ జీవనాన్ని గురించి విస్తృతంగా వివరిస్తుంది. దేశాన్ని విభజించి, బలహీనపరచేందుకు
 విదేశీపాలకులు, శ్రమవిభజనను అనుచితంగా అనువర్తించలేకారు. ఉద్యోగ విభజన
 సామాజిక విభజనగా పరిణమించి, తత్ఫలితంగా కులవ్యవస్థ దారిశ్రోక ప్రాతిపదికగా రూపొంది
 సామాజిక వర్గీకరణగా ప్రధానం పొందింది. ఇలా మనుస్మృతి, భారతీయ రాజకీయ, సామాజిక
 వ్యవస్థ ప్రస్థానాన్ని గురించిన విలువైన సమాచారానికి మూలాధారం. ఈ విధంగా మనుస్మృతి
 హిందువులను బలహీనులను చేసింది. వేదం కంటే మనుస్మృతికి ప్రాధాన్యాన్నిచ్చినందుకు
 శక్తిగా, భారతదేశం, దాని విదేశాల అశ్రమణకు గురైంది. పచ్చిప్రైవేట్ వైదిక మతం, భగవద్గీత
 ఉపదేశాల ప్రకారం, కులవ్యవస్థ, న్యాయవిరుద్ధమైన, నేరపూరిత విధానం. కొన్ని సందర్భాల్లో
 ప్రజలు, తమకు తెలియకుండా కూడా కులవ్యవస్థను పాటిస్తారు. చాలామంది భారత
 రాజకీయ నాయకులు తమ వర్గప్రయోజనాల కొరకు దేశాన్ని బలహీనంగాను, విభక్తంగాను
 ఉంచడానికి మనుస్మృతిని వాడుకొంటున్నారు. వాళ్లందరూ ఈశ్వరుని శత్రువులుగా
 పేరిగతించబడతారు.

ఉపనిషత్లు

ఉపనిషత్ అంటే అజ్ఞానాన్ని పూర్తిగా యాపుమావటం. అది అధ్యాత్మికాన్వేషిని తీర్చిదిద్దే సాధనం. ఉపనిషత్తుల మంత్రాలు అధ్యాత్మికాధిపతి మనసులో వినిపించే అలోచనలను జాగృతం చేస్తాయి. ఉదాత్త స్వరంతో మంత్రాలను గానం చేస్తే అన్నివైపుల ప్రకాశనాలతో దివ్యవాతావరణం రూపొందుతుంది.

ఉపనిషత్లు 108 ఉవ్వాాయి. కఠ, కేన, ముండక, మాండూక్య, ప్రశ్న, తాండోగ్య, శ్వేతాశ్వతర, ఉపనిషత్, వారాయణ, మహావారాయణ, తైత్తిరీయ, సూర్యోపనిషత్, బృహదారణ్యక ఉపనిషత్తులు వాటిలో చాలా ప్రసిద్ధమైనవి.

ఉపనిషత్లు (శ్రీ.పూ.16000-1000) దివ్యసంబంధి విషయాల స్వభావాన్ని, మోక్షమార్గాలు, మార్గాలను పరిశీలిస్తాయి. వేదాల పాఠాధ్యయనంలో అవి అంతిమ దశకు ప్రాతినిధ్యం వహిస్తాయి. అందువల్ల, అవి వెల్లడించే తాపదీపకాన్ని వేదాంతంగా (వేదాలలోని తుది అధ్యాయాలు) ప్రసిద్ధి చెందింది. పురాతనమైన ఉపనిషత్లలో చాలావరకు వేదాల ముందీ తర్వాతి కాలంలో రూపొందినవి. అయినప్పటికీ, అవి ఋగ్వేదంలోని దివరీ మంత్రాల అంతర్నిహిత అధ్యాత్మ వివరీస్తా, మత, భౌతిక జీవన విషయాలపరమైన తాత్విక, అదరణాత్మక దృక్పథాలను విశదం చేస్తాయి. ఈ వేదాంతం, వ్యక్తి, ఆత్మ, విశ్వాత్మ లేక సర్వస్వమైన బ్రహ్మ ఒక్కటేనని చెప్తుంది: యీ వ్యక్తిత్వం, తాండోగ్యోపనిషత్లోని 'తత్ త్వమి ఆసి' అన్న పదబంధం రూపంలో సాధారణీకరించబడింది. కఠోపనిషత్లో అమరజీవిత స్వభావం పరిచయమైంది. పునర్జన్మ, మాయాసంబంధి సద్భావం, భౌతిక ప్రపంచపు మిథ్యాస్వభావం లాంటి యితర విషయాలు పరిచయమయ్యాయి. (శ్వేతాశ్వతరోపనిషత్లో)

ఉపనిషత్లలోని ఖండికలు సాధారణంగా, చాలా చిన్నవిగా ఉంటి, వీలు సందర్భాల్లో, వీతి కఠల రూపంలో, సామాన్య మానవులు అందులోని వీతిని తేలికగా అర్థం చేసుకోవటానికి వీలుగా సంభాషణ రూపంలో ఉంటాయి. వైదిక ఉపనిషత్లుగా పేరుపొందినవి పదమూడు: మిగిలిన ముమారు వంద ఉపనిషత్లలో, చాలావరకు వేదాలచే ప్రభావితమైనప్పటికీ, బహుశ వేదోత్తర కాలానికి చెందినవిగా భావించబడుతున్నాయి. వీలు సందర్భాల్లో, కష్టాలు, రహస్యతలు, కళాకారులు ఉపయోగించిన వీతికథలు దేవతల యుద్ధకళానికీ ప్రాధాన్యతనిచ్చాయి. ఆ కథల్లో దేవతలు, విభిన్న తరహా అయుధాలను దరించి, చాలా హస్తానుస్త్రులు చిత్రించబడ్డారు.

ప్రపంచపు భౌమకాల పట్టిక - విష్ణువు దశావతారాలు

మహాయుగం (Era)	యుగం (Sub-Era)	శకం (Epoch)	ప్రారంభం- ముగింపు (మిలియన్ల సంవత్సరాలు)	
సెనోజోయిక్ (Cenozoic)	క్వార్టరరీ (Quaternary)	హోలోసీన్ (Holocene)	0.0115-0.00	బుద్ధభగవానుడు, శ్రీకృష్ణుడు & శ్రీరామాచార్యులు
		ప్లీస్టోసీన్ (Pleistocene)	1.81-0.0115	పరశురామాచార్యులు
	టెర్షియరీ (Tertiary)	ప్లియోసీన్ (Pliocene)	2.59-3.60	వామనావతారం
		మియోసీన్ (Miocene)	7.25-20.4	నరసింహావతారం
		ఓలిగోసీన్ (Oligocene)	23.4-28.4	
		ఇయోసీన్ (Eocene)	37.2-48.6	
		పేలియోసీన్ (Paleocene)	58.7-61.7	వరాహావతారం
	మెసోజోయిక్ (Mesozoic)	క్రెటేషియస్ (Cretaceous)	70.6-140	పరివర్తన దశ
		జురాసిక్ (Jurassic)	151-197	
		ట్రయాసిక్ (Triassic)	204-250	
పేలియోజోయిక్ (Paleozoic)	పెర్మియన్ (Permian)	254-295	కూర్మావతారం మత్స్యావతారం	
	కార్బోనిఫెరస్ (Carboniferous)	304-345		
	డేవోనియన్ (Devonian)	375-411	వైష్ణవావతారం	
	సైలూరియన్ (Silurian)	419-439		
	ఆర్డోవిషియన్ (Ordovician)	446-479		
	కాంబ్రియన్ (Cambrian)	496-534		
ప్రేకాంబ్రియన్ (Pre-cambrian)	ప్రోటరోజోయిక్ (Proterozoic)	630-2300	బ్రహ్మమనోయుగం	
	ఆర్చియన్ (Archean)	2800-3600		
	హేడియన్ (Hadean)	3850-4150		

విష్ణువు దశావతారాలు

హిందూమతంలో భూమి శ్రమ పరిణామపు విజ్ఞానశాస్త్ర కాలశ్రమం విష్ణువు దశావతారాల ద్వారా వివరించబడింది. విష్ణువు, పరమాత్ముడు, అనగా ఈశ్వరునికి సమావార్యం. ప్రతి జీవికి ఆత్మ ఉంటుంది. (అనగా పరమాత్ములో భాగమైన ఆత్మ)

భూన్యం నుండి వేటి మానవుని వరకు విష్ణువు (అంటే ఈశ్వరుడు) ఏలా శ్రమపరిణామాన్ని రూపొందించాడో, ఆయన యొక్క దశావతారాల దరిత్ర, అనగా అత్ముడు సంబంధించిన పది అవస్థల ద్వారా వివరించబడింది. మత్స్య, కూర్మ, వరాహ, వరసేంహ (సగం మానవుడు, సగం సింహం) వామన, పరశురామ, రామ, శ్రీకృష్ణ, బుద్ధభగవానుడు, కర్మ, విష్ణువు పది అవతారాలు.

దాదా వురాతన కాలంలో ఈశ్వరేచ్ఛకు అనుగుణంగా ఉష్ణవాయుమాపి పదార్థంలో కొంతభాగం, సూర్యజ్వాలి విడిచిపోయి, సూర్యుడి చుట్టూ పరిభ్రమించటం మొదలుపెట్టింది. ఆ పదార్థం చల్లబడిన తర్వాత భూగ్రహంగా మణిపవించింది. ప్రారంభ దశలో, భూమిపై అధికభాగం నీరుతో నిండి ఉండేది. భూమి మీద మొదటి జీవరాశి జీవగా అవిర్భవించింది. (అనగా మత్స్యం) భూమి శ్రమ పరిణామంలో పేరియోజోయిక్ సైలూరియన్ - డేవోనియన్ కాల సమయం (Paleozoic Silurian Devonian time period) భూమి పరిణామ దశలో మత్స్యకాలంగా ప్రసిద్ధి చెందింది. ఆ సమయంలో వేదం పునరుత్పత్తి ప్రక్రియను బోధించింది. విష్ణువు మొదటి అవతారం, మత్స్యావతారం.

భూమి శ్రమ పరిణామపు తరువరి కాలం పేరియోజోయిక్ మహాయుగపు కార్బొనెఫెరస్ కం, (Carboniferous epoch of paleozoic era) అనగా జీవులు ఉభయదారులుగా పరిణమించిన దశ. ఈ దశలో జంతువులు ప్రాణవాయువును వేరుగా గాలినుంచే స్వకరించటం నేర్చుకొన్నాయి. కూర్మ రూపం విష్ణువు రెండవ అవతారం, అనగా నీటిలోను, భూమిమీద జీవించగల జంతువు.

విష్ణువు మూడవ అవతారం, వరాహ రూపం. ఈ దశలో, యీ జంతువు భూమిమీద జీవిస్తున్నప్పటికీ, మట్టి, బురదలో సాకర్వనంతంగా ఉంటుంది. ఆ జీవి భూమిమీద

జన్మనివ్వటాన్ని నేర్చుకొన్న క్షీరదం. స్వభావ రీత్యా భూమి ఉపరితలం నుండి ఆహారాన్ని పేకరించుకోవటానికి యీ జీవి తన దంతాలను, కొరలను వినియోగించింది. భూమి శ్రమ పరిణామ దశలో యిది ద్వితీయరీ కాలానికి చెందిన ఇయోసీన్ - పేరియోసీన్ కళం. (Eocene-paleocene epoch)

విష్ణువు వాలుగవ ఆవేశారం, నరసింహావేశారం. అనగా సగం మానవుడు సగం జంతువు. ఉదాహరణకు చింపాంజీ, ఒరాంగ్ ఉటాంగ్, గొరిల్లా మొదలైనవి సగం మానవ లక్షణాలు, సగం జంతువుల లక్షణాలు కలిగిన జంతువులు. నరసింహుడు, తన కొరలు, గొళ్లతో దుప్పచైన హిరణ్యకలిపుని వరించినట్లు పౌరాణిక కథలు వివరిస్తున్నాయి. శ్రమ పరిణామంలో కీటకాలు వివరతరం మానవుడు వినియోగించే ఆహారాన్ని వాళనం చేస్తూనేవి. మానవులు ఆరణ్యాలపై ఆధారపడి జీవించేవారు: వారి ప్రధాన ఆహారం ఆరటిపండ్లు, ఆరటి తోటలను ఒక రకమైన కీటకం ద్వంసం చేస్తూనేవారు. ఈ దశలో సగం మానవరూపంలోను, సగం జంతు రూపంలోను ఉన్న నరసింహుడు తన కొరలను, గొళ్లను ఉపయోగించి ఆరటి తోటలను ఆ కీటకాల బారి నుండి కాపాడి, మానవుడు వినియోగించే ఆరటి పండ్లను రక్షించే పద్ధతిని రూపొందించాడు. నేటికీ యీ ఆరటిని వాళనం చేసే కీటకాలు ఒరాంగ్ ఉటాంగ్, బబాన్ మొదలైన వాటికి ఉభయంగా ఉన్నాయి. ఈ విధంగా, ఆరటి పండు మానవ మనుగడకు చాలా ముఖ్యమైన ఆహారంగా ఉంటేపాటంబో హిందూ మతంబంధమైన పండుగల్లో ఆరటిపండు ప్రత్యేకస్థానాన్ని పొందింది. ఇది భూమి పరిణామ ప్రక్రియలో సెనోజోయిక్ మహాయుగానికి (Cenozoic era) చెందిన ఒలిగోసీన్-మియోసీన్ కళం (Oligocene-Miocene epoch).

విష్ణువు బడవ ఆవేశారం వామనావేశారం. (పరిణామ శ్రమంలో అది నియోజీన్ కాలపు (Neogene period) మియోసీన్ విభాగానికి (Miocene division) చెందింది. ఈ రూపంలో మానవుడు రెండు కాళ్లపై నిలబడి, కదలటానికి చేతులను సహాయకాలుగా ఉపయోగించాడు. ఆ దశలో మానవుడు నేటి మానవుని ఎత్తులో సగం పరిమాణంలో ఉండేవాడు. దీన్నే వామనావేశారం అన్నారు.

విష్ణువు ఆరవ ఆవేశారం, మానవుని వ్యూహావమైన పరమహిమనావేశారం. ఆ రూపంలో మానవుడు తన మనుగడకు గొడ్డరిని వినియోగించాడు. ఆ దశలో మానవుడు

కారీరక బలంకోసే మనుగడ కొనసాగించ తుండా. మేలోపరంగా కూడా మనుగడ మార్గాలను రూపొందించుకున్నాడు. అతను వ్యవసాయిక పద్ధతుల ద్వారా అపోరాస్త్ర ఉత్పత్తి చేయటంలో గొడ్డరిపి వినియోగించాడు. అందువల్లే పురాతన మతసాహిత్యంలో ఆ దశలోపి మానవుణ్ణి 'అగ్నిహోత్ర' అన్నారు. అనగా అగ్ని వినియోగం విషయంలో అధిపత్యం కలిగివుండే వ్యక్తి. పరశురాముడు కార్తవీర్యార్జునుణ్ణి వధించాడు. (క్షత్రియ వృక్షంగా ప్రసిద్ధి) ఇరవై ఒక్కమార్లు క్షత్రియులను వధించి, తాను నిర్బహించిన విధిని సమర్పించుకొవటానికి గొడ్డరిని తన తల్లి పక్షంపై ఉంచాడు. కార్తవీర్యార్జునుడంటే వేయి కాబలు గల గడ్డి కలప ఉంటే వృక్షం. పరశురాముడు తన గొడ్డరిపి వినియోగించి వ్యవసాయానికి అనుగుణంగా ఉంచేందుకు కార్తవీర్యార్జున వృక్షాలున్న అడవిని నిర్మూలించాడు. ఇరవై ఒక్క మారులు క్షత్రియులను నిర్మూలించిన కథలోపి అంతర్ధాం యిదే. ఆయన గొడ్డరిపి వినియోగించి మాతృహృదయాన్ని చేదించాడు. అంటే గడ్డిగా ఉన్న భూమిని, వ్యవసాయం చేయటానికి యోగ్యంగా మెత్తిన భూపంలోకి మార్చటానికి గొడ్డరిపి వినియోగించాడు. ఈ కాలం నుండి మానవుని మనుగడలో వ్యవసాయ ప్రాతిపదిక గల మానవ వాగవికత ప్రారంభమైంది. పరశురాముడు తన సూతన అయుడైన గొడ్డరిపి వినియోగించటంతో అతీయుడయ్యాడు. వ్యవసాయిక విస్తృత్యాగామి అయిన పరశురాముడు విష్ణువు అరవ అవతారం. భూమి క్రమ పరిణామంలో ప్లేస్టోసేన్ శకానికి (Pleistocene period) చెందిన క్వాలర్నరీ (Quaternary) కాలానికి చెందింది. అనగా మానవునికి వ్యవసాయపు అదిమ పద్ధతి తెలిసిన కాలం.

రామావతారం, విష్ణువు ఏడవ అవతారం. ఆయన ధనుస్సు, బాణాన్ని వినియోగించి దూరం నుండి ఎదుర్కోగలిగాడు. ఆయన వినియోగించిన ధనుస్సు, బాణం, గొడ్డరి కంటే మరింత శక్తివంతంగా పనిచేశాయి. భగవంతుడైన శ్రీరాముని కాలం నుండి రాజ్యప్రాతిపదిక గల వాస్తవ మానవ వాగవికత ప్రారంభమైంది. ఆయన రాజ్యానికి పంపించిన విధాన నిర్ణయంలో ప్రజావిప్రాయానికి ప్రాధాన్యతను యిచ్చాడు. రాముడు ప్రజాస్వామ్యాన్ని ప్రవేశపెట్టడమే కాక అపాల్యను గూడా రక్షించాడు. అనగా దీడు భూములను వ్యవసాయ యోగ్యంగా చేయటానికి వాగలితో దున్నటం. రాముణ్ణి, సీతాపతి అని కూడా అంటారు. అనగా సీత యజమాని. సంస్కృత పదం, 'సీత' అంటే నాగలి కబ్బు. ఆయన తన విజ్ఞానాన్ని వ్యవసాయాన్ని విస్తారంగా అభివృద్ధి చేయటానికి వినియోగించాడు. తత్ఫలితంగా సామాన్య

మానవుడు అర్ధతంగా అభివృద్ధి చెందాడు. ఆయన భూమి శ్రమచరితావంశం లో సెనోజోయిక్ మహాయుగంలోని (Cenozoic era) హోలోసెన్ కాలానికి (Holocene epoch) చెందిన వాడు.

వినిమిదవ అవతారం కృష్ణుడు. ఆయన అన్ని విధాల పరిష్కారమైన మానవుడు. ఆయన విజ్ఞానశాస్త్ర పరిజ్ఞానం, తత్వశాస్త్రం, నైతిక విలువల వినియోగ ప్రాధాన్యతను గురించి ప్రచారం చేశాడు. ఆయన మంచి, చెయ్యలకు సంబంధించిన ప్రమాణాలను రూపొందించాడు. అలాగే మానవులందరూ శాంతియుతంగాను, గౌరవంతోను జీవించటానికి వీలైన రాజకీయ సిద్ధాంతాన్ని ప్రతిపాదించాడు.

బుద్ధుడగువాడు - సిద్ధార్థ గౌతముడు లేక బుద్ధుడవుడు విష్ణువు తొమ్మిదవ అవతారం. ఆయన ప్రపంచానికి, 'అహింసా పరమధర్మ', అన్న మధురమైన మోటలనందించాడు; అనగా అహింస ఉన్నతమైన విలువగలది అని అర్థం.

'కర్మ', విష్ణువు చేసిన అవతారం. ఉష్ణ పరమాణు సంబంధ పాఠశాలలో సామాన్య ప్రజల జాడలను నిర్మూలించేవాడని దీని అర్థం.

భగవాన్ మహావీరుడు

భగవాన్ మహావీరుడు, నైకారికి చెందిన క్షత్రియ నాయకుడు, సిద్ధార్థుని తుమారుడు. ఆయన క్రీ.పూ. 399లో మార్చి 30వ తేదీన జన్మించాడు. భగవాన్ మహావీరునికి అమ్మ ఉవ్వాయి. అయనకు బారీ సంపద, తొండర్యవతియైన భార్య, మంచి కుటుంబం ఉంది. ఆయన అంతువులను బలియిచ్చే కర్మకాండను నిరసించాడు. మహావీరుడు వేదానికి పునరావిర్భావం ఉంచునే భావనను ఏమర్చించాడు: యజ్ఞసంబంధమైన కర్మకాండలను నిరసించాడు. ఆయన మానవ జీవితానికి సంబంధించిన సత్యాన్ని కమగవాలని ప్రాపంచిక దౌరభ్యం, కుటుంబ జీవనాన్ని త్యజించాడు.

మోక్షపాదే అత్యుత్తమమైన అనందమని, ఆయన తన శిష్యులకు బోధించాడు. నిజాయితీలో కూడిన చింతన, జీవనం, ఏకాగ్రత వల్ల మోక్షం లభిస్తుంది. ఆయన యీ మూడింటిని 'తిరత్వాలు' అన్నాడు.

భగవాన్ మహావీరుడు, పార్శ్వవాత తీర్థంకరుని అనుచరుడు. తీర్థంకరుడు జైనమతాన్ని స్థాపించాడు. భగవాన్ మహావీరుడు విష్ణువాత్మక భావాలు గల వ్యక్తి. వైదిక కర్మకాండలు, అంతుబలి అయనను బాధపెట్టాయి. ఆయన కులవ్యవస్థ వట్ల అత్యంతరం వ్యక్తం చేశాడు. బ్రాహ్మణుల కృషి ఉచ్చితమైందిగా భావించనవసరం లేదని ఆయన అభిప్రాయపడ్డాడు. కర్మకాండలకు కట్టుబడిన బ్రాహ్మణుల కృషి కంటే నైకుల, ఆనగా వ్యాపారవర్గ ప్రజల కృషి అధికం అని ఏహుించాడు. నైకారికి చెందిన వ్యాపార వర్గం భగవాన్ మహావీరునికి మద్దతు నిచ్చి, ఆయనను అనుసరించవారులనింది. వాళ్ళ తమను తాము జైనులము అని చెప్పుకొనేవారు.

1) అహింస, 2) నిజాయితీగా జీవించటం, 3) దొంగతనం చేయకుండటం, 4) యితరుల అస్తిని అపేక్షించకపోవటం అన్న నాలుగు ప్రధాన సూత్రాలను జైనమతం ప్రతిపాదించింది. భగవాన్ మహావీరుడు, బ్రహ్మచర్యాన్ని ఎదవ సూత్రంగా చేర్చాడు. భగవాన్ మహావీరుడు 'షూర్య' అన్న ముఖ్యగ్రంథాన్ని రచించాడు. ఈ పుస్తకంలో 12 అధ్యాయాలున్నాయి. మహావీరుని అనుచరులు యీ గ్రంథాన్ని వారికి మార్గదర్శకంగా ప్రికరించారు. 'జైన కల్పసూత్రము, జైన బాగావళి సూత్రము', భగవాన్ మహావీరుని వేదాంతాన్ని అవగాహన చేసుకోవటానికి ముఖ్యాధారాలు. మహావీరుని అనుయాయులను జైనులంటారు; వాళ్ళ పూర్విగా శాకాహారులు.

శ్రీ శంకరుడు (శంకరాచార్యుడు)

శంకరాచార్యుడు ఉన్నత తత్వవేత్త; ఆయన జీవిత కాలంలో ఉన్నతమైన హిందువుగా పరిగణించబడ్డాడు. శంకరుడు భారత ఉపఖండపు పశ్చిమతీరంలో, కేరళలోని కాలరీలో శ్రీ.4788లో జన్మించాడని భావిస్తారు.

శంకరుడు బాల్యంలోనే వేద పాఠశాలలో అధ్యయనం చేశాడు. ఆయన తన నిశితమైన మేధస్సుతో వైదిక విషయాలను నోదించి, ఖచ్చితమైన నిర్వచనాలను, విద్విష్టమైన విశ్లేషణతో సమస్యనుపూరిత తత్వశాస్త్రాన్ని రూపొందించాడు. ప్రపంచంలోని శ్రుత్రవిషయాల వల్ల తన మనస్సు కలుషితం కాక పూర్వమే సన్యసించాడు. ఏకేశ్వరోపాసనను స్వీకరించి, యీ ప్రపంచానికి మౌలిక స్వచ్ఛతను బేకూర్చే కృషిపట్ల తన జీవితాన్ని అంకితం చేశాడు.

తన తల్లికి అంకితుడు క్షణాల్లో ఆమె పరమన ఉంటానని వాగ్దానం చేసి, సవ్యాపాప్తి గురించిన రహస్యాలను బోధించి, సర్వస్వతులైన భగవంతుని బేరుకోవటానికి మార్గాన్ని చూపించడం గురువును అచ్చేప్పివ్వు యీ మోహరహిత సవ్యాపి యుంటే నుండి పయనమయ్యాడు. సర్వదా సదీ తీరంలో ఓంకారవాక్లో ఆయనకు గురువు గోపింద భగవత్పాదుని రూపంలో సాక్షాత్కరించాడు. శంకరుడు గోపింద భగవత్పాదుని శిష్యునిగా బేరి, విజ్ఞానార్థనలో సమ్రుత, వినియాలను పాటిస్తూ సర్వస్వత సత్యాన్ని గురించి బోధన బేయవారంభించాడు.

పరస్పర విరుద్ధాలుగా భావించబడుతున్న అద్వైత, ద్వైత ర్మకృతాల సమ్మేళనంగా అద్వైత బేదాంతాన్ని (ఏకేశ్వర సిద్ధాంతం) రూపొందించమన్న గురువుగారి ఆదేశ నిర్వహణ కొరకు వైదికమతం, సంస్కృతికి పురాతన కేంద్రంగా పరిగణించబడుతున్న వారణాసికి వెళ్లి, శంకరుడు "ఏకేశ్వర" సిద్ధాంతాన్ని ప్రచారం బేయవారంభించాడు. ఆయన పరిశుభ్రతత్వ కాఖలకు సంబంధించిన నాయకులతో వారింది, అసత్య భావనలు, సమస్యలను ఖండించి, తన తత్వ మార్గోన్నత్యాన్ని నిరూపించాడు. అక్కడే ఆయన నలుగురి శిష్యుల్లో ప్రథముడు, తరువాతి కాలంలో పెద్దపాదుడుగా ప్రసిద్ధిపొందిన సనందముడు ఆయనకు శిష్యుడయ్యాడు.

వారణాసి నుండి యీ అధ్యాత్మిక మహోన్నత శృంగం తన శిష్యులతో సమన్వయ వేదాంతాన్ని ప్రచారం చేస్తూ బదరీవాత్ వెళ్ళాడు. ప్రయాగ, హరిద్వార్, ఋషికోట, శ్రీనగర్, రుద్రప్రయాగ, నందప్రయాగ, కామరూపి, గోమతి లాంటి పుణ్యప్రదేశాలను దర్శించాడు. తాను వెయసించిన మార్గంలోని వివిధ దేవతలను ఆర్చించి, సిద్ధుల బ్రహ్మీను అనుగా తక్కువని సాక్షాత్కరించుకొన్న వ్యక్తి దేవతల ఎగ్గహాల (దూతల ఎగ్గహాలు) వద్ద చక్ర ప్రవేశాలు ప్రదర్శించడటం వల్ల ఏమీ కోల్పోవని నిరూపించాడు. శంకరుడు ఉపనిషత్లు, భగవద్గీత, బ్రహ్మసూత్రాలకు ద్యాఖ్యానాలు రచించి, తన సిద్ధాంతానికి పటిష్టమైన ప్రాతిపదికను రూపొందించాడు.

అటు ఏమ్మట శంకరుడు చాలా ప్రదేశాలు సందర్శించి, చిలిస్తూ విక్రాసాల, కాళం నాయకులతో చర్చలు జరిపి, తన అద్భుతవాదనా పటిమతో అసత్య విక్రాసాలను, లోపచూయిష్టమైన వాచనాలను ఖండించాడు.

శంకరుడు యీ వికాల ఉపేఖండాన్ని నాలుగుమార్లు పర్యటించి, భారతదేశపు ప్రధానకేంద్రాలలో నాలుగు ముఖ్యప్రదేశాలను వెలకొల్పాడు. ఆ నాలుగు ప్రదేశాలు దక్షిణాన శృంగేరి పర్వతాల్లో శృంగేరి మఠం, పశ్చిమాన ద్వారకలో కారదా మఠం, ఉత్తరాన బదరీకాశీమండ్లలో జ్యోతిర్మఠం, తూర్పున పూరీలో గోవర్ధన మఠాలు. తన శిష్యులలో నలుగురు ముఖ్యులను యీ మఠాలకు ప్రధానాచార్యులుగా నియమించి, మఠాలకు సంబంధించిన పరిధానకుల, ప్రజల అధ్యాత్మిక సంక్షేమ బాధ్యతలను అప్పగించాడు. ఆయన ఒక్క మఠానికి ఒక వేదాన్ని ప్రత్యేకించాడు. ఆ ఎర్పాటులో ఋగ్వేదం గోవర్ధన మఠానికి, శృంగేరి మఠానికి యజుర్వేదం, సామవేదం కారదా మఠానికి, జ్యోతిర్మఠానికి అదర్శ వేదాన్ని ప్రత్యేకించడం జరిగింది.

ఆ కాలంలో భారతీయ విమాణాన్ని పలు అపహ్నాకరమైన ఉపాసనా విధానాలు ప్రస్తుత ప్రదేశాలు, దేవాలయాలు అపసీధిపదులైన పూజారుల బృందాల హస్తాల్లో ఉంచేసి, వీళ్ళ వికారమైన పూజావిధానాలను, జంతుబలులను నిర్వహిస్తుండేవారు. శంకరుడు, తన వాదనా పటిమతో, పవిత్రస్థలాల అధారంతో యీ వికృతపూజావిధానాలు వేదతత్వాన్ని

కలుషితం చేస్తున్నాయని ఋజువు చేశారు. ఏకేళ్లరార్చనాపరమైన ఉదాత్త మోత్రాలను ప్రవచించి యీ కలుషిత ఆచారాలను శంకరుడు సంస్కరించాడు. భగవంతుని దూతల పట్ల గౌరవ ప్రదర్శన కొరకే ఏగ్రహారాధన అనీ, తిక్కరుణ్ణి ప్రార్థించటం ద్వారానే సత్కృతితం లభిస్తుందని అయిన ఋజువు చేశారు.

నివ్యాస వ్యవస్థను వియంజ్ఞించే వియమాలపై శంకరునికి తన తల్లిపై ఉన్న గౌరవం అభివేశ్యాన్ని సారించటంతో, అమె మరణించిన తర్వాత, శంకరుడు, తన బంధువుల తీవ్ర వ్యతిరేకతను ఖాతరు చేయకుండా, తల్లికి ఆంశ్యక్రియలు నిర్వహించాడు. ఆ కాలంలో నివ్యాసులు, తల్లిదండ్రులకు ఆంశ్యక్రియలు నిర్వహించటం విసిర్ధం.

శంకరుడు హిమాలయాల్లోని శేదాద్నాల్లో, ముప్పై రెండవ ఏట పరమపదించాడు.

హిందూసన్యాసి వివేకానందుడు - ఆయన వేదాంతం

స్వామి వివేకానంద హిందూమతాన్ని వైదిక మూలాలకు కొనిపోయాడు. ఆయన 1863, జనవరి 12న జన్మించాడు. "ఉపనిషత్ల ప్రతిఫల వాకు ధైర్యాన్ని కలుగజేసింది. జ్ఞాపకం ఉండుకోవలసింది యీ ఒక్క విషయమే. వా యాచక్షుషితంలోను వేసు నేర్చుకోవచ్చుది యీ పాఠం మోక్షమే. ఓ మానవుడా! ధైర్యం వహించు, బలహీనంగా ఉండవద్దు" అని ఆయన చెప్పాడు.

"ఒక జాతిగా మనకు లభించిన ప్రతి విషయం, మనర్పి బలహీనపరచింది," అని స్వామి వివేకానంద చెప్పాడు. ఆ కాలంలో జాతీయ జీవనానికి ఒకే ఒక దృక్పథం ఉన్నట్లు వాకు కనిపిస్తోంది; అది, శక్తిని చూసి, మనపై పాదాలుండటానికి పాపించిన ప్రతి వ్యక్తి పాదాల ముంగిట వానపాముల్లాగా మారిపోయి, ప్రాకేటంత బలహీనులుగా మనర్పి మార్చివేయటం.

నేను వాదించేది యినుమొ లాంటి దృఢమైన కండరాలు, ఉక్కులాంటి ధైర్యం. బలాంటి శరీరంతో ఏడుగును సృష్టించగలిగే దృఢత్వాన్ని, బాంధవులను ఆర్పించే మనస్సు ఉండాలి.

నీలోనే శక్తి అంతా ఉంది: నీవు ఏమైనా చేయగలవు; నీవు కొడుకున్న వాడిని అన్నింటినీ చేయగలవు. దీనికి ఎవరి మార్గదర్శకత్వం అవసరం లేదు. ధైర్యంగా నిలిచి, నీలో ఉన్న దీవ్యత్వాన్ని వ్యక్తం చేయి.

మన ప్రజలకు పీరులు కావాలి: పీరులు కండి. పర్యటం లాగా దృఢంగా, స్థిరంగా ఉండండి. సత్యం ఎల్లప్పుడూ జయిస్తుంది. ప్రజాశాసనాధ్యక్షి, జాతీయ రక్షణకాల్లో నూతన శక్తిని, ఉత్సాహాన్ని దగుల్కొల్ప గల విద్యుత్ లాంటి నూతనమైన అగ్ని కావాలి. ధైర్యంగా ఉండు. మానవుడు మరణించేది ఒక్కమార్తే. వా కమ్మలు పనికివారు కారాదు. వేసు పనికిదవాన్ని ద్వేషిస్తాను. గాఢమైన మానసిక సమకౌల్త్యాన్ని కాపాడుకో. నీ గురించి ఆకాశాలులు ఏమీ అంటున్నా వాటిని గురించి ఏమీ వట్టిండుకోకు. ఉదాసినత! ఉదాసినత! ఉదాసినత! శక్తివంతమైన అవరోధాలున్నప్పటికీ ఘనకార్యాలు నిర్వహించబడ్డాయి. పాపాన్ని శక్తిని ప్రదర్శించండి.

మిత్రమా! ఎందుకు ఏడుస్తావు? నీలోనే శక్తి అంతా ఉంది: ఓ, దృఢశాలి! నీ శక్తివంతమైన స్వలావాన్ని మేల్కొలుపు! అప్పుడు యీ యావత్ ఎక్కడ నీ పాదాలకు

మోకరిల్లుతుంది. తమ శరీరాలతో ప్రమేయం పెట్టుకొనే మూర్ఖులు మూత్రమే, "మేము బలహీనులం, బలహీనులం, బలహీనులం" అవి దీనంగా లోడిస్తారు. దేశానికి కావలసింది కార్యాచరణ, విజ్ఞాన కార్యపరమైన మేధస్సు, మనకు కావలసింది గొప్ప స్ఫూర్తి, ప్రచండమైన శక్తి, అపారమైన ఉత్సాహం, కార్యాచరణ స్ఫూర్తి, చైతన్యంగల వ్యక్తికే లక్ష్య చేపడ అనుకూలమైంది. వెనుదిరిగి యాదనవనరం లేదు: ముందుకు సాగిపో!

మనకు అనంతమైన శక్తి, అనంతోత్సాహం, అనంత చైతన్యం, అనంతమైన ఓర్పు కాలాది: యివి ఉంటేనే మనకార్యాలు సాధించబోతుంది.

వేదం ఎలాంటి పాపాన్ని గుర్తించదు: తప్పిరావు మూత్రమే గుర్తిస్తుంది. "నేను బలహీనుణ్ణి, నేను పాపిని, నేను అధముణ్ణి, నాకు ఎలాంటి శక్తి లేదు, నేను యీ పది చేయలేను, అది చేయలేను అనుకోవటమే గొప్ప తప్పిదం", అవి వేదం చెప్తోంది.

బలమే జీవం, బలహీనత మృత్యువు: బలమే నిముదితం, జీవం అమరం, కాళ్ళతం, బలహీనత నిరంతర క్షేపం, దుఃఖం. విశ్వయాత్యతంగా, దృఢంగా ఉండు: బాల్యం నుండి నిహాయకరమైన అలోచనలు నీ మెదడులో బోటు చేసుకోవారి.

బలహీనతే బాధలకు ముఖ్య కారణం. మనం బలహీనంగా ఉండటం వల్లనే మనం అధమ స్థాయిలో ఉన్నాం. మనం బలహీనంగా ఉండటం వల్లనే అబద్ధాలాడుతాం, దొంగిలిస్తాం, హత్యలు చేస్తాం, యితర నేరాలు చేస్తాం. మనం బలహీనంగా ఉండటం వల్లనే బాధలను అనుభవిస్తున్నాం. మనం బలహీనంగా ఉండటం వల్లనే మరణిస్తాం. మనలను బలహీనపరచడానికి ఏమీ లేకపోతే మృత్యువు, దుఃఖం అన్నవే ఉండవు.

మనకు అవసరమైనది బలమే. బలమే ప్రపంచ రుగ్మతకు ఔషధం. బలహీనులు, బలవంతుల చేత శ్రోత్యానికి గురైతే అవసరమైన ఔషధం బలమే. అభ్యాసులు, పండితుల చేత బారినపడితే వారికి అవసరమైన ఔషధం బలమే. పాపులు, యితర పాపుల శ్రోత్యానికి లోనైనప్పుడు వారికి కావలసిన ఔషధం బలమే.

అవసరం కాకుండా ఉండండి: చైతన్యంగా, దృఢంగా నిలబడండి. యావత్కార్యకమే మీ భుజస్థంధాల పైన స్వకరించండి: నీ విధికి నీవే సృష్టికర్తవని తెలుసుకో: నీకు అవసరమైన బలం, రక్షణ నీలోనే ఉంది. అందువల్ల నీ తపిష్యకోమ నీవే రూపొందించుకో.

ఎల్లవేళలా మనం రుజ్జాగ్నులమేవి బాచించటం వల్ల, ఆ రుగ్మత నయం కారు: దానికి ఔషధం అవసరం. బలహీనతను జ్ఞాపకం చేసుకోవటం అధిక దోహదకారి కారు.

ఇతరులను దృఢమేతులుగా రూపొందించు; ఎల్లచోటా బలహీనతను గురించి చింతించడం వల్ల దృఢత్వం సంక్రమించదు. బలహీనతను గురించి చింతించటం బలహీనతకు చికిత్స కాదు; దృఢత్వాన్ని గురించి ఆలోచించటమే చికిత్స.

ఈ ప్రపంచంలోను, మతపరమైన ప్రపంచంలోను భయమే భ్రష్టత్వానికి, పాపానికి నిజమైన కారణం అన్నది వాస్తవం. భయమే దుఃఖాన్ని, మరణాన్ని కలుగజేస్తుంది. దుష్కర్మలను జనింపజేస్తుంది. మరి భయం దేనివల్ల ఉత్పన్నమౌతుంది? మన స్వదావంలోని అజ్ఞానం వల్ల, మనలో ప్రతి ఒక్కరం, దక్షవర్షులకు మహాదక్షవర్షి ఉత్పన్నునికి వారసులం.

బలహీనత అన్న ఒక్క పదంతో అన్ని పాపాలను, దుష్కర్మలను సారాంశీకరించ వచ్చునని తెలుసుకోండి. అన్ని దుష్కర్మలు చేయటానికి బలహీనతే ప్రేరక శక్తి. బలహీనతలే అన్ని రకాలైన స్వాధ్మానికి ఆదారం. వాస్తవంలో, వ్యక్తులలో లేని గుణాలను బలహీనతే ప్రస్ఫుటం చేస్తుంది.

లక్ష్మసాధనకు ఏ విధంగానైనా, అవసరమైతే సముద్రాంతర్భాగానికి వెళ్లవలసి వచ్చినా, రోక మృత్యువును ముఖముఖి ఎదుర్కొనవలసి వచ్చినప్పటికీ, నిఘాతమైన విషయాలను, విశ్వరహస్యాలను చేదించగల బృహత్తర దృఢసంకల్పం మన ప్రజాచాహిష్యానికి అవసరం.

మనం దీర్ఘకాలంగా నిలపించాం: యిక ఎంతమాత్రం నిలపించకూడదు; రైర్యంగా నిలబడండి; పురుషుడి లాగా వ్యవహరించండి. మనకు మానవత్వాన్ని రూపొందించే మతమూ, సిద్ధాంతాలు అవసరం, నిర్భృతా మానవత్వాన్ని పెంపొందించే మతం అవసరం. నిమ్మ తొలికంగా మేలోపరంగా, అధ్యాత్మికంగా బలహీనపరచే దేనినైనా తిరస్కరించు; అలాంటి వాటిలో వాస్తవం లేదు; అవి వాస్తవం కాకాలపు - యిదే సత్యపరమైతే శోధన, సత్యం బలవర్ధకమూ, పవిత్రమూ, సత్యమే అన్ని రకాలైన విజ్ఞానం, సత్యం బలవర్ధకం, చికానవంతం, శక్తిదాయకం కావాలి.

మనం చిలుకలాగా చాలా విషయాలను గురించి మాట్లాడుతాం. కానీ వాటిని ఎప్పుడూ అమలు చేయం: మాట్లాడటం, ఏమీ చేయకుండా ఉండటం మనకొక అలవాటైపోయింది. దానికి కారణమేమిటి? మన తొలిక బలహీనత. ఇలాంటి బలహీనమైన మస్తిష్కం ఏ ఏమీ చేయటానికైనా దుర్బలమే. దానిని మనం శక్తివంతమైనదిగా రూపొందించాలి. ప్రతమంగా యువకులు దార్ఢ్యంగా ఉండాలి. మతం తరువాలి స్థానాన్ని ఆక్రమిస్తుంది. నీలో దృఢశక్తిగల రక్తం ప్రవహిస్తుంటేనే కృష్ణని మహాత్తరమైన మేధస్సును, దార్ఢ్యతను అవగాహన చేసుకోవటానికి వీలౌతుంది. నీ కఠిరం నీ పాదాలపై దృఢంగా

నిలబడి, నీవు నేను ప్రదుమణ్ణి అని బావించినప్పుడే ఉపనిషత్లను, ఆత్మవైభవాన్ని చక్కగా అవగాహన చేసుకోగలవు.

వైతికంగా వ్యవహరించు. హృదయపూర్వకంగా, విష్ణుర్షగా వైతిక మానవుడిగా వ్యవహరించు. ప్రాణాలకు తెలియని వైర్యంగా వ్యవహరించు. దీరువులు పాపాలు చేస్తారు; వైర్యవంతులు ఎన్నడూ పాపం చేయరు. ఏ వ్యక్తవైవా సైమించు. ఫలిత వ్యక్తవీ సైమించు.

ఈ జీవితం ఎంత కాలం ఉంటుంది? మేల్కొ, ప్రగతి చక్రాన్ని త్రొక్కుటానికి నీ బుజ్జక్తిని వినియోగించు. నీవు ప్రపంచంలోకి ప్రవేశించావు; ఈ లోకాన్ని విడిచిపోయేముందు నీ ముద్రను వీడినెత్తు. దీనికి భిన్నమైతే నీకు, చెట్టు, రాళ్లకు మధ్య వ్యత్యాసం ఏమిటి? అవి కూడా జీవం పొసుకుంటాయి. జీవిస్తాయి, అంతరిస్తాయి.

వైర్యంగా ఉండు. భారతదేశంలోని బాలబాలికలు అందరికంటే వైర్యంగా ఉండాలి. ఎట్టి చరిష్టితుల్నామ యీ విషయంలో రాజీ ప్రసక్తి లేదు. నీ గౌరవానికి భంగం కలుగుతుందని, అనవసరమైన పంపిణీకలు కారణమౌతావన్న భయాన్ని ఏడనాడు. సత్యాచరణ విషయంలో ఎన్ని ప్రలోభాలు ఎదురైనప్పటికీ, నీవు సత్యానికి బద్ధుడవై ఉంటే నీకు దివ్యశక్తి లభిస్తుందని. అలాంటప్పుడు నీవు వాస్తవాలు కావని నమ్మిన విషయాలను నీ ముందు మాట్లాడటానికి మనుష్యులు సంకోచిస్తారన్న దృఢవిశ్వాసం కలిగి ఉండు. నీవు సత్యమార్గాన్నుంచి చలించకుండా, ఏకదాటిగా పథాలుగు సంవత్సరాలు సత్యాన్ని పేచిస్తే, ప్రజలకు నీవు ఏమి చెప్పినా విశ్వసిస్తారు.

సంస్కృత నామాలు, పదాల అర్థాలు

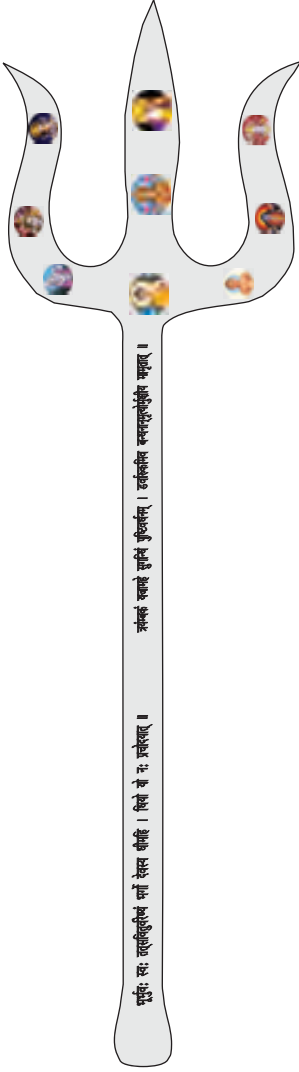
- అవతారవాదం - హిందువులు పునర్జన్మను విశ్వసిస్తారు, అనగా వ్యక్తి గత జన్మలోని లక్షణాలతో పునర్జన్మిస్తాడని విశ్వసిస్తారు. బ్రహ్మ, విష్ణువు, మహేశ్వరులు హిందూ మతపు ముగ్గురు ప్రధాన దేవతలు. మహాలక్ష్మి, విష్ణువు భార్య; మహేశ్వరుని భార్య. భగవతి: కార్తవీయము, శ్రీ గణేశము వారి కుమారులు, కాలానుగుణంగా, ఉన్నతమైన మానవులు హిందూ సమాజానికి ప్రవక్తలుగా ప్రసాదించబడ్డారు; వారిలో చాలామంది అవతారాలుగా పరిగణించబడ్డారు. ఉదాహరణకు శ్రీరాముడు, శ్రీకృష్ణుడు, వేంకటేశ్వరుడు, బాలాజీలు, విష్ణువు అవతారాలుగా పరిగణించబడ్డారు. శివుడు, నటరాజు, సుబ్రహ్మణ్యస్వామి, మహేశ్వరుని అవతారాలుగా పరిగణించబడ్డారు. దుర్గ, కాళి, భగవతి అవతారాలు.
- అసురుడు - సమాజ సంక్షేమాన్ని గురించి పెద్దించుకోని వ్యక్తి; స్వభావ రీత్యా స్వార్థపరుడు, రాక్షసిత్వం గల వ్యక్తి.
- బ్రహ్మ - ఈశ్వరుని విభిన్న నామాల్లో ఒక నామం.
- బ్రహ్మ - సనాతన దర్శన ప్రకారం (హిందూమతం) ముగ్గురు ప్రథమ ప్రతిపాదకుల్లో ఒకరి పేరు. అయిన మర్య భారతదేశంలో నివసించాడు.
- విష్ణువు - అయిన సనాతన దర్శన ముగ్గురు ప్రథమ ప్రతిపాదకుల్లో ఒకరు. దక్షిణ భారతదేశానికి చెందినవారు. అయినను చారాయణుడని లేక వేంకటేశ్వరస్వామి అని కూడా అంటారు.

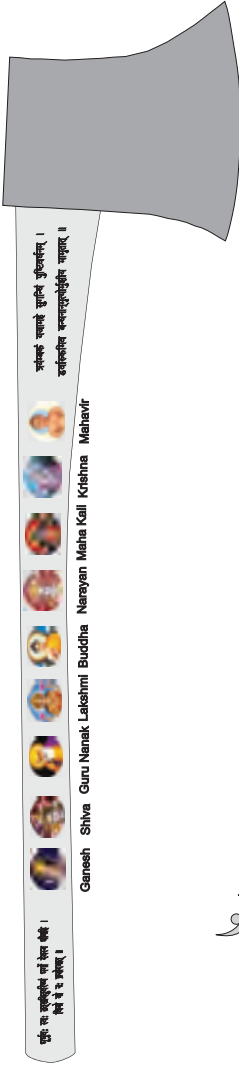
- బ్రహ్మచర్యం - బ్రాహ్మచర్యాన్ని అచరించటం: ఏదో ఒక ఉదాత్తమైన విషయంపట్ల పూర్ణ మానసిక కేంద్రీకరణను సాధించటానికి కొన్నింటిని, యింద్రియాలపై వియంధ్రణ సాధించటానికి అవలంబించే విధానం.
- భజన - తాత్పర్యం కీర్తనలు పాఠే మధురమైన పాటలు.
- బ్రాహ్మణ్యం / బ్రాహ్మణ్యం - విద్యావేత్తగా జీవనోపాధిని సంపాదించు కొనే వ్యక్తి పురాతన కాలంలో బ్రాహ్మణులు, వేదాలు, యింకా యితర పవిత్ర గ్రంథాలను గురించిన విజ్ఞానాన్ని వ్యాప్తి చేయటానికి ముఖ్య ఆధారాలు.
- దేవతలు - దేవతలు, వాయుకులుగా, మార్గదర్శకులుగా, రక్షకుల రూపాల్లో వ్యవహరించే వారు: ప్రజల గౌరవ దక్కి, ప్రపంచము పొందే రూతలు/ప్రవక్తలు. వారు మానవులు కావటం వల్ల వారికి మానవ సంబంధమైన పరిమితులున్నాయి. వారుదరు అప్పటి సామాజిక పరిస్థితులు, జీవించిన కాలం వల్ల ప్రభావితులయ్యారు. అందువల్ల వారి కార్యకలాపాలు ఆధునిక మానవుని మనస్సులో సందేహాలు కలిగించవచ్చు. అయినప్పటికీ, మనం యిప్పుడు అనుభవిస్తున్న వాగవికలా పాల విషయంలో వారి విశ్రితకృపిని పురస్కరించుకొని మనం వారికి ప్రణామాలు చేయవలసి ఉంటుంది.
- ధర్మం - ఏ వ్యక్తి అయినా తన జీవన విధానంలో పాటించ వలసిన నైతిక విలువలు.
- దళితుడు - ఎలాంటి ప్రత్యేక నైపుణ్యాన్ని సంతరించుకోవటానికి అను మతి లభించకపోవటంతో నైపుణ్యం అవసరం లేని

- సామాన్య శ్రామికుడిగా జీవనోపాధిని సంపాదించుకోవలసిన పరిస్థితులను ఎదుర్కొన్న వ్యక్తి.
- భగవద్గీత - దైనందిన జీవితంలో వివిధ జీవనాన్ని గడుపుతున్న వారు అనుచరించవలసిన శుష్టభగవానుని ధర్మవిధేళులు.
- క్షత్రియులు - యుద్ధకంఠ పరిజ్ఞానం కలిగి, దేశరక్షణ కొరకు గానీ, లేదా ఏదైనా సంస్థ లాంటి వాటి రక్షణ కొరకు శుష్ట చేస్తూ జీవనోపాధిని సంపాదించుకోవే వ్యక్తి.
- మహేశ్వరుడు - సనాతన ధర్మాన్ని (హిందూ మతం) ప్రతిపాదించిన ముగ్గురు ప్రథముల్లో ఒకరు: ఉత్తర భారతదేశపు కాశ్మీరానికి చెందినవారు. ఆయనకు శివుడు, దుర్ముడు, నటరాజు, నాట్రాచ్యోత్సాహి లాంటి చాలా యితర నామాలున్నాయి.
- ముని - ఋషి భావనను, సామాన్య మానవుని ప్రయోజనం కొరకు సేవలభమైన భాషలో సంపూర్ణంగా వివరించగలిగి, ఋషిత్వాన్ని సాధించగల ఉన్నత స్థాయి సారువు.
- ఋషి - ఇంతకు పూర్వం మానవాళి తెలియని సనాతన భావనను సాక్షాత్కారం చేసుకోవటానికి ఈశ్వరునిచే ప్రేరేపితుడైన అత్యంత ఉన్నత స్థాయి సారువు / ప్రవక్త.
- రాక్షసుడు - దుష్ట ప్రవృత్తి గల వ్యక్తి.
- సనాతన ధర్మం - మానవ జాగరికతలో పురాతనమైన మతం. తరువాత హిందూమతం అని జనవ్యాప్తిలో ఉన్న పేరును సంతరించుకొంది.

- కూడ్రుడు - నైపుణ్యం గల చేతివృత్తుల వ్యక్తి; జీవనోపాధి కారణం కారీరక శ్రమ చేసే వ్యక్తి.
- విష్ణువు - ఈశ్వరుని విధిన్న నామాల్లో ఒక నామం. 'విష్ణు' అన్న పదం, 'అంతటా వ్యాపించి ఉండు' అన్న సంస్కృత శాబ్దం 'వి' నుండి ఆవిర్భవించింది. విష్ణువు పర్యవ్యాస.
- వేదాలు - సేవాతన దర్శనం (హిందూమతం) అతి పురాతన వచిత్ర గ్రంథాలు. యివి భయోజనకరమైన జీవనాన్ని గోదవటుంలో మార్గదర్శకంగా ఉపకరిస్తాయి.
- వైఖ్యుడు - వ్యాపార పర్యవేషణ చేసే వ్యక్తి; వ్యాపార పర్యవేషణ ద్వారా జీవనోపాధిని సంపాదించుకొనే వ్యక్తి.

Mahamrityunjay Trisul

Mahamrityunjay Axe

Mahamrityunjay Sword

This sword or axe or Trisul containing replica of Ishwar’s angels becomes “Mahamrityunjoy”, i.e., a guarantee against accidental disaster. Any one who keeps any one of these items at home and master the art of using these sword or axe or Trisul will be blessed by Ishwar to be healthy, wealthy, successful & very powerful.

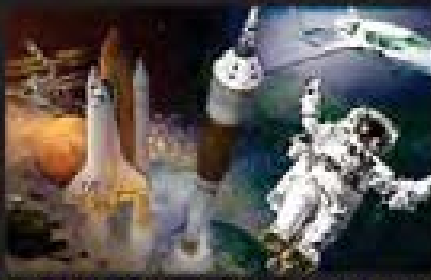

Badrinath

Badrinath Dham existing since the time of Veda is the oldest Hindu shrine (Altitude 3133M).

The Holy Book of Hindu religion has dealt with Veda, Gita, Manusanghita, Smriti Shastras etc, in capsule form. For a Hindu family person, this much knowledge about Hinduism is minimum requirement & is almost adequate.

Pandit Pradip Ramnath, Priest of Badrinath Dham

Indian Space Research Organisation Ministry of Science & Technology, India.

Every chapter of The Holy Book of Hindu Religion bears the stamp of a scientific mind and eternal human values. I recommend to all the young people to go through the chapters like Idol Worship, Caste System & Ten Incarnations of Vishnu etc. This book covers almost 90% of the knowledge required for an ordinary person to understand the strength of this humanist religion.

Dr Samiran Das, Space Scientist , ISRO,INDIA

Kedarnath

Kedarnath Dham existing since the time of Mahabharat is the holiest Hindu shrine (Altitude 3594M).

I have liked The Holy Book of Hindu Religion. I think that all Hindus should read this book.

Pandit MahendarSukta, Priest of Kedarnath Dham

Indian Institute of Technology, Kharagpur, Ministry of Human Resource Development, India.

Throughout my life I served science and neither had time nor had any interest to read scriptures. Recently I studied The Holy Book of Hindu Religion. It was a turning point. Had I read this book during my student days, I would have surely achieved much more in life.

Prof. Dr. B.B.Ghosh, I.I.T. Kharagpur

